

W.E. JOHNS

**BIGGLES
A TAJEMNÝ
VETŘELEC**

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES A TAJEMNÝ VETŘELEC

T&M

Praha 2000

©W. E. JOHNS, 1967

Jacket Illustration Petr Barč, Zdeněk Burian

© Petr Barč, 2000

© Zdeněk Burian – dědicové, 2000

Illustrations © Petr Barč, 2000

Translation © Oldřich Vidlák, 2000

Remake © Mikuláš Moravec, 2000

ISBN 80 – 7264 – 014 – 3

KAPITOLA PRVNÍ

NEOBVYKLÁ ZÁLEŽITOST

Inspektor letectva Bigglesworth, první operační pilot letecké policie, přiřčené ke Scotland Yardu, aby vyšetřovala zločiny, k nimž dochází v letectvu, vstoupil do kanceláře svého velitele, brigádního generála Raymonda. Zavřel za sebou dveře, posadil se na židli před stolem, na které obvykle sedával, a pohlédl na svého představeného s očekáváním.

Generál se na něho zamyšleně a unaveně zahleděl. „Dobré ráno, Bigglesworthe,“ řekl hlasem, který nepřekypoval srdečností. „Dobré ráno, pane.“

„To nezjištěné letadlo nás navštívilo i tuto noc.“

„Já vím. Byl jsem ve vzduchu společně se svými piloty po několik hodin a hledali jsme ho.“

„Jak jste se dozvěděl, že tu zas bylo?“

„Ohlásili nám to hoši od radaru.“

„Viděli jste něco?“

„Vůbec nic.“

Generál se opřel ve svém křesle. „Co o tom soudíte?“

„Těžko si utvořit nějaký názor,“ pokrčil rameny Biggles. „Z toho mála co víme, jsem si udělal jen jeden závěr. Někdo pracuje podle dobře promyšleného plánu. Je proto více než jisté, že se jedná o zkušeného pilota, který je také prvotřídním navigátorem. Až potud je to jasné. Něco navíc by už byly jen dohady.“

Raymond postrčil k Bigglesovi krabičku s cigaretami. „Budeme to muset co nejdřív vyřešit,“ prohlásil spíš usouzeně než rozhodně.

Biggles si vzal cigaretu. „Povězte mi, co mám udělat, pane, a já se do toho pustím.“

„Co vám mám na to říct?“

„Bez urážky, pane, ale to je váš problém.“

„Hm,“ zamumlal Raymond. „Právě jsem přišel od ministra letectví. Dělá si velké starosti.“

„S čímžpak?“

„Myslí si, že je jen otázkou času, než nějaký poslanec zavěští a vytasí se s otázkou, na kterou nedokáže odpovědět. Může se to stát za týden, ale třeba už zítra. Mohl byste vědět, že se ministři jen neradi přiznávají k tomu, že něco nevědí. Připadají si potom jako hlupáci, což nemá k pravdě daleko. Vědět patří k jeho povolání. V téhle věci může dojít až k situaci, ve které bude ministr nucen připustit, že náš bezpečnostní systém není na patřičné úrovni.“

„Na tom něco je,“ usmál se Biggles. „Nezastírejme si to.“

„Napadlo vás také, na čí hlavu padne vina?“

„Ano,“ znovu se usmál Biggles, ale tentokrát dost nevesele. „Asi bych brzy uhodl, kdo to bude.“

„Mně není do smíchu, Bigglesworthe, jde skutečně o vážnou věc,“ zavrčel Raymond. „Máme tu letadlo, které dovádí nad našim územím, jak se mu zlíbí. Bude pro mne velmi nepříjemné připustit, že mu v tom neumíme zabránit.“

„To je pravda, pane. Zřejmá, holá a ničím nepřikrášlená. Oba to dobře víme. Za války cizí letadla přilétala a odlétala, naše děla po nich pálila a stíhačky nestačily startovat. Proč se teď tolik divíte? Tenkrát jsme si to tak nebrali. Kdyby k tomu byl vážný důvod, mohl bych v noci zaletět nad jakoukoli zem v Evropě a stejně tak zase odletět. Zastavila by mě jenom větší akce s užitím světlometů, děl a nočních stíhaček. Ale i kdyby tu sílu proti mně nasadili, asi bych stejně prorazil.“

Jestliže si dobře vzpomínám, nejméně jednou se mi to už podařilo.“

„Tuhle moudrost mám povědět ministrovi?“

„To záleží na vás, pane. Fakta jsou fakta. Měl by je brát vážně ministr i ten zpropadený poslanec,“ řekl Biggles a odklepl popel z cigarety.

„Nejde jen o ministra letectví, člověče. Tahle záležitost trápí také řadu lidí z ministerstva obrany, vnitra a ministerstva války. Všichni se ptají, co se děje, a požadují, abychom to zarazili. Je to nebezpečné.“

„Chápu. Jestlipak ale navrhli něco, jak to zarazit? Tam nahoře přece sedí lidé, kteří mají právo a povinnost jednat.“

„V době míru nemůžeme poslat vojáky k protileteckým dělům jako za války, jestli máte tohle na mysli. Všichni by se divili, co se děje. Ti se slabšími nervy by asi propadli panice a domnívali by se, že začala atomová válka. Představte si, jaké hlupáky by z nás udělali, kdyby se z vetřelce vyklubal nějaký potrhlý mládenec, který pokládá noční výlet letadlem se slečnou za báječnou legraci. Byli bychom pro smích celé Evropy.“

Biggles zavrtěl hlavou. „To není odpověď na mou otázku a také to není náš případ.“

„Proč ne? Může být.“

„Silně pochybuji. Mladý blázen by si snad takovou ztřeštěnost dovolil jednou, ale určitě by ji neopakoval. Letadlo není auto nebo motorka a na noční obloze nejsou silnice a ukazatele směru. Létání za noci vyžaduje něco víc než dobré nervy. Víme už jistě, že letadlo k nám proniklo nejméně šestkrát. V každém případě jsem přesvědčen, že se nejedná o přitroublý žertík. Prověřili jsem už všechny letecké kluby a prošli seznamy soukromníků, kteří vlastní letadla vybavená zařízením pro noční létání. Všechno bez výsledku. Ale i

kdyby se o takový žert někdo pokusil, letadlo by bylo, nebo alespoň mělo být, označeno navigačními světly. Kromě toho, kdyby takový šprýmař ztratil kurz, hlasitě by se ozýval, aby mu někdo ohlásil, kde vlastně je. Náš pilot nejenže létá bez světel, ale ignoruje signály, které ho vyzývají, aby ohlásil svou totožnost.“

„Třeba mu selhaly přístroje.“

„Šestkrát za sebou? Nemá smysl si něco namlouvat, pane. Všechno nasvědčuje tomu, že jde o něco jiného. Letadlo sem létá s určitým záměrem, a zkoušet uhodnout za jakým, je zatím jen plýtvání časem. Nevíme o něm nic přesného. Jedinou věc považuji za prokázanou a tedy naprostou jasnou. Máme co činit s pilotem, který dokáže létat i v nejhustší mlze a tmě a umí se vyhnout protileteckým opatřením. Dokazuje mi to skutečnost, že nikdy nepřeletěl pobřeží dvakrát na stejném místě. Zná to tady. To znamená, že se nemůžeme soustředit na menší, vymezenou oblast. Nikdy nepřiletěl ve stejnou dobu a za určitého počasí. S takovým odborníkem si jen těžko poradíme. Mám k dispozici čtyři stroje, které neuhlídají celé pobřeží. Kdybych jich ale měl sto, nebyl bych na tom o mnoho lépe.“

„Už dvakrát ho radarem objevili, ale vždycky se jim ztratil. Jak to může dokázat?“

„Řekl bych, že plachtí ve výšce s vypnutým motorem. Jakmile se dostane na dosah radaru, skloní nos stroje a padá dolů jako kámen, aby se radaru vyhnul. To je okamžik, kdy ho ztrácíme. A povím vám ještě něco. Vždycky se drží stranou pravidelných tras leteckých společností BEA, BOAC, Air France a ostatních. Nechtějte po mně, abych věřil, že má jen štěstí. Ne! Prostudoval si jejich letové řady a kurzy. Ať je to kdo chce, je to prohnáný ptáček.“

„Čím se k čertu může zabývat?“

„Dokud se nedovíme odkud startuje, nebo kde přistává, může to být cokoli.“

„Nemají v tom prsty pašerácké organizace?“

„Je to možné. Víme, že jde o malé, jednomotorové letadélko, ale i lehký stroj unese spoustu zboží. Musí to být samozřejmě něco hodně cenného, aby se to vyplatilo – drahokamy, bankovky a možná i zlato. Nevylučuji ani drogy. Heroin, hašiš a ty další ohavnosti jsou lehké, nezaberou mnoho místa a jsou náležitě drahé. Pašovat tabák, doutníky nebo kořalku, což dříve působilo pobřežním hlídkám bolesti hlavy, nemá dneska smysl.“

„Tak hrome co s tím?“ generál zoufale roztáhl ruce. „Něco udělat musíme. Lidé z protišpionážní služby se nejvíc obávají toho, že se tak mohou dostávat do země vyzvědači, nebo se dají vynášet zprávy, které skončí na stolech centrál našich protivníků.“

Biggles pokrčil rameny. „Nevylučuji ani tuhle noční můru. Tak to ale chodilo vždycky a docházelo k tomu i za války. Jenomže v našem případě jde stále jen o dohady. Tak se nikam nedostaneme. Odpověď dostaneme jenom tehdy, až toho mazaného nočního ptáčka chytíme za křídlo. A možná ani pak ne.“

„Co tím k čertu myslíte?“

„Když ho přinutíme přistát, může stroj zapálit a zmizet dřív, než k němu doběhneme. Sestřelit jeho stroj nemá velký smysl. Pilot by patrně zahynul v plamenech a z několika na uhel spálených kusů letadla moc informací nevyčteme. Dá se pak také očekávat, že lidé, kteří v tom mají prsty, vyšlou další letadlo s dalším šikovným pilotem.“

„Pěkné vyhlídky, to vám tedy řeknu,“ zabručel generál. „Souhlasím. Nemá ale smysl zavírat před něčím oči jen proto, že se nám to náhodou nelíbí.“

„Tak co dál? Musíme něco udělat!“

„Řeknu vám docela otevřeně, pane, že nevím co víc bychom mohli udělat. Všechna obvyklá opatření probíhají a hledáme další. Radil jsem se o případu se všemi odborníky. Musíme se na tu věc podívat novými očima.“

„Nebesa, začněte s tím! Bojím se, že brzy na to kápnou novináři a jak se rozběhnou rotačky, vláda dostane zimnici.“

„A začne hledat obětního beránka,“ dodal Biggles cynicky. „Přirozeně.“

„Když už o tom hovoříte, pane, tak ještě jednu poznámku. Jestli zprávy o létajícím vetřelci zaplní přední stránky novin, způsobí tím víc škody než užitku.“

„Jak to myslíte?“

„Vetřelec pozná, že víme o jeho činnosti a dá si větší pozor, abychom ho nechytili. Když ho necháme v klidu, bude si myslet, že je všechno v pořádku, bude méně ostražitý a může nás přivést na stopu vlastní nedbalostí. Někde prostě šlápne vedle.“

„Souhlasím,“ přikývl generál. „Slibuji, že udělám všechno co je v mých silách, aby se z případu nestala senzace. Neslibuji ale, že to vydržím dlouho. Snažte se to vyřešit co nejlépe a neprotahujte to. Kdybyste něco potřeboval, zastavte se u mě. Jaká jste do této chvíle udělal opatření?“

„Nezdálo se mi příliš užitečné potloukat se noc co noc po obloze a spoléhat na to, že se náhodou setkáme s tím otravou. Na takovou zábavu nemám dost pilotů ani strojů. Dospěl jsem k názoru, že naši jedinou nadějí je včas zjistit, kdy přiletá a do jakých míst míří. Zařídil jsem si přímé spojení s radarovými stanicemi a s hlavními letišti. Kdykoli zpozorují něco nezvyklého, upozorní nás. Vždycky mám nablízku někoho ze svých mužů v pohotovosti. Kromě toho stále hlídkuje některé z našich letadel, aby se mohlo rychle přesunout do

příslušné oblasti, jakmile bychom dostali hlášku. Nic lepšího jsem zatím nevymyslel.“

„Dosáhli jste alespoň nějakých výsledků?“

„Jak se to vezme. Když Algy hlídkoval v noci minulou středu, zachytil signál, že vetřelec je ve vzduchu. Ihned zamířil na udané místo, ale nic tam nenašel. Ještě před tím se však letoun ztratil z obrazovky radaru. Skončilo to jako obvykle. Ať už je tím pilotem kdokoli a přilétá odkudkoli, rozhodně není nováčkem v taktice, jak unikát sledování. Dobře si uvědomuje, že po něm jdeme, ale umí se s tím vypořádat přímo mistrovsky!“

„Je logické, že si na takovou práci nikdo nevybere neschopného troubu,“ zavrčel nezvykle podrážděně Raymond. „Přivádíte mě tím na myšlenku, že celá věc je vážnější, než jsem dosud myslel. Dobrá, pokračujte! Dělejte co umíte a každý nový poznatek ihned ohlaste. Ministrovi řeknu, že děláme co se jen dá, abychom to narušování zatrhli.“

„Ano, pane.“

Zamračený Biggles vstal, vyšel z místnosti a vrátil se do své kanceláře.

KAPITOLA DRUHÁ

PORADA

Když se Biggles vrátil, seděli v jeho kanceláři tři piloti, jimž velel. Čekali na novinky.

„Tak o čem to bylo?“ zeptal se Algy Lacey.

„Můžeš jednou hádat,“ odvětil truchlivě Biggles a zřítíl se do křesla.

„Náš milovaný vetřelec?“

„Ovšem. Čekal jsem, že s tím vyrukuje.“

„Předpokládám, že když si tě zavolal, natáhl si nohy ke krbu a zeptal se, proč s tím konečně nepohneme.“

„Křivdíš mu,“ řekl Biggles. „Velitel ví o létání dost a dost. Proč jsme s tím vetřelcem ještě nic neudělali, zajímá samotného ministra letectví!“

„Jemináčku, starouši,“ vyjekl Bertie Lissie, „snad mi nechceš tvrdit, že nás ten chlap považuje za partu kouzelníků?“

„Nezapomeň, Bertie, že i ministr má co dělat. Odpovídá za celou řadu věcí, tak se na něj hned nezlob. Raymond ví, co se dá udělat a nepochybuji, že to ministrovi vysvětlil.“

„Jasně!“ vyhrkl rozhorleně Ginger. „Snesl by nám modré z nebe, jestli tomu dobře rozumím. Ať si zavolají na velitelství letectva. Uvidí, co s tím dělají oni!“

Biggles nechal jeho poznámku bez povšimnutí.

„Na Raymonda jsem se vždycky mohl spolehnout,“ řekl. „Kdyby ho vyhodili na dlažbu za neplnění povinností, ani ho nenapadne sténat a stěžovat si. Chci tím říci, že nebude svalovat vinu na nás. Když byl mladý, létal na frontě jako pilot a ví proto, jak složitý teď máme úkol. Neměli bychom sedět a skuhrat,

moudřejší bude dát hlavy dohromady. Zkusme si vymyslet plán, jak lapit tu noční můru, která si asi myslí, jak vyžrála na celou Anglii.“

„Mám pocit, že můra má pravdu,“ řekl Ginger zasmušile.

„Ještě ne,“ odporoval Biggles. „Věřte mi, že ten chlapík to brzy přežene a provede nějakou hloupost.“

„Bývá to tak,“ kývl Algy. „S čím tedy začneme?“

„Začneš ty,“ řekl Biggles. „Byl jsi poslední, kdo získal údaje o vetřelcových pohybech. Podej ty záznamy, Gingere.“

Zrzek přinesl složku, otevřel ji a položil před Bigglese.

„Když jsi přišel před třemi dny, vyličil jsi mi, co se stalo.“ obrátil se Biggles k Algymu. „Projděme si vše trochu podrobněji. Snad se nám podaří zachytit konec nějaké nitky, třeba jen neurčitý náznak toho, oč vlastně běží. Víme bezpečně, že ten letoun přilétl šestkrát – možná i vícekrát – a pokaždé se dokázal ztratit.“

Vylovil ze složky list papíru, na kterém byly zhruba načrtnuty hranice jihozápadního výběžku Anglie, vzal si pravítko a tužku a obrátil se k Algymu. „Spust’!“ vyzval ho.

„Stalo se to minulou středu,“ začal Algy. „Poslal jsi mě na noční hlídku mezi Weymouthem a Land’s End. Řekl jsi mi, jestli si vzpomínáš, že letoun byl hlášen na obou stranách cornwallského poloostrova a že se tam možná znovu objeví. Ježto jsem ale nemohl být současně na severní i jižní straně, držel jsem se jen jedné z nich.“

„Správně.“

„Ve dvě hodiny v noci jsem byl za Lizardem a mířil k východu. Byla moc pěkná noc, jasná, klidná, hvězdy svítily, ale měsíc se neukázal. Na obloze se místy táhly tenké vrstvy vysokých cirusů, ale celkově to byla

dokonalá noc na létání. Vyšplhal jsem se až na osm tisíc stop a pro orientaci jsem zůstal na dohled od majáku v Eddystone. V té chvíli jsem dostal zprávu z londýnského letiště, že nezjištěné letadlo se přiblížilo k našemu pobřeží ve výšce asi šesti tisíc. Jeho signální světla nesvítla. Kdyby nezměnilo kurz, dosáhlo by pobřeží někde mezi městy St. Mawes a Fowey. Londýnské letiště dostalo hlášení od pobřežní stráže ve Falmouthu, kde stroj stále sledovali. Nebylo to daleko od mého letadla, takže jsem je požádal, aby zůstali na příjmu a hlásili mi každou změnu kurzu a pak jsem se hnál plnou rychlostí na ohlášené místo. Poněvadž jsem věděl, v jaké výšce ten tajemný ptáček letí, doufal jsem, že ho doženu a zahlédnu ho. Protože ale letěl bez světla, musel bych mít víc štěstí než rozumu. Myslím, že jsem byl dost blízko u něj.“

„Tvoje světla svítla?“

„Samozřejmě.“

„Takže tě spatřil mnohem dříve než ty jeho.“

„To dá rozum a byla to moje nevýhoda. Jestli se chystal k nějaké lumpárně a zahlédl mě, neměl starosti s tím, jak mi uklouznout. To také vzápětí udělal.“

„Tys ho neviděl?“

„Vůbec ne. V pěti minutách jsem sestoupil na šest tisíc, přelétl pobřeží u malého přístavu a trochu pátral v okolí. Tím přístavem byl asi Mevagissey, ale jistě to nevím. V tu hodinu dole nesvítlo moc světla a ta co svítla, byla roztroušena hodně daleko od sebe. Silnice skoro bez provozu, všude jako po vymření.“

„Jak tě napadlo, že to je Mevagissey?“

„Poznal jsem rybářský přístav. Několik malých lodí vyjíždělo na moře a zdálo se mi, že jde o čluny rybářů. Podle mého názoru právě vrcholil příliv.“

„A co bylo potom?“

„Zaletěl jsem kousek do vnitrozemí, křížoval jsem nahoru a dolů, prohledával oblohu, ale žádné letadlo jsem nenašel. Pak jsem dostal hlášení, že Falmouth ztratil letoun v oblasti St. Austellu. Rychle ztrácel výšku.“

Biggles přikývl. „Tak to dělá vždycky. Myslím, že jde dolů, aby se dostal z dosahu radaru. Ještě něco?“

„Ne. Zůstal jsem tam tak dlouho, jak mi vystačil benzín. Potom jsem se vrátil domů.“

„Neviděl jsi náhodou na zemi nějaká světla, která by označovala přistávací dráhu?“

„Nic takového.“

„Můžu vám do toho skočit?“ zeptal se Bertie. „Co máš?“

„Znám Cornwall docela dobře a chtěl jsem jen říct, že jestli se ten neřád vyhnul radaru poblíž St. Austellu, musel mít vážně oči na stopkách, aby nenarazil do cornwallských Alp. Není pravděpodobné, že by tam přistál.“

„O čem to mluvíš?“ vytřeštil oči Biggles. „V Cornwallu nejsou žádné Alpy!“

„Jemináčku, jak by nebyly! Aspoň jim tak říkají.“

„Máš na mysli hory?“

„Přihořívá, starouši. Po celý rok jsou bílé, jako by zasněžené. Jsou ještě bělejší než některé ledovce. Mluvím o dolech na kaolín. Nepotřebný materiál tam sypou na haldy a některé z nich dosahují výšky až několika set stop. Vypadají jako vrcholky švýcarských Alp. Algyho zmínka o St. Austellu mi to připomněla. To je středisko kaolínového průmyslu. Tam vetřelec zmizel, ale jenom blázen by se pokoušel v takovém terénu o přistání. A s tím souvisí ještě jedna věc. Pokud by pilot potřeboval orientační bod, nenašel by lepší než tyhle umělé haldy. Jsou bílé a svítí do noci. Lepší orientaci v tom kraji nenajdeš.“

„Díky, Bertie,“ řekl Biggles uznale. „Sám vidíš, jaká je výhoda, když se dá několik hlav dohromady. Budeme si to pamatovat.“ Tužkou udělal na mapě čáru. „Jestli ten stroj udržoval stejný kurz, jeho operační cíl leží v každém případě někde uprostřed Cornwallu. To navazuje na veškerá předešlá hlášení. Všechny doposud známé dráhy letu směřují do té oblasti. Základna RAF v Milford Haven objevila náhodou neznámý letoun v oblasti bristolského kanálu. Tehdy také letěl tím směrem.“

„Když to bylo nad bristolským kanálem, odkud startoval?“ ptal se Algy. „Odněkud z Atlantiku?“

„Ledaže by měl základnu na nějaké cizí mateřské letadlové lodi. Připouštím, že to není příliš pravděpodobné, protože kdyby se cizí letadlová loď potulovala kolem našich břehů, námořní admirálita by o ní brzy věděla a chtěla by zjistit, co tady cizí plavidlo hledá. Jenže teď nám tolik nezáleží na tom, odkud stroj přiletěl. Zajímá nás hlavně cíl a účel jeho cesty. Zatím jsme dospěli k tomu, že vždy když jsme zjistili jeho přítomnost, prodloužení kurzu stroje míří zhruba doprostřed Cornwallu. Z toho ještě nevyplývá, že tam musel přistát. Mohl jen něco shodit a letět pryč. Ale poslyšte tuhle úvahu! Ať už přistál, nebo jen proletěl nad cílem, musel na něj dole čekat nějaký společník, aby označil místo přistání nebo shozu, a věc převzal!“

„Jasně,“ řekl zrzek. „Myslím, že je na čase, abychom si pořádně prohlédli střední Cornwall.“

„Je to velký kus země k prohlídce. Poslyš, Bertie, ty hrabství dobře znáš. Můžeš vymezit oblasti, kde by mělo pátrání smysl, nebo se tam chceš sám poohlédnout?“

„Je to tam samý kopec a je těžké hledat místo, kde se stroj dá posadit jako na kobereček, starouši,“ začal Bertie. „Moc bídné to je zvláště za noci. Je pravda, že na severu hrabství by se ploch ke přistání našlo víc, je tam

prostě méně stromů. Na druhé straně tam zase řadí vichry a bouře od Atlantiku. Jižní strana je docela jiná, jsou tam samé kopečky a hodně lesů. Potom je tu Bodminská planina. Ta leží zhruba uprostřed Cornwallu a zabírá obrovský kus země. Pilot, který se vyzná ve své práci, by tam neměl mít velké potíže s přistáním, pokud si ovšem vybere správné místo. Když není doba dovolených a je menší provoz, dalo by se přistát i na hlavní silnici A 30, která planinu protíná. Většinou je úplně přímá, bez zatáček. Na jednom místě tvoří přímku dlouhou deset mil.“

„Bodminská planina?“ řekl tiše Biggles a zamračil se. „To jméno mi přímo zazvonilo v uších. Něco mi připomíná. Nedávno jsem ho slyšel, ale nevím kde.“

„Máš asi na mysli zavražděného policistu, kterého tam našli,“ ozval se Ginger. „Našli ho mrtvého právě u silnice, o které mluvil Bertie. Jmenoval se Harley. Ta zpráva není starší než čtrnáct dnů. V novinách ještě psali, že měl noční službu.“

„Ano, vzpomínám si,“ přikývl Biggles. „Úplně se mi to vykouřilo z hlavy. Víc jsem o tom ale neslyšel.“

„Asi nebylo co. Pachatel je zřejmě neznámý.“

„Je zvláštní, že se něco takového objeví zrovna na místě, o něž se zajímáme. Nevzpomeneš si ještě na nějaké podrobnosti? Jsi z nás nejmladší, tak bys měl mít nejlepší paměť.“

„To také mám,“ usmál se zrzek. „V novinách to vyličili tak, že nějaký turista cestou k pobřeží směrem na Bodmin uviděl u silnice ležet jízdní kolo. Zastavil a rozhlížel se kolem, ale když nikoho neviděl, jel dál. Po několika stech yardech spatřil ve světlech reflektorů ležet na silnici lidské tělo. Byl to policista Harley a byl mrtev. Turista odtáhl tělo ze silnice a odjel co nejrychleji do Bodminu, kde na policii ohlásil co viděl. Když policisté zběžně prohlédli mrtvého, zjistili, že

utrpěl řadu zranění. Usoudili, že strážníka srazil bezohledný motorista, který ujel.“

„Potom by ale jízdní kolo leželo blízko mrtvého,“ přerušil zrzka Biggles.

„Správně. Odpověď našli až při pitvě. Ukázalo se, že strážníka někdo střelil do zad. Našli kulku z revolveru ráže pětáctyřicet. Tím se ovšem domnělá nehoda změnila na případ vraždy. Další zprávy už noviny nepřinesly.“

„Nenapadá někoho z vás, proč by někdo vraždil policistu na tak odlehlém místě?“ zamumlal Biggles.

„Nejspíš byl strážníkovi někdo podezřelý. Zastavil ho, vyptával se, a ten člověk byl nejen podezřelý, ale i smrtelně nebezpečný,“ prohlásil Algy.

„Dalo by se to tak vysvětlit, ale nějak se mi to nezdá,“ řekl Biggles. „Za prvé, proč by se někdo procházel uprostřed noci po opuštěné silnici daleko od lidí? Proč šel pěšky? Kdyby to byl nějaký dálkový chodec, proč měl zbraň? A ještě, proč se dostalo tělo tak daleko od kola? A proč ten předpokládaný vrah nesedl na kolo a neodjel co nejdál od mrtvolý?“

„Jak víš, že neměl auto?“ ozval se Algy, „Co se ti honí hlavou?“

„Přemýšlím, jestli náhodou tahle vražda nějak nesouvisí s naším problémem. Nejvíc mi vrtá hlavou, proč leželo tělo tak daleko od kola? To mi připadá velmi zvláštní. Kdybyste na mně chtěli, abych to vysvětlil, řekl bych, že policista v okamžiku vraždy neměl kolo s sebou.“

„Dobrá. Co tedy myslíš, že se stalo?“

„Chcete-li slyšet jeden dohad, který se neopírá o žádný důkaz, tak vám posloužím. Policista jel na kole po silnici, když uviděl něco neobvyklého. Zastavil, nechal kolo u cesty a šel dál, aby věc vyšetřil. Přitom objevil

víc než čekal. Chtěl zpět ke svému kolu, ale nedostal se tam, protože ho někdo střelil do zad.“

„Jenže jeho tělo nenašli u kola,“ odporoval Algy.

„Vrah, nebo spíš vrahové, ho přenesli na silnici tam, kam to měli nejbliž. Nevěděli, že policista má kolo. Chtěli se zbavit těla, tak ho odnesli k silnici a doufali, že to bude vypadat, jako kdyby ho srazilo auto. Zpočátku si to také všichni mysleli.“

„Ale proč tomu vrahové věnovali takovou pozornost?“

„Protože věděli, že se policista nemůže jen tak vypařit. Když se strážník nevrátí z pochůzky, brzy po něm začnou pátrat. Právě tomu se střelec a vrah snažil zabránit.“

„Mohl položit tělo někam, kde by se tak snadno nenašlo,“ řekl Bertie.

„To jistě mohl, ale nestál o to. Pro něj bylo výhodnější, když mrtvého najdou a vysvětlí si jeho smrt jako nehodu. Tím se vrah chtěl vyhnout rozsáhlému pátrání. Doufal, že takhle se policie zaměří na hledání neukázněného řidiče.“

„Vidím ve tvé teorii absolutně slabá místa, starouši,“ nedal se odbýt Bertie.

„Jaká, lorde?“

„Evidentně ty rány. Když už jednou muže zákona zastřelili, bylo přece zbytečné do mrtvoly mlátit.“

„Nepochopil jsi mou teorii. Na těle každého člověka, jehož srazí auto, musí být zranění. Velmi vážná zranění, když na ně postižený zemřel. Nemá smysl uvažovat o tom, že by k těm zraněním došlo před výstřelem, protože kdyby policista ležel na zemi, proč by ho měl někdo střílet do zad? Mohli ho střelit proto, aby se pojistili, že je opravdu mrtev, ale pak by ho střelili do hrudi, nebo do hlavy. Ne. Když po nešťastném policistovi střelili, prchal a byl ke střelci obrácen zády.

V té chvíli nebyl zraněn, protože by nemohl utíkat. Zkrátka, napřed ho zastřelili a poranili ho až potom. Dává to smysl?“

Chvíli bylo ticho.

„Tu silnici moc dobře znám,“ ozval se Bertie. „Plán je otevřená, ale nedalo by velkou práci odvézt tělo někam, kde by ho už nikdy nenašli.“

„Kam například?“

„Do některé z těch starých důlních šachet, které jsou tam všude roztroušené. Jsou jich stovky. Jeden místní chasník mi řekl, že jich tam je na dva tisíce.“

„To mluvíš o uhelných dolech?“

„Ne. O dolech na kovové rudy. Cornwall býval velkým nalezištěm kovů. Mědi, olova, zinku, ale nejčastěji cínu. Celý kraj je posetý troskami bývalých těžních věží. Mnohé staré šachty jsou oplocené, ale většina ne. Jestli tam někdy půjdete na výlet, dejte si pozor na místo, na které šlápnete. Občas tam někdo spadne do díry. Řeknu vám, že to je absolutně nebezpečné místo na hraní.“

„Zajímavé,“ řekl pomalu Biggles. „Z tvé řeči jsem pochopil, že oblast bude pro přistávání letadel značně nebezpečná.“

„Pokud to tam znáš, tak ne, starouši. Na mnoha místech je tam ovšem pěkně hustý porost. Vřes, kručinka a podobná zelenina, co se nehodí k jídlu.“

„Hm. Myslím, že by nebylo špatné porozhlédnout se po Bodmínské planině.“

„Dá se tomu rozumět tak, že převezmeš případ vraždy policisty Harleaye?“ zeptal se Ginger.

„Ani nápad. Místní policie by se na nás zle mračila, že do toho strkáme nos.“

„Tak jaký to má smysl?“

„Napadlo mě, že pilot, kterého hledáme, ta naše drzá noční můra, využívá pro své spády právě tuhle

planinu. Trasy, kterými létá, vedou vždycky tím směrem a protože planina je liduprázdná, je možné že si vybral právě ji. Někde začít musíme a zdá se mi, že tahle oblast se k tomu hodí lépe než většina ostatních. Začal bych přesně na místech, kde našli toho nešťastného policistu a jeho kolo. Jestli tu opravdu je spojitost mezi vraždou a pilotem, jehož hledáme, okruh našeho pátrání se smrskne na desetinu.“

„Absolutní pravda,“ vyhrkl Bertie. „Docela rád navštívím starý dobrý Cornwall.“

„Nepřeháněj, Bertie, mohu se přece mýlit. Okamžik, nechte mě přemýšlet.“

Biggles se odmlčel, chvíli se pohrával s tužkou a pak si zapálil cigaretu.

„Potřeboval bych snímky té planiny po obou stranách silnice,“ řekl konečně. „Pokud to bude nutné, můžeme později záběr rozšířit. Zúčastníme se toho všichni. Snímkování se ujme Algy s Gingerem. Vezměte si austeru s vertikální kamerou a dejte se do toho hned zítra ráno. Zastavit vás může jen špatné počasí. Budete snímkovat ze dvou tisíc stop, při bídné viditelnosti si zvolíte výšku sami. Připravte mi obrázky než se vrátím.“

„Co chceš dělat?“

„Vyrazím si s Bertiem po silnici do Bodminu. Pohovoříme si s tamními policisty, a když budou ochotni spolupracovat, zjistíme kde přesně ležel mrtvý strážník a kde jeho kolo. Prohlédneme si pak tu podezřelou planinu ze země. Člověka, který našel mrtvého a podal o tom zprávu policii, ani hledat nemusíme. Budou mít jeho výpověď.“

Biggles se zvedl. „Dobrá, dejme se do toho. Jestli nebudeme mít brzy nějakou stopu, začnou létat hromy a blesky a pak poletíme my. Pojd', lorde. Hned vyrazíme. Noc strávíme v Bodminu, abychom mohli vyjet hned

časně ráno. S trochou štěstí bychom mohli být zítra
večer zpátky.“

KAPITOLA TŘETÍ

MÍSTO VRAŽDY

V deset hodin následujícího dne seděl Biggles s hořící cigaretou v prstech na vřesem porostlé vyvýšenině u silnice, která protínala rozlehlou pustou planinu. Chtěl vidět Bodminskou planinu, jak se říká, na vlastní oči. Bylo pěkné jasné ráno a na modrém nebi pluly vysoké kupovité oblaky, poháněné mírným jihozápadním větrem.

Krajina nepůsobila na návštěvníky nijak povzbudivě, byla však přesně taková jakou Biggles očekával. Pusté kraje si jsou podobné, ať leží v Cornwallu nebo ve Skotsku. Po obou stranách šedé stužky silnice, na které v tuto hodinu nebyl velký provoz, se prostírala až k obzoru drsná, jednotvárná, neobdělaná, mírně zvlněná pustina, bez hájků, bez lesů, beze stromů.

Jako v několika podobných oblastech v ostrovní říši to byla únavně monotónní krajina, kde oči neměly na čem spočinout. Nebylo tu téměř nic, co by přitahovalo pozornost. Vřes, tuhý a tvrdý jako klacky, jak říkají Skotové, ještě nekvetl. Místy zlatě prosvítaly porosty kručinky, a pak tu již zbývalo jen několik zřícenin, o nichž mluvil Bertie. Stěny stavení bez střech, korunované pahýly rozpadajících se komínů. Melancholický obraz narušovaly jen tyto pozůstatky staveb, samy o sobě dost skličující. Vysoko ve vzduchu trylkovali skřivani, ale kromě nich tu nebyly známky života. Nikde jediný čtvernožec, ani ubohý králík, který přežil vražednou nemoc, myxomatózu, jež zde nedávno řádila.

Všechno proběhlo, jak Biggles naplánoval. Po klidné jízdě autem z Londýna přespal s Bertiem v Bodminu. Ráno v devět hodin byli oba na policejní stanici. Biggles se představil, omluvil se místnímu veliteli, že přijel tak znenadání a vysvětlil mu, že případ vraždy zdejšího policisty souvisí s jiným případem, na kterém pracuje. To byla pravda. Neřekl jenom na jakém.

Inspektor pověřený vedením stanice byl velmi ochotný. Prohlásil, že případ strážníka se nehnul z místa. Vyšetřovatelům chyběl motiv i stopy a bez těchto vodítek se nedařilo objasnit, kdo je vrahem. Když Biggles požádal, aby mu místo činu označili na mapě, nabídli mu, že policista mu ukáže přímo na silnici místo, kde tělo našli. To bylo ovšem lepší, zvláště když přidělený strážník byl jedním z mužů, kteří zavražděného odváželi. Věděl přesně, kde ležel.

„Nemyslím, že tam něco nového najdete,“ řekl závěrem inspektor. „Prohledali jsme to pečlivě.“

Biggles na to řekl, že ho více zajímá okolí místa vraždy, než zbraň, kterou vrah použil.

„Takovou záhadu jsem tu ještě neměl,“ řekl inspektor a smutně pokýval hlavou. „Nejvíc mě zaráží, kdo by chtěl chudáka Harleye zabít a už vůbec netuším proč. Byl to tichý, pokojný chlapík, jenž neměl s nikým potíže. Jedinou výjimkou byl jeden pytlák, kterému občas přišlápl patu.“

„Pytláci obvykle nenosí revolvery,“ řekl Biggles, když odcházel z kanceláře, „a ani bych se nedivil, kdybychom nepřítelů policisty Harleye nikdy nenašli,“ dodal.

S Bertiem a přiděleným policejním konstáblem Redruthem nasedli do vozu a zamířili k místu vraždy. Jejich průvodce byl skoupý na slovo a po celou cestu nepromluvil. Ozval se, až když se jejich vůz přiblížil k místu vraždy.

„Už brzo tam budeme,“ řekl se silným cornwallským přízvukem a chvíli nato bodl prstem dolů.
„Tady je to. Zastavte.“

Biggles zabrzdil.

Vystoupili a Redruth ukázal na místo při krajnici.
„Tohle je to místo. Sem pan Brunner položil tělo, které našel na silnici. Odtáhl ho, aby ho nepřejelo jiné auto. Na tomhle úseku se jezdí hodně rychle.“

„Přepokládám, že pan Brunner u vás vypovídal.“

„Ano. Je to pan Peter Brunner z Coventry. Jel na dovolenou do St. Mawes. Říkal, že se rozhlížel, ale nikoho neviděl. Byla to velmi temná noc.“

„Víte kolik bylo hodin?“

„Po druhé hodině v noci.“

„Kde leželo kolo?“

Policista znovu ukázal prstem. „Tam. Na stejné straně silnice. Leželo ve vřesu asi dvě stě yardů odsud.“

„Bylo nějak poškozené?“

„Ani trochu, pokud jsem si všiml. Právě jako by ho ubohý Harley položil, aby se na něco podíval.“

„Mimochodem, byl pan Brunner ve voze sám?“

„Ano a díky Bohu. Kdyby jel s nějakou ženou, nebyl by to pro ni příjemný zážitek.“

Biggles se zahleděl na planinu. „Myslím, že tyhle rozvaliny, na které se dívám, jsou pozůstatky starých těžních věží. Byly někdy poslední dobou v provozu?“

„Nepamatuju se na to, pane. Jsou stále stejné, jako když jsem je viděl prvně jako chlapec.“

„Co je tamhle to dlouhé, tmavě zbarvené místo?“

„Myslím, že tam nedávno hořelo. Výletníci občas zapálí vřes. My se o to ale moc nestaráme. Žádnou velkou škodu to nenadělá. Jenom když se kouř táhne přes silnici, tak vadí provozu.“

„Pochopitelně. No, to bude asi všechno. Děkuji vám, že jste se obtěžoval. Pan Lissie vás teď zaveze

zpátky na stanici. Já tu na něj počkám a vrátíme se do Londýna.“

Biggles se obrátil na Bertieho. „Zavez kolegu zpátky na stanici. Seber naše věci v hotelu a vyrovnej účet. Já zůstanu tady. Naložíš mě a pomažeme domů. Naobědváme se někde na cestě.“

„Dobrá,“ kývl Bertie, usedl za volant, otočil auto a vracel se stejnou cestou kterou přijeli.

Když Biggles osaměl, našel si malý, vřesem porostlý kopeček a posadil se, aby vykouřil cigaretu a prohlédl si krajinu. Pomyslel si, že to zdržení mu zároveň poskytuje příležitost, aby si přímo na místě tragédie všechno pořádně promyslel. Věděl toho teď jen o málo víc, než když se vydal do Cornwallu, ale potvrdil si to, co bylo až dosud jen jeho teorií. Rozhodl se, že nebude ohledávat nejbližší okolí, protože to podle vyjádření inspektora udělali místní policisté. Nic nenašli a Biggles věřil, že udělali svou práci svědomitě.

Pohodlně se usadil a pozoroval auta občas projíždějící jedním či druhým směrem. Pak zaslechl důvěrně známý zvuk, který ho přiměl zvednout hlavu. Spatřil co očekával. Přilétal auster. Ginger a Algy byli na místě. Ihned se dali do práce a letadlo přelétalo z jedné strany na druhou v neměnné výšce. Letci snímkovali při každém přeletu další pásy terénu.

V uších mu neustále zněl zvuk motoru a Biggles, který věděl co muži v letadle dělají, věnoval jejich snaze jen malou pozornost. Zrakem bloudil po kraji, zda ho náhodou neupoutá nějaká drobnost, na kterou by mohl zaměřit pozornost. Nespatřil nic zvláštního, ale protože tmavá skvrna na planině byla jedinou výraznější odchylkou v jinak jednotvárném panoramatu, jeho oči se k ní stále vracely. Policista se domníval, že pochází od spáleného vřesu, od požáru, který zavinili nedbalí turisté, kteří si rozdělali oheň k ohřátí čaje. Jestli to

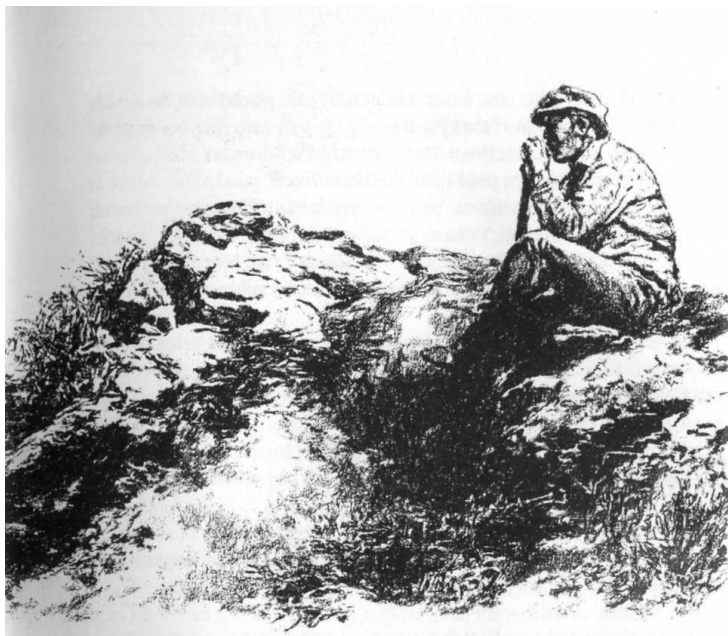
návštěvníci vřesoviště dělali běžně, šlo o zcela logické vysvětlení.

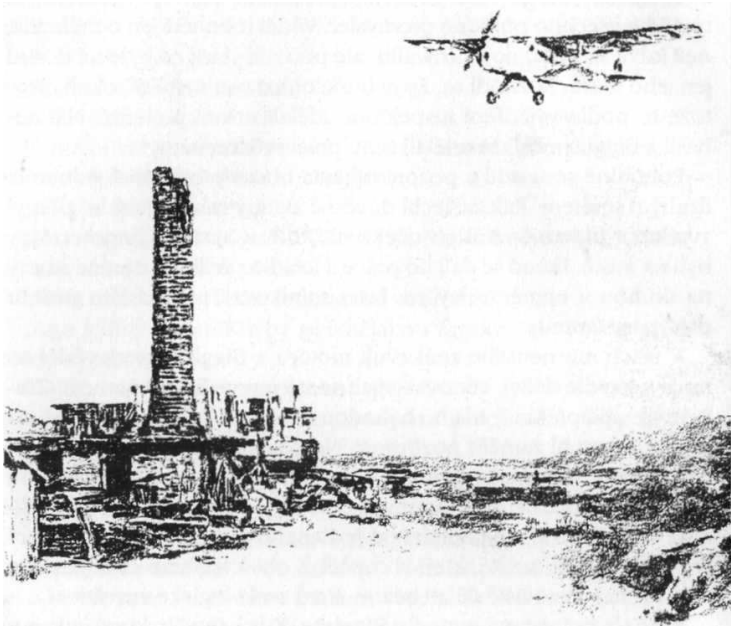
Proč ale právě tam? napadlo Bigglese. Když člověk, který jede autem zastaví, aby si něco uvařil v kotlíku, udělá to obvykle jen pár yardů od silnice, blízko vozu. Proč by se někdo vydával čtvrt míle od auta, aby si udělal ohniček? Zdálo se být nepravděpodobné, že by se tak zachoval člověk, který cestuje autem. Ovšem, uvažoval dále, oheň mohla založit parta trampů, kteří putovali přes celou planinu. Pěší turistika sice nebyla právě v módě, ale nadšenců toho druhu pohybu bylo v Anglii vřdycky dost. Pás vypáleného vřesu byl však tak dlouhý a široký, že se Bigglesovi nezdálo možné, že by oheň mohl vzniknout od nezašlápnutého nedopalku cigarety.

Biggles přejížděl zrakem po pusté pláni a skoro ho zamrzelo, jak je podezíravý. „Ve všem hledám nějakou lotrovinu,“ zamumlal pro sebe. Hluk přelétajícího austeru přehlušil skřívánčí píseň a hned nato v dálce zabublal motor vracejícího se auta. Bertie zastavil a vystoupil.

„Koukám, jak naši hoši pilně pracují,“ řekl vesele. „Ano, ani se nezastaví. Přiletěli před nějakou chvílí a brzy už budou končit.“

„Stalo se něco, starouši?“ řekl Bertie a přisedl k Bigglesovi. „Tváříš se dost mrzutě.“

„Jestli se tak tvářím, pak proto že se nestalo nic.“

„Co s tím uděláš?“

„To ještě nevím. Jestli uvažuji správně, tak náš noční ptáček klade vajíčka někde v těchto končinách a jeho pilot se o to pokusí vždycky, když přiletí. Bída je v tom, že ještě ani nevíme, zda vůbec přistává. Skoro bych o tom pochyboval, protože tenhle starý tvrdý vřes je dostatečně vysoký, aby postavil lehký letoun na nos. Mě by třeba ani nenapadlo, pokoušet se přistát s austerem na téhle pláni.“

„Všude to nemusí vypadat stejně jako tady.“

„Máš pravdu. Ale jak mám najít místo, kde se dá přistát? Museli bychom našlapat pěknou řádku mil, než bychom prohledali celou planinu a to by zabralo moc času. Na obrázcích z letadla poznáme zjevné překážky, jako jsou skály a zříceniny, ale pochybuji, že z nich vyčteme, jak vysoký je vřesový porost.“

„Škoda že tu nejsou tetřívci,“ teskně vzdychl Bertie.

„Máš rozum? Co s tím mají společného tetřívci?“

„Kdyby tu hnízдили tetřívci, pak by vypalování vřesu mělo smysl. Dělalí to tak ve Skotsku. Potom vyrazí nové mladé výhonky, ptáčci mají co jíst, tloustnou a lovci je mohou střílet. Ve starém vřesu se jim sice dobře hnízdí, ale žádný rozumný tetřívek by něco takového nepozřel, leda by umíral hladý.“

„Jsi vážně odborník,“ řekl uznale Biggles. „Když už tedy mluvíš o vypalování, zdá se že tamhle to taky vyhořelo,“ ukázal. „Aspoň ten strážník si to myslel a přičítá to neopatrnosti výletníků. Měl pravdu?“

„Asi ano. Může to ale být i jinak. Za suchého počasí může oheň vzniknout na vřesovišti samovolně. Stane se to třeba tak, že ostré slunce svítí na skleněný střep, který soustředí paprsky na jedno místo a suchý vřes vzplane.“

„Jasně. Princip soustředné čočky.“

„Ano. A kdyby tu začalo hořet, pochybuji že by se někdo namáhal s hašením. Oheň zde moc škody nenadělá.“

„Jak se tedy uhasí?“

„Dříve či později zaprší. Byl ses na to vyhořelé místo podívat?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Co bych tam mohl zjistit? Jenom že tam hořelo a to už víme. Je to dost daleko a nehodlám plýtvat časem na hlouposti.“

V té chvíli Algy nebo Ginger zpozoroval z austeru vůz stojící na silnici a dva muže sedící poblíž a proletěl nízko nad nimi. Bertie na stroj zamával. Letoun zakolébal křídly na znamení, že je pilot poznal a pokračoval v letu k východu.

„Skončili a letí domů,“ poznamenal Biggles a vstal. „Myslím, že se také vrátíme. Máme před sebou pěkný kus cesty. Už se docela těším na prohlídku snímků. Než se vrátíme, měly by být hotové. S pátráním jako je tohle mám vždycky potíže. Pravidelně mám totiž pocit, že strašlivě plýtvám časem, jako bych hledal něco, co tu není. Přesto jsme někde museli začít, tak proč ne tady. Alespoň můžeme Raymondovi oznámit, že se snažíme o první kroky. Rád bych ale dělal na něčem slibnějším, než začnu trávit čas tady. Přivedla nás sem jen moje předtucha a teď jsem si ověřil, že není zcela nesmyslná. Když to bude nutné, vždycky se sem můžeme vrátit.“

„Stále si myslíš, že cíl toho chlápka, kterého hledáme, může ležet tady?“

„Od toho jsme ještě příliš daleko. Mohl by být, protože veškerá naše pozorování nasvědčují, že vetřelec létá někam sem. Třeba štekáme na nepravý strom, ale moje tušení, že vražda policisty s tím vetřelcem souvisí,

se ani nepotvrdilo, ani nevyvrátilo. Jak najdeme pravý strom, to dosud nevím.“

„Vidím jenom jeden způsob, jak zjistit jestli jsme na falešné stopě.“

„Jaký, lorde?“

„Jemináčku, to je přece evidentní. Posadíme se tady a počkáme až noční můra přiletí.“

„Hm. Znamenalo by to dřepět tady každou noc od večera do rána a za každého počasí. To není nejchytřejší nápad.“

„Obávám se, že není,“ smutně kývl Bertie.

„Kdyby letadlo přilétalo v pravidelných intervalech a v určitou hodinu, pak by to stálo za úvahu. Bohužel víme, že se chová jinak. Mezi hlášeními byla někdy přestávka delší než měsíc a tak bychom tu třeba celý měsíc dřepěli jako hlupáci. Cítíš se na to, sedět tu možná měsíc a nevědět určitě, jestli letadlo přiletí?“

„Kdyby tu byli tetřívci, pak snad. Bez nich mě ale ta představa ani trochu neuchvacuje,“ připustil Bertie.

„Dívám se na to stejně. Pospěšme domů a podívejme se důkladně na snímky, než začneme uvažovat o nočních směnách na tomhle ponurém místě. Stejně musíme být v Yardu k dispozici pro případ, že by došla další zpráva.“

„Tak to už tu nemáme co dělat?“

„Ještě by tu byla jedna věc, dokud jsme v Cornwallu. Právě mě to napadlo.“

„Co je to?“

„Přijeli jsme sem přece ověřit možnost, zda náš případ vetřelce nesouvisí s případem zavražděného policisty. Do vraždy nám mnoho není, ale z našeho hlediska je tu jedna stránka případu, kterou možná místní policie přehlédla, protože mohla mít dojem, že nemá s vraždou nic společného.“

„Co přehlédla?“

„Člověk který našel mrtvého strážníka, nějaký Peter Brunner. Jel tehdy z Coventry na dovolenou do St. Mawes.“

„Ten také něco spáchal?“

„Nic. Tvrdil však, že přestože se dobře rozhlížel kolem, nikoho neviděl. Byla tmavá noc. Ale co když něco slyšel? Například motor letadla. Mohl ho slyšet, ale i kdyby to tak bylo, nevěnoval by mu žádnou pozornost. Proč taky? Zabýval se pouze mrtvým mužem, jehož našel. Kdo by si také v takové chvíli všímal letadla. Znamenalo pro něj tak málo, že pochybuji, zda se o jeho případném hluku na policii vůbec zmínil. Nezapomeň, že cestoval sám. Dá se dokonce přemýšlet o tom, co dělal na silnici ve dvě hodiny v noci.“

„Snad si nemyslíš, že měl něco společného s vraždou,“ vytřeštil Bertie oči. „Proč si vlastně myslíš, že Brunner je lotr?“

„Nic takového si o něm nemyslím, ale podezírám každého, dokud se neprokáže, že je mimo podezření. Na Brunnerovi mě zajímá, zda si nevšiml hluku nebo nějakého světla v okolí, třeba i dost daleko od místa, kde našel mrtvého. Jestli letadlo mělo na planině přistát, pak musela být někde na zemi signalizační světla. Brunnerovi to v situaci, ve které byl, nic neříkalo. Pokud ovšem mluvil pravdu. Když se nad tím teď zamýšlím, začíná mi vadit, že o tom chlapíkovi vůbec nic nevím. V noci, kdy došlo k vraždě, byl na planině sám, takže policie má o tom, co se stalo, pouze jeho výpověď. Nemám ani dojem, že by ho policisté vyšetřili důkladně. Nebylo by marné si s ním popovídat. St. Mawes je malé místo a nebude těžké ho najít, pokud tam ještě je.“

„Chceš ho navštívit?“

„Proč ne, lorde. Třeba tím také pověřím tebe. Ale teď na to není čas. Nasedej, jedeme rychle domů.“

Nastoupili do vozu a vyrazili po dlouhé šedivé silnici.

KAPITOLA ČTVRTÁ

SPÁLENÝ VŘES

Následujícího jitra přišel Biggles do kanceláře brzy a zahleděl se na sadu snímků z fotografického průzkumu, rozložených na stole. Byla to celá řada leteckých fotografií braných vertikální kamerou ze stejné výšky. Zrzek je srovnal za sebou jako skládanku, takže Biggles mohl vidět celkový pohled na oblast, která byla tak velká, že se ani zdaleka nevešla na jednu fotografii. Měl před sebou Bodminskou planinu, či spíše její část, o kterou měl zájem. Jejím středem se táhla stuha silnice, na níž přišel policista o život.

Skoro půl hodiny beze slova studoval s velkým zvětšovacím sklem v ruce výsledek práce svých dvou přátel. Prohlížel snímky pomalu a pečlivě po jednotlivých úsecích.

„Nenašel jsem tam skoro nic, co by stálo za zmínku,“ řekl, když dorazili ostatní. „Přece je tu ale jedna věc, která mi nejde do hlavy. Vyjádři se k tomu Algy, nebo ty Gingere. Oba jste si určitě museli všimnout toho dlouhého načernalého pásu nedaleko zřícenin, které zbyly po opuštění dole. Co z toho vyvozujete?“

„Všiml jsem si,“ odpověděl Ginger. „To se nedalo přehlédnout. Bylo to jediné opravdu nápadné místo na celém vřesovišti. Jinak mi to tam všechno splývalo.“

„Jak si to vysvětluješ? Co to způsobilo?“

„Je to spáleniště. Místo, kde před časem ve vřesovišti vzplanul veliký požár. Bylo nám jen trochu divné, že zachvátil tak velkou a dlouhou plochu.“

„Ano,“ souhlasil Algy. „Všiml jsem si ještě dvou míst, kde vřes před časem shořel, ale ta byla proti tomuhle místu zanedbatelně malá.“

„Stopy požáru,“ kývl Biggles. „To si myslel i policista, který nám ukazoval místo, kde se našlo tělo zavražděného Harleje. Nechci jeho názor zlehčovat, ale na snímku jsem objevil ještě další věc. Je tam vidět něco, co jsem nemohl spatřit ze silnice. Nebyl jsem prostě dost vysoko. Na snímku je ale jasně vidět pás vřesu, který se táhne souběžně se spáleništěm a má o hodně světlejší barvu než porost v okolí. Všiml si toho některý z vás dvou?“

„Ano, já,“ řekl Ginger. „Nelámal jsem si s tím ale hlavu.“

„Tak to zkus teď!“

„Nejsem botanik ani geolog. Nebylo na tom zase nic tak zvlášť pozoruhodného. Ten pás vynikal, protože jeho zeleň byla světlejší a jasnější. Pokud si vzpomínám, takové místo tam bylo jen jedno, ale jak jsem už řekl, nelámal jsem si s tím hlavu. Měl jsem dost práce s kamerou a musel jsem dávat pozor na to, co dělám.“

„Také jsem si toho všiml, ale musel jsem se soustředit, abych udržel přímý kurz,“ ozval se Algy. „Měl jsem dojem, že povrch tam tvoří malou proláklinu. Vřes může být zelenější, protože se do ní z vyšších poloh stahuje voda.“

„Ano, dalo by se to tak vysvětlit,“ zabručel Biggles. „Co na to povíš ty, Bertie.“

„Dovol, starouši,“ hrnul se Bertie ke stolu a hned sáhl po lupě. „Rozeberu vám to jako odborník na vřes.“

Chvilí obrázky studoval a mumlal při tom: „Tohle vřesoviště sice neznám, ale prošel jsem pěknou řádku takových planin s tetřívky ve Skotsku, takže o tom typu krajiny dost vím. Mám dojem, že všechny planiny, kde roste vřes, jsou si děsně podobné...“

„Jen do toho, lorde,“ povzbuzoval ho zrzek. „Vyved' nevzdělance z temnot. Musí přece být nějaký důvod, proč má ten vřes jinou barvu. Nesmíme si dovolit něco přehlédnout, i kdyby se nám to zdálo jako úplná pitomost.“

Jenže Bertie se nedal vyrušit a prohlížel si snímek nejméně dvě minuty s hlubokým zaujetím. Konečně se narovnal.

„Mám vám povědět, co si myslím, že se tu stalo?“ zeptal se.

„Napjatě čekáme.“

„Dříve než vyhořel vřes tam kde je spáleniště, došlo hned vedle něj k jinému požáru. Muselo se to stát už vloni, možná ještě o rok dřív. Asi nevíte, že když se rozhoří vřesoviště, oheň spálí jenom to, co je nad zemí. Kořeny nezničí. Jedině když je rašelina vespod hodně vyprahlá, pronikne oheň do hloubky a doutná tak dlouho, než přijde pořádný lijavec. Domnívám se, že to co vidíme, ten světlý pruh, je mladý vřes, který vyráží z kořenů, kde dříve dřevitý vrchní vřes shořel.“

„Zajímavé,“ řekl Biggles. „Ty prostě tvrdíš, že tam vznikly s jistým časovým odstupem dva požáry těsně vedle sebe.“

„Vyjádřil jsi to excelentně.“

„A nezdá se ti to trochu divné? Může dojít k takové náhodě?“

„Náhoda je všemohoucí, starouši. Když ale uvážím, že oba požáry vznikly tak daleko od silnice, je to opravdu divné. Pochybuji, že by nějaký řidič šel tak daleko od auta, jen aby si udělal ohníček. Vřes ale nemusel zapálit turista. Kdyby třeba přes planinu vedla železniční trať, mohly vřes zapálit jiskry z lokomotivy, jestli víte, co tím myslím.“

„Víme, Bertie. Ale přes tohle vřesoviště nejezdí lokomotivy. Co jiného ještě mohlo způsobit požár?“

„Nemám nejmenší tušení, starouši,“ zavrtěl hlavou Bertie, vytáhl kapesník a dal se do leštění monoklu. „Napadá mě už jen to, že se může najít pitomec, mizera a vandal, kterému se všes nelíbí, a tak kudy chodí, rozhazuje hořící špačky od cigaret.“

„Nesouhlasím,“ prohlásil Biggles. „Kdyby ten tvůj vandal hodlal vypálit vřesoviště, našli bychom tam víc spálených míst. Myslím si, že ten, kdo založil dva požáry na jednom místě, to udělal s nějakým záměrem.“

Nikdo mu neodpověděl, chvíli vládlo ticho.

„Předpokládám, že příčina prvního požáru, způsobila i druhý,“ ozval se konečně Biggles. „Pokud nešlo pouze o náhodu, a všechno nasvědčuje tomu, že nešlo, pak to někdo musel udělat úmyslně! Usuzuji z toho, že ten kdo vřesoviště podpálil, měl k tomu dobrý důvod. Všimli jste si, že obě spáleniště jsou zhruba stejně dlouhá a široká?“

„Spíš úzká,“ řekl zrzek.

„Budiž. Neznamená to však nic jiného, že žhář založil oheň vždy, když vítr foukal stejným směrem.“

„Vítr tu obvykle vane z jihozápadu na severovýchod nebo naopak,“ poznamenal Algy.

„Dobrá. Dejme přednost tomu, že z jihozápadu na severovýchod, protože jihozápadní větry jsou zde častější. Oba pásy jsou dlouhé, úzké a míří přesně uvedeným směrem. Co vás napadá?“

„Takový pás se dobře hodí k přistání letadla,“ vyhrkl Ginger.

„Správně. To jsem měl na mysli. Kdybychom si chtěli upravit na vřesovišti přistávací dráhu, zvolili bychom přesně tuhle podobu a tento směr, vzhledem k větru jaký v Cornwallu převážně vane. Velmi často jsem jako pilot zjišťoval směr větru podle kouře, ale nikdy mě nenapadlo, že oheň a vítr stačí k upravení výhodné přistávací plochy! Teď bychom měli prověřit, jakým

směrem vane vítr, když přilétá vetřelec. Meteorologové to budou vědět. Netvrdím, že jsme na to kápli, ale mám dojem, že jsme blízko u cíle. Na té spálené ploše může přistát malé letadlo. Když jde pilot na přistání, musí ovšem nalétat proti větru. Z opačného směru by přistát nemohl, to by zajel do vysokého vřesu, který se namotá na podvozková kola. Pak by se stroj převrátil a...“

„Jemináčku, ty jsi největší z létajících detektivů,“ přerušil ho Bertie. „Mít po ruce medaili, připnu ti ji na hrudník.“

Biggles na něj kriticky pohlédl a odmlčel se s bradou v dlaních a s lokty opřenými o stůl.

„Nepřeháněj. Stále je to jen úvaha a napadla mne jen díky tobě, lorde,“ řekl pak. „Uvažujte ale všichni. Jestli má Bertie pravdu, máme tu dvě dráhy. Obě jsou souběžné. Jedna tam byla už nějaký čas předtím, druhá je zřejmě nová. Pověz nám, Bertie. Jak dlouho trvá, než z kořenů vyraší nové výhonky, když se starý vřes vypálí?“

„Asi by se zazelenal hned příští rok.“

„To myslíš mladé a krátké výhonky?“

„Ano, velmi krátké. Každý další rok jsou pak přirozeně delší a vyšší. Dokud jsou mladé, svěží a zelené, je skoro vyloučené je zapálit.“

„Takže kdyby někdo potřeboval přistávací dráhu trvale, musel by každý rok vypálit starý přerostlý vřes, který je při přistání dost nebezpečný?“

„Ano. Jak jsem už řekl, vypálit mladý porost je děsně obtížné. Ale podrž se, starouši. Nezapomněls na něco?“

„Na co?“

„Ten vlezlý chlapík, pokud víme, je noční ptáček. Potmě by přece tu připálenou dráhu nenašel.“

„Správně. Našel by ji jen tehdy, kdyby mu někdo označil její konce signálními světly. Tím přicházíme k

dalšímu bodu. Nebyla to právě taková světla, která zahlédl policista Harley? Kvůli kterým seskočil z kola, aby si objasnil oč jde?“

„Mohla by být,“ odpověděl Algy. „Ale jestli letoun s vetřelcem přiletěl za tmy, mohli lidé na ploše namířit světla přímo vzhůru, aby je viděl jenom pilot!“

„Dělává se to tak,“ připustil Biggles. „Nezapomeň ale, že Harley jel po silnici na kole. Byl tedy nad úrovní vřesoviště. Proč by nemohl zahlédnout záři, zvláště když na planině nebyla žádná jiná světla? Mohl ostatně slyšet letadlo, i kdyby přilétalo s vypnutým motorem.“

„Počkejte okamžik,“ přerušil je náhle Ginger, jenž se probojoval ke snímkům jako poslední a zkoumal je teď lupou. „Povím vám další poznatek, který by měl podpořit teorii, že spálené pásy země mohou sloužit jako přistávací dráha. Mohli jste přece sami poznat, že na vřesovišti je všude dost překážek. Zbytky starých budov, sem a tam vyčnívá ze země skalisko a jsou tam i velké kameny, roztroušené po celé pláni. Všimli jste si ale, že na vypálené ploše nic takového není? Proč asi? Je to jenom náhoda?“

Biggles mu lupu téměř vytrhl ze dlaně. „Nebesa, pánové, on má pravdu!“ zvolal. „Skvělá práce. Vůbec jsem si toho nevšiml. Oba pruhy, ať už je to cokoli, jsou umístěny tak, aby se vyhnuly všem překážkám, nebo pokud tam překážky byly, někdo je odstranil.“ Biggles odložil lupu a úlevně vydechl.

„Pokud jsme nenarazili na přímo d'ábelskou shodu okolností, což se nikdy nedá vyloučit, získali jsme pozoruhodné informace,“ řekl. „Vaše obrázky, pánové, mne velice potěšily. Teď je však uložíme do alba, víc z nich asi nevyčteme. Domnívám se, že nastal čas, znovu navštívit Bodminskou planinu.“

„Jak ale poznáme, že jsme opravdu na stopě?“ zeptal se Algy. „Co když jsme jenom vymysleli

důvtipnou teorii, která se nám hodí do krámu? Nechtěl bys, abych tam zaletěl s austerem a zkusil přistát na jednom z těch pruhů?“

„Za nic na světě,“ vyhrkl Biggles. „To je ten poslední způsob, kterým bych chtěl dráhu vyzkoušet.“

„Proč?“

„Trochu přemýšlej, člověče! Kdyby se ukázalo, že jsme zasáhli do černého, přistání cizího letadla by určitě varovalo tamní lidi, že je někdo sleduje.“

„Vážně myslíš, že tam někdo je?“

„Pokud jde skutečně o přistávací dráhu, klidně ti na to vystavím záruční list! Poblíž musí být alespoň jeden člověk, aby zařídil to nejnnutnější. Je to něco jako malinké letiště, a tobě přece nemusím vyprávět, jak to na letištích chodí. Tohle navíc nemá plot, takže se tam může zatoulat třeba stádo ovcí. Podobnou překážkou se mohou stát tuláci a kdo ví co ještě. Nezapomínej, že se tam přistává za noci. Někdo musí umístit nejméně dvě signální světla, aby označil hranice přistávací dráhy. Pilot si s tím sám neporadí. Nedovedu si představit, že by použil padákové světlice, které by na vřesoviště přilákaly diváky. Na silnici je sice slabý provoz, ale čert nikdy nespí a netrvalo by dlouho a někdo by se začal zajímat o to, co se tam děje. Jestli ta noční můra, po které pátráme, využívá planinu, pak přilétá za tmy a odlétá před úsvitem. V noci tam projede jenom hrstka vozů a protože je silnice naprosto rovná, světla reflektorů svítí pouze na ni.“

„Jak to tedy uděláme?“ zeptal se Ginger.

„Zajedeme do Cornwallu, projdeme se po vřesovišti a přitom si pořádně prohlédneme spáleniště. Kdyby nás někdo pozoroval, nesmíme budít podezření. Nebudeme první, kdo se tam zatoulal. Nemusíme jít všichni, dva postačí. Jeden bude hledat stopy na zemi, druhý musí sledovat, zda se někdo neskrývá v okolí. Ostatně tady

někdo stejně musí držet službu, kdyby hoši od radaru hlásili, že se ve vzduchu zase třepetá můra.“

„Kdy vyrazíš na výlet?“

„Nejraději hned,“ řekl Biggles a mrkl na hodinky. „Bylo by to skvělé, abychom mohli hned ráno začít s prací. Je to dlouhá cesta a člověk si také musí odpočinout. Vezmu si s sebou Bertieho. Je odborník na vřesové pláně a tetřívky, takže se ubráníme, kdyby nás napadlo nějaké to zdivočelé hejno.“

„Zadrž, starouši, nebo si vezmu brokovnici,“ zavrčel Bertie.

„Tu ne,“ usmál se Biggles. „Oblékname se do starých šatů a přes rameno dáme chlebníky, abychom vypadali jako dva tuláci.“

„Jak dlouho budete pryč?“ zajímalo Algyho.

„Nevím. Záleží na tom, co zjistíme. Jestli se z místa opravdu vyklube přistávací plocha, nevidím důvod, proč bychom se nemohli vrátit domů hned zítra večer.“

„Déle tam nezůstanete?“

„Proč? Nehodlám brát spáleniště ztečí. Kdybychom se tam museli zdržet, zavolám. Oznámím vám, kde se v Bodminu ubytujeme. Pokud by vetřelec přiletěl, musíme se to dozvědět včas.“

„Jedna věc se ale neslučuje s vaším přestrojením za výletníky,“ ozval se Algy. „Hodláte jít celou cestu z Bodminu na vřesoviště pěšky? Je to daleko?“

„Ne.“

„Ale stejně pojedete autem.“

„Jistě.“

„Jestli zastavíte automobil někde blízko spáleniště, vystoupíte a pak si to namíříte přes vřesoviště, jen hlupák nepochopí, že si na tuláky jen hrajete.“

„To je pravda,“ kývl Biggles.

„To není všechno,“ pokračoval Algy. „Prázdného auta, stojícího u silnice, si může všimnout místní policie

a začne se zajímat. Mohlo by se vám stát, že se vrátíte k vozu a zjistíte, že ho odtáhli.“

„Ano,“ zamyslel se Biggles. „Bude asi dobré, když s námi pojede ještě jeden z vás dvou,“ rozhodl. „Vysadí nás, pojede dál a potom se pro nás vrátí. Po krátkou dobu, kdy nebudu v Londýně, zůstane u telefonu Algy. Ty, Gingere, pojedeš s námi jako řidič. Nevadí ti to, Algy?“

„Ani ne. Docela rád si odpočinu. Na rozdíl od Bertieho nemám zaprášený vřes rád a ještě bych si nadělal puchýře.“

„Zapomněl jsi říci, že se bojíš tetřívků,“ zavrčel Bertie.

„Dobrá,“ řekl Biggles, vstal a vzal snímek ze stolu. „Začneme! Gingere, mohl bys přivést vůz? Zajedeme domů pro naše věci a pro něco k jídlu. Najíme se cestou do Cornwallu.“

Za hodinu byl policejní vůz na cestě a šest hodin poté vjel do garáže hotelu, kde Biggles s Bertiem již jednou nocovali.

Měli za sebou první průzkum.

Když pomalu projížděli přes planinu po silnici A 30, kterou museli užít při cestě k Bodminu, zastavili auto na pár minut v místě, které už dobře znali. Ani nevystoupili. Pozorovali krajinu z auta a hledali případné změny. Až na jeden malý rozdíl viděli stejný obraz, jako když tu byli prvně. Byl to skutečně malý rozdíl a nebylo na něm nic zvláštního. Vedle spáleného pruhu vřesu nějaký chlapík se psem hlídal malé stádečko ovcí. Idylický obraz pastýře a jeho oveček.

„Myslím, že vím co dělá,“ prohodil Bertie.

„Pase ovce.“

„Ovšem, starouši. Ale pase je na tom novém vřesu. Ovce, stejně jako tetřívci, mají rády vřes dokud je mladý, sladký, šťavnatý a měkký.“

„Mrzutá věc,“ řekl Biggles. „Když to tam ty pitomé ovce zdupou, mnoho stop nenajdeme. Mohl by někdo spálit starý suchý vřes jen proto, aby měl kde pást ovce?“

„Vypadá to tak,“ vzdychl Bertie.

„V tom případě jen marníme čas. Jed’, Gingere.“

Vůz se rozjel.

Když u hotelu vystoupili, Ginger se zeptal: „Budeme vůz dnes v noci ještě potřebovat?“

„Ne,“ řekl Biggles. „Nebudeme, dokud nám Algy nezavolá, že můra je ve vzduchu. Potom se vrátíme na planinu a budeme mít oči a uši otevřené. Zavolej mu a ohlaš, že jsme dorazili na místo. Ověř si, zda zná telefonní číslo hotelu.“

„K službám,“ usmál se zrzek a odešel.

KAPITOLA PÁTÁ

PRVNÍ PROHLÍDKA

Druhého dne po klidné noci byl Biggles se svými přáteli časně ráno na nohou. Objednali si sendviče, dali je do chlebníků a pod vedením Bigglese, jenž si hodil dalekohled přes rameno, nasedli do vozu.

Než dojeli na vyvýšenými kousek před spáleništěm, Ginger, který seděl za volantem, zastavil. Biggles s Bertiem rychle vystoupili. Zrzek pak pokračoval v jízdě, a podruhé zastavil auto, až když se dostalo z dohledu od spáleniště. Musel ujet téměř tři míle, neboť silnice tam byla rovná a otevřená do všech stran, bez přírodního porostu nebo živých plotů. Místy rostly jen shluky janovcového a kručinkového křoví.

Ginger splnil, co měli dohodnuto a zastavil. Měl hodinu čekat na místě a pak projíždět pomalu zpátky k Bodminu. Cestou měl dávat pozor, zda se Biggles s Bertiem vrátili z vřesoviště na silnici. Kdyby tam nebyli, měl postup opakovat. Biggles však předpokládal, že k tomu nedojde. Šlo o vcelku jednoduché opatření, které mělo zmást případného pozorovatele, jehož by jejich výlet zajímal.

Po silnici nyní jezdilo dost aut, některé z nich velmi rychle. Žádné však nezastavilo, protože k tomu nebyl důvod. Později během dne by mohl někdo zastavit, aby u silnice něco pojezdil, ale v tuto časnou hodinu to nebylo pravděpodobné. Až skončí Biggles a Bertie prohlídku, vrátí se na silnici. Uvidí auto s Gingerem a zvednou palec na znamení, že se chtějí svézt.

„Možná jsme opatrní až příliš,“ prohlásil Biggles, když se na tom domlouvali. „Jenomže já zastávám názor, že pokud vetřelec létá právě sem, organizuje zde

jeho návštěvy člověk, který dělá všechno pro to, aby zabránil odhalení. Včera jsem řekl, že na té utajené přistávací ploše musí být na zemi alespoň jeden člověk. Teď si ale myslím, že tu budou nejméně dva. Nechci nic zanedbat!“

Když se vůz s Gingerem ztratil v dálce, Biggles s Bertiem došli po silnici na vyvýšené místo, odkud byl široký rozhled po planině. Nedaleko odsud byl zavražděn policista Harley. Oba dva pátrači se posadili zády k silnici, aby si znovu prohlédli vřesoviště, dříve než na něj vkročí. Pastýř ze včerejška zmizel i se svým stádem, za jejich zády občas projelo auto, ale samotná planina byla prázdná a opuštěná.

„Ovce se zřejmě včera nažraly dosyta,“ poznamenal Biggles. „Ten pastýř ví o dietetických zvycích býložravců určitě víc než já, ale soudím, že je sem zažene jen občas, aby měly čerstvou pastvu.“

„Než jsem včera večer usnul, starouši,“ řekl zamýšleně Bertie, „hodně jsem o tom stádu přemýšlel.“

„Tys myslel před spaním na ovce? Snad jsi nepočítal ovečky?“

„Vůbec ne. Něco mi na tom stádu vadilo. Připouštím, že asi jde o pitomost, ale něco zvláštního tam bylo.“

„Co je zvláštního na ovcích, které se pasou na vřesovišti? Na těchhle planinách obvykle bývají ovce.“

„Jemináčku, já nemyslím na ty zatracené ovce. Divný mi připadal ten pastýřův pes!“

„Když uvidíš pastýře ovcí, obvykle je s ním pes. V tomhle kraji se to jen hemží psy různých ras.“

„To jsi řekl excelentně. Jde mi právě o ty rasy. Většinu z nich tvoří speciální plemena, určená a cvičená pro zvláštní práce. Sem patří i ovčácký pes, kterého vyšlechtili právě ke střežení ovcí. Potřebné vlastnosti

dědí od svých psích rodičů a k řadě jiných činností se proto nehodí. Chci tím říct, že třeba foxhound je pes cvičený a vhodný k lovu lišek, ale každý hloupý králík mu ukáže paty. Stavěči a ohaři se cvičí, aby větrili a stavěli zvěř, už i proto, že někteří to dělají pudově. Husky se zapráhá do saní a tak je to se všemi rasami, jestli víš co tím myslím.“

„Vím,“ řekl Biggles. „A co s tím?“

„Jenom to, že ovčácký pes, kterého jsme viděli na vřesovišti u ovcí, nebyl ovčácký pes! Nepatřil prostě k žádné rase ovčáckých psů, které znám. Dnes to bývají většinou kolie.“

„Jaké rasy bylo to zvíře?“

„Nevím, byl dost daleko. Ale jsem si jistý, že to nebyl běžný ovčácký pes.“

„Myslel jsem, že k hlídání ovcí se dá vycvičit každý pes, pokud sahá ovcím aspoň po kolena.“

„Snad ano. Ale proč by si zrovna farmář z Cornwallu cvičil ke svým ovcím nějaký zvláštní druh psa? Čekal bych, že se ten pastýř vyzná jak v ovečkách tak v pejscích. Nesprávný pes by mu nadělal víc škody než užítku a štvál by ubohé stádo od čerta k ďáblu.“

„Jak ti připadal ten záhadný pes? Pokus se to vyjádřit.“

„Když chceš, abych o něm něco řekl, tak pes, kterého jsem včera viděl, mi připomínal jednu odrůdu německého hlídacího psa. Bohužel jsem zapomněl, jak se jmenuje.“

„Myslíš alsasana?“

„Ne, nic takového. Pes, kterého jsme viděli, byl hnědý, řekněme kaštanové barvy. Je to druh, který připomíná menšího a útlejšího mastiffa. Znal jsem jednoho chlápka a ten ho měl. Ta bestie ale porafala tolik lidí, že se ji musel zbavit. Ovčáčí psi se chovají k lidem většinou přátelsky.“

„Hm,“ zabručel Biggles. „To je zajímavé. Zapamatuji si to. Někdy mě musíš o psech trochu poučit.“

„Je to můj obor, starouši.“

„Tak jsem to myslel a proto jsem tě vzal s sebou. Zkus objevit další podivnosti. Ale teď už raději půjdeme.“

Bertie věnoval planině ještě jeden zkoumavý pohled dalekohledem. „Nikde ani noha,“ oznámil. „Máme celý ten kus země pro sebe.“

„Za předpokladu, že je všude rovina.“

„Co tím myslíš? Vždyť je to ploché jako stůl.“

„Ano, odsud to tak vypadá. Jenže v otevřené krajině si nemůžeš být nikdy jistý. Povlovná proláklina v rovném terénu, ukryje celou četou vojáků, když se jen trochu skrčí a nebudou vystrkovat hlavy. Za války jsi to přece mohl vidět sám. Ale i kdyby tam někdo číhal, nemusíme si dělat starosti. Můžeme si projít vřesoviště jako každý jiný. Kupředu, lorde!“

Vyrazili stejnoměrným krokem k cíli, jímž byla vypálená plocha. Podle fotografie se zdálo, že tam může přistávat lehký letoun, ale zatím šlo pouze o podezření. Jejich výprava měla to zdání ověřit, potvrdit nebo vyvrátit.

Byl pěkný slunný den a vanul jenom lehký větřík, ačkoli hrozné mraky stahující se nad jihozápadním obzorem dávaly tušit, že se počasí může v dohledné době změnit.

„Mám dojem, starouši, že jsme měli přibalit něco proti dešti,“ prohodil Bertie. „Když nás tady chytne bouřka, budeme ty své hadry dlouho ždímat.“

Dorazili ke zčernalému pásu, aniž by v okolí zaznamenali známky života, kromě káněte vznášejícího se vysoko nad nimi, a aniž by narazili na díru v zemi či

proláklinu, o které se zmínil Biggles. Zastavili se, aby prozkoumali půdu, po které kráčeli.

„Tak co říkáš, znalče?“ zeptal se Biggles.

„Moc ti toho nepovím, starouši. Mohu říct jen jedno. Tenhle vřes shořel, když byl skrz naskrz proschlý. Všimni si, že ho oheň spálil až úplně u země, se stonky a se vším. Na pláni s tetřívky by řekli, že je to vypálené přímo excelentně.“

„Znamená to, že vřes vždycky takhle neshoří?“

„Co tě to napadá. Když hodně fouká vítr a půda je vlhká, oheň se přežene a sežehne jen vršky. Ty vzplanou jako hedvábný papír. Tady mám skoro jistotu, že oheň někdo založil úmyslně, když byl vřes patřičně proschlý a vítr jen mírný.“

„Ještě něco?“

„Ne, víc nevidím.“

„Projdeme pás po celé délce. Vítr a slunce vysušily zemi tak, až úplně ztvrdla. Kdyby ale tudy něco jelo brzy po dešti, mohly by tu být stopy po kolech.“

Odstoupili od sebe, aby stačili kontrolovat širší pás, prošli po celé jeho délce a stanuli až na místě, kde spálená země končila a začínal porost starého vysokého vřesu. Nebyli daleko od rozvalin, které tu zřejmě zůstaly po opuštěném dolu. Nenašli ani stopy po kolech ani nic zajímavého.

„Nemáme štěstí,“ prohodil Bertie.

„Jestli tu stopy někdy byly, mohl je někdo odstranit,“ přemítal Biggles. „Mohly je také rozdupat ovce. Včera se tu přece páslo celé stádo. Vrátime se po tom mladém vřesu. Třeba budeme mít víc štěstí.“

Přešli na sousední pruh. Byl přibližně stejně široký a táhl se souběžně s prvním. Půda byla porostlá jasně zeleným, svěžím mladým vřesem, vysokým až devět palců.

„Tady by se krásně přistávalo,“ řekl Biggles. „Bylo by to pro mě vyslovené potěšení.“

„Teď ještě ano,“ přikývl Bertie. „Až ale nastane správné počasí, všes požene nahoru a brzy bude tak vysoký, že přistání na něm bude riskantní.“

„Takže ty tvrdíš, že přes tenhle kus země také přešel oheň?“

„Zaručeně.“

„Jak je to asi dlouho, co tady hořelo? Dokážeš to posoudit podle výšky nového všesu?“

„To neodhadnu,“ zaváhal Bertie. „Záleží na počasí a na složení půdy. Na to by dokázal odpovědět jen člověk, který dobře zná tuhle planinu. Mohu jen říci, že ať už vypálili tenhle pruh, aby získali pastvinu pro ovce nebo přistávací dráhu, bude všes na něm asi do roka příliš vysoký pro oba účely. Je možné, že chlápek co vypálil první pruh, si teď připravil druhý.“

„Vypadá to tak. V zemědělství se nevyznám, ale pozoruji, že ty by ses na polnostech uživil. Co myslíš, že by se stalo, kdyby tu přistálo letadlo? Pomačkalo by tenhle všes a zanechalo by tu stopy podvozkových kol?“

„Určitě by všes stlačilo, ale ten by se pak vrátil do původní polohy. Je tuhý a pružný, nezlomí se. Ohne se a zakrátko se zase zvedne. Stopy brzy zmizí. Koukni za sebe a uvidíš co tím myslím. Byly tady ovce, ale to poznáš jen podle toho, že porost okousaly. Jinak nenechaly stopy. I my v něm chodíme, a nezůstávají po nás stopy. Vidiš, jak se porost za námi zase sám zvedá.“

Biggles snožil a chvíli nehnutě stál. Když pak ukročil stranou, všes se napřímil a nebylo na něm skoro nic vidět. „Jsi vážně odborník,“ řekl s uznáním ve hlase. „Jsem rád, že mám s sebou znalce všesu a psích plemen. Sám bych na to nepřišel. Moc dobrá práce, lorde.“

Bertie se rozesmál. „To nestojí za řeč, starouši. Jsem rád, že mohu být užitečný. Žádný člověk nemůže

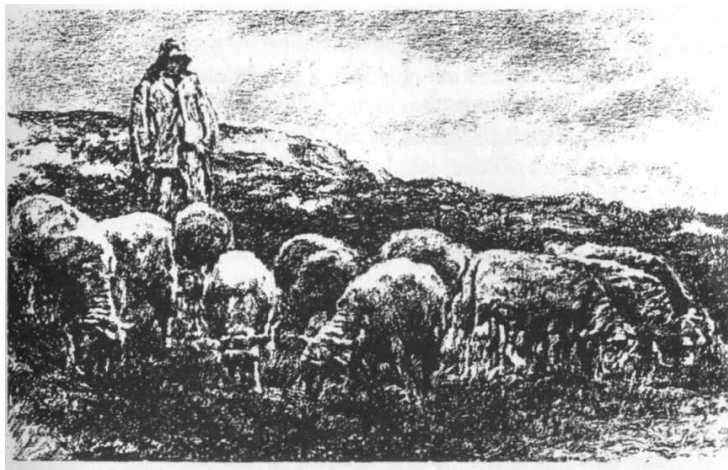
vědět všechno. Náhodou jsem občas zajel do Skotska střílet tetřívky. Kde jsou tetřívci, tam je také vřes. Ti ptáci z něj žijí. Třeba si pomyslíš, že to je chudá dieta, ale jim jde docela k duhu. Na vřesovištích jsem se naučil víc věcí. Třeba střílet. Chci tím říci, že když se naučíš střílet na kohouta, který sviští rychlostí sedmdesáti mil za hodinu a při letu kličkuje, naučíš se také střílet na letadla.“

Bertie za řeči pohlédl Bigglesovi přes rameno a rychle změnil tón. „Neohlížej se, jde sem ovčák se psem. Vede ty svoje ubečené ovce na procházku.“

„Kde se tu k čertu tak rychle vzal?“ zavrčel tiše Biggles.

„To tedy nevím, starouši. Možná že opravdu vylezli z nějaké té prolákliny, o kterých jsi mluvil. Z toho jeho zvířete jde strach a jestli to je ovčácký pes, tak já jsem Eskymák. Vypadá spíš jako vlkodlak. Zaručeně nás nemá rád.“

Biggles vytáhl cigaretu. Než si zapálil, otočil se zády k větru a rozhlédl se. Směrem k nim se pomalu blížil statný chlapík, ženoucí před sebou stádečko asi deseti ovcí. Z mužovy tváře nebylo mnoho vidět, protože ji měl skoro celou zakrytou plátěnou čepicí, staženou přes čelo a uši. Měl na sobě dlouhý plášť proti dešti se zdviženým límcem a na nohou gumové holinky. V ruce držel zahnutou pastýřskou hůl. Ovce nebyly nebezpečné, při chůzi se pásly. Se psem to bylo jiné. Ovcí si nevšímal, jeho zájem se soustředil na dva cizí muže. S hlavou skloněnou a s naježenou srstí na krku se k nim blížil pomalu, ale cílevědomě.

„Vidíš?“ šeptl Bertie. „Když správně vycvičený ovčácký pes dělá svou práci, nemá zájem o nic jiného.“

Pes postoupil blíž, výhruzně zavrčel a vycenil zuby.

„Přivolejte si svého psa!“ zavolal Biggles na pastýře. „Dívá se na nás, jako by měl hlad.“

Chlapík dvakrát pískl, pes se dal na ústup, ale stále se přitom ohlížel.

„Co dál?“ zeptal se tiše Bertie. „Spřátelíme se s ním?“

„Zatím nemám chuť,“ sykl Biggles a zvedl zrak k obloze, ze které začaly padat kapky deště. „Vypadá to, že přece jen zmokneme. Teď bych rád zjistil, odkud se ten chlapík tak znenadání objevil. Musí mít sídlo někde za tím zbořeníštěm. Podíváme se tam, až se trochu vzdálí. Jestli přijde přeprška a zdá se že ano, schováme se tam.“ Biggles se znovu rozhlédl po obloze, jakoby ho právě nezajímalo nic než počasí.

Ovčák pomalu provázel stádo a nevšimal si jich. „Pojďme k těm rozvalinám,“ řekl Biggles.

Vydali se k nim nejprve pomalu, ale jak déšť sílil, přidali do kroku a nakonec klusali. Za sílícího deště to

vypadalo naprosto přirozeně a ovčáka by nemělo napadnout, že dešť je jen záminkou, aby objevili jeho skrýš a prohlédli si ji.

Dorazili ke zborcené budově a podivili se, jak rozlehlou plochu cihlové zdivo ohraničuje. Nemohlo to být nic jiného než starý důl, opuštěný už před dávnými léty. Protože se spodní části zdí dosud nerozpadly, museli hledat cestu dovnitř, aby se dostali k jedinému přístřešku, který rozvaliny nabízely. Byla to dlouhá nízká kůlna. Také se rozpadala, ale asi nad deseti yardy jejího konce, zůstalo z bývalé střechy ještě pár břidlicových tašek. Dal se tam rozeznat také zbytek komína, postaveného z plochých kamenů a zčernalé trámy konstrukce, která zjevně nesla těžní zařízení nad jámou.

Zastavili se před vchodem, či spíše otvorem, který zakrývaly dvě proutěné zábrany, připomínající překážky, používané při koňských dostizích. Nikde neviděli jiné místo, kudy by se dalo vstoupit.

„Tady sídlí a odsud přišel,“ řekl Biggles, když vnikli dovnitř. „Ano, našli jsme to. Podle ovčího trusu, co tu všude leží, je tady ustájl už před delší dobou.“

Po zdupaném vřesu a chomáčích trávy, rostoucí mezi hromadami sesutého zdiva a spadlých tašek, došli na konec kůlny, k jedinému místu, kde se mohli schovat před stále sílícím deštěm. Přepřška se mezitím změnila v prudký lijavec. Pod zbývajícími taškami střechy tu někdo nedbale srovnal pár starých cihel, aby mu posloužily jako lavice, či dokonce lůžko.

„Tady náš hrdina sedává a hlídá své ovečky než je vyžene ven,“ domýšlel se Biggles a usedl na cihly. „Místo dveří používá ty dvě košatiny.“

„Už jsem viděl hezčí salony,“ zavrčel Bertie. „Dokonce i většina chlívků je zařízena a větším přepychem.“

„K čemu je tenhle drátěný krám?“ ukázal Biggles na kus pletiva z pozinkovaného drátu napnutého na kůlech a vysokého asi pět stop. Stálo pod zrezavělou železnou konstrukcí, která zřejmě patřila k těžnímu zařízení z dávné doby, kdy se v dole pracovalo.

„Vypadá to jako hrazení kolem jámy, které má chránit lidi, aby nespadli dovnitř,“ dohadoval se Bertie. „Může také chránit ovce, kdyby na to přišlo. Podívám se.“

Došel k pletivu, obhlédl ho a vrátil se. „Je to tak,“ oznámil. „Myslím, že všechny ty staré jámy mají být podle zákona chráněné plotem, ale na zákony se často nedbá. Také se divím, že majitelé už dávno nedali odklidit všechno tohle staré harampádí. Četl jsem, že někde dokonce nechali v jamách volně viset stará ocelová lana. Místní děti pak mají příležitost hrát si u starých šachet a zlomit si přitom vaz. Některé ty chlapíky bych poslal k čertu a k čertu i s tím ohavným deštěm. Měli jsme mít rozum a vzít si pláště. Mám úplně mokrou košili i kalhoty.“

„Nevzali jsme si pláště, protože když jsme vyjížděli, nevypadalo to na dešť,“ poznamenal Biggles. „Náš pastevec určitě viděl, co se sem žene, tak si ho navlékl. Nevidíš co teď dělá? Nehodlám si tady vyměňovat názory s jeho vzteklým psem.“

Bertie vystoupil na hromadu cihel a podíval se přes zed'. „Blíží se sem a žene ovce s sebou.“

„Jak je daleko?“

„Asi sto yardů.“

„Asi mu nejde pod vousy, když někdo vnikl do jeho chlívků. Jde se podívat, co tu děláme. Sleduj ho!“

Biggles vstal a rychle došel ke staré šachtě. Chvilí nahlížel dolů a pak přistoupil blíže ke zbytkům těžní věže. Natáhl ruku, na něco tam sáhl a rychle se vrátil k Bertiemu.

Sotva se posadil a dřív než stačil něco říci, již se ovce hrnuly dovnitř a následoval je ovčák se psem. Pes strnul, a když spatřil návštěvníky, celý se naježil a vycenil zuby.

„Obávám se, že jsem zasedl vaše místo,“ řekl vesele Biggles a vstal. „Promiňte. Chceme se tu jen schovat před deštěm.“

„Jen sed'te,“ zachrčel muž a zůstal stát opřený o hůl.

Bertie prošel kolem něj na vzduch a zvedl dlaně. „Brzy bude po dešti,“ hlásil. „Už jen mrholí a slunce prosvítá mezi mraky.“

„Skvělé,“ zasmál se Biggles. „Raději odsud vypadneme na silnici, než se přizene další bouřka. Díky za úkryt.“

„Není zač,“ zachrčel pastevec.

Prošli kolem něj a vytrvale vrčícího psa.

„Kam teď?“ zeptal se Bertie a vrátil košatinu, kterou odsunul aby mohli ven, zpátky na místo.

„Jak jsem řekl, na silnici,“ odpověděl Biggles. „Jemináčku nebuď tak úsečný.“

Jenže Biggles mlčel, dosud neměli rozvalinu za zády. Chvilí pak šlapali po mokrému vřesu, než se ozval.

„Myslím, že to bylo užitečné. Pro dnešek mi to stačí.“

„Ty jsi spokojený, starouši?“ vyhrkl Bertie. „Já ne. Já stále myslím na toho psa. O ovce se nestará a pořád jenom vrčí a cení zuby. Dej na mě, s ním není něco v pořádku!“

„Nejde jen o psa,“ řekl Biggles. „Tam není víc věcí v pořádku.“

„Vida,“ ostře na něj pohlédl Bertie. „Tys na něco kápl!“

„Bohužel máš pravdu. Zapni si bezpečnostní pás, protože tohle s tebou zatřese.“ Biggles rozevřel pravou dlaň a ukázal ji Bertiemu. Byla celá černá!

„Co to k čertu je?“ vytřeštil oči Bertie.

„Olej, milánku, olej. Nezastavuj se, pokračuj v chůzi a ať tě ani nenapadne se ohlížet!“

KAPITOLA ŠESTÁ

OCHOTA A ELEGANCE

Bertie chvíli mlčel a pak tiše hvízdal. „To ti řeknu, starouši, tohle s člověkem zamává. Kde to bylo?“

„V soukolí těžního stroje. Ta stará rachotina je ještě pořád v provozu. Kdo by plýtvat olejem na stroj, který nepoužívá?“

„Takže náš kamarádíček ovčák je taky strojník?“

„Možná. Ten umí mnohem víc věcí. Pravděpodobně byl u toho, když zastřelili chudáka Harleye a vsadím se, že nás teď pozoruje. Proto je tady. Žádný jiný důvod k tomu nemá.“

„Ty ovce jsou jen zástěrka, což?“

„Nepochybně. A řeknu ti ještě něco. Není sám.“

„Proč si to myslíš?“

„Protože jeden člověk nemůže sjet do jámy sám. Na to musí být nejméně dva lidé. Jeden obsluhuje těžný stroj a druhý sjíždí do dolu k šachtám.“

„Jemináčku!“ vydechl Bertie. „To je na mrtvici.“

„Nenaříkej. Čas jsme nepromarnili.“

„Máš představu, co tam dělají?“

„Nemám nejmenší tušení. Jak bych to mohl vědět? Vím jen to, že se za věcí tají mimořádná lumpárna. Usuzuji už z toho, jakou práci si dali s úpravou místa. Buď chvíli zticha. Musím si to začerstva trochu srovnat v hlavě.“

Dokud nedošli k silnici, nepadlo ani slovo. Oběma směry jezdila auta, ale vůz s Gingerem mezi nimi nebyl.

„Nezbude nám, než chvíli počkat. Posadíme se,“ prohlásil Biggles a sklesl za okrajem silnice do mokrého vřesu. Zapálil si cigaretu a dodal: „Dnes ráno jsme udělali kus dobré práce. Jsem spokojen.“

„Jak teď dál?“

„Upřímně řečeno, nevím. Musím to pořádně promyslet, protože jde o velmi nebezpečnou záležitost. Přirozeně bych si rád ty rozvaliny prohlédl důkladně, nevidím ale možnost, jak se tam dostat za dne. Chlapík který je hlídá, zatím netuší co děláme. Ale jestli nás tam znovu uvidí a není úplný pitomec, bude se chovat docela jinak. Na co bychom se mohli vymluvit při příští návštěvě? Jestli tě napadá nějaký přijatelný důvod, rád si ho vyslechnu.“

„On bohužel nebude pitomec a navíc má tu zlou hlídací bestii,“ vzdychl Bertie a dal se do leštění monoklu. „Je mi líto, ale tohle mě úplně odrovnalo.“

„Ano, ještě k tomu má psa, jenž ho včas upozorní,“ kývl Biggles. „Největší nebezpečí nám ale hrozí z toho, že pomícháme dohromady dva případy, noční mŕvu a vraždu policisty. Přivedlo nás sem podezření, zda vražda Harleye nějak nesouvisí s našim vetřelcem. Dokud ale nezískáme důkaz, který by to potvrdil, musíme zůstat především u našeho úkolu, jímž je to zatracené letadlo. Než se ale pustíme do dalšího průzkumu, musíme si položit otázku. Když připustím, že pastýř střeží místo spolu se psem, žije na tom místě trvale, nebo si odbyde službu a odejde se vyspat domů? Může bydlet v tom chlívku, může mít v dole upravenou místnost, ale třeba bydlí někde v Bodminu. Jak je to?“

„Nedává moc smyslu, aby byl na vřesovišti ve dne v noci,“ řekl Bertie. „Chodí tam, jen když ho potřebují.“

„Další otázka. Patří ten starý důl někomu, kdo v něm pořád ještě pracuje? Policisté by nám to asi řekli, nebo by to vypátrali, ale kdybychom za nimi šli, mohli bychom strhnout lavinu. Víš, že pokud to jde, pracuji raději sám. Mohl bych v otázkách pokračovat, ale vidím, že Ginger už jede, takže s tím počkám.“ Biggles se zvedl a oklepal si vodu z kalhot.

Už před chvílí se vyjasnilo a zářilo slunce.

Kvůli ovčákovi, který je možná sledoval, si zahráli na stopaře. Auto zpomalilo a zrzek zastavil. Nastoupili a Ginger se rozjel. „Měli jste štěstí?“ zeptal se.

„Šlo to. Mohli jsme dopadnout mnohem hůř,“ odpověděl Biggles, sedící vedle něho. „Zajeď k okraji silnice a zastav vůz v prvním dolíku. Mám pro tebe práci.“

Ginger uposlechl.

„Jak víš, přišli jsme sem, abychom si prohlédli předpokládanou přistávací dráhu,“ pokračoval Biggles. „To jsme udělali. Není teď čas, abych ti vyprávěl, co všechno jsme našli, ale kus za koncem spáleného pruhu vřesu je zbořeníště. Je to opuštěný důl. Něco se tam děje, ale nezjistili jsme co. Rád bych na to přišel. Schovali jsme se tam před deštěm a chvíli po nás tam přišel chlapík se psem a stádem ovcí. Chci od tebe, abys tu zůstal a sledoval, jestli ten chlap odejde. Kdyby odešel, všimni si kam má namířeno. Lehni si do vřesu, aby tě neviděl. Kdyby přišel blíž, dávej si pozor na psa. Tady máš dalekohled, budeš ho potřebovat. Ať se slunce neodráží od skel. Nechám ti tu chlebník, je v něm pár sendvičů. Všichni tady nezůstaneme, museli bychom nechat vůz na silnici. Zajedeme rychle s Bertiem do Bodminu na oběd a vrátím se, abych tě vystřídal. Budu tu asi za dvě hodiny. Jsi pro?“

„Proč ne?“ usmál se Ginger, vystoupil a vzal si dalekohled a chlebník. Biggles vklouzl za volant, Bertie si přesedl na vedlejší sedadlo a vůz se pohnul.

„Jestli se divíš, proč to dělám,“ obrátil se na Bertieho, „tak proto, že mám podivný pocit. Zdá se mi, že ten falešný pastýř je hlavní osoba ve všem, co se tu děje. Především proto bych moc rád věděl kam jde, když odtud odchází. Nás už zná a neměl by nás proto potkat

při naší další procházce. Pochopitelně by ho dost zajímalo, co tu děláme. U Gingera to zatím nehrozí.“

„Absolutně s tebou souhlasím,“ kývl Bertie.

„Je mrzuté, že se nemůžeme vrátit ke starému dolu, aniž bychom vzbudili u ovčáka podezření. Za světla je to zcela vyloučené. Snad bychom tam mohli vniknout po setmění, ale to by byla tuze obtížná práce. Proto potřebujeme vědět, zda se tam ten muž zdržuje i přes noc, nebo jestli někam odchází najíst se a vyspat. Pokud přenocuje v troskách, musí mít na místě nějaké prostředky k živobytí. Proto jsem požádal Gingera, aby ho hlídal.“ odmlčel se a protože nechtěl zrychlovat, mávl na vůz za sebou, aby ho předjel. „Jestli opravdu žije na místě, musí mít dole v jámě upravenou místnost. Nezdá se mi možné, že by trvale žil mezi ovce a spal na cihlách.“

„Hnusná představa,“ otrásl se Bertie. „Asi máš pravdu.“

„Jestli má něco společného s noční můrou, a nasvědčuje tomu řada věcí, určitě je na místě vždycky, když má letadlo přiletět. Může to ale být i jinak. Třeba má jen povinnost prověřit každého, kdo se potlouká na pastvě, jako si dnes prohlédl nás. Netrvalo mu to nijak dlouho, jen po nás přešel očima a jinak se choval, jako by o nás ani nevěděl. Dá se předpokládat, že až bude čekat na přílet letadla, bude na místě. A tím se dostáváme k další věci. Musel by přesně vědět, kdy letoun přiletí. Jak to zjistí? Pochybuji, že by zavedli nějaký pravidelný letový řád, protože létání je závislé na povětrnostních podmínkách. Takže někdo musí být s pilotem letadla ve spojení. Nemělo by smysl, aby vážil tak dalekou cestu, kdyby nad planinou ležela mlha. To se tady stává často.“

„Absolutně jasné,“ řekl Bertie. „Proč by ale ovčák nebo nějaký jeho společník nemohl navázat s letadlem radiové spojení?“

„To mě pochopitelně také napadlo. Ale kde je vybavení, technika? Nikde jsem neviděl anténu. Uznávám ovšem, že by bylo divné, kdyby tam někde trčela. Každý, kdo by šel kolem trosek a všiml si jí, padl by asi do mdlob. A až by se probral, ptal by se, co taková věc na vřesovišti dělá. Asi by to tam začal prohledávat.“

„Anténa nemusí být stále vysunutá,“ prohlásil Bertie. „Stačí ji vysunout v noci, kdy si jí nikdo nevšimne. Noc je přece doba, kdy ji noční můra nejvíc potřebuje. Přes den může být schovaná třeba v tom zbývajícím kusu komínu.“

„Ano,“ souhlasil Biggles a zazubil se. „Výborně, lorde. Dnešek je jeden z tvých opravdu slavných dnů. Všechna čest. Asi bychom si měli ten zbytek komína pozorně prohlédnout. Ale jak? A kdy? Musí se to udělat za noci. Vedeš si znamenitě, takže pokračuj. Pověz mi ještě něco.“

„Srdečné díky, starouši,“ zasmál se Bertie. „V tomhle ovzduší prosyceném vůní vřesu je asi něco, co povzbuzuje činnost mé šedé mozkové kůry. Pro tuhle chvíli se ale obávám, že všechno co se tam zrodilo, už víš. Až zase dostanu nějaký nápad, dám ti vědět.“

Když přijeli k hotelu, zaparkovali vůz, šli dovnitř a při obědě pokračovali v probírání případu. Potom odešli k vozu a vrátili se na místo, kde nechali zrzka. Nikde ho neviděli, ale na hvízdnutí se zvedl z vysokého vřesu.

„Tak copak jsi viděl?“ zeptal se Biggles.

„Vůbec nic. Jestliže v těch rozvalinách někdo byl, když jste odcházeli, je tam i teď,“ prohlásil Ginger. „Od chvíle kdy jsem zalehl, nikdo nevyšel.“

„Nebesa!“ vyhrkl užasle Biggles. „Ten musí být pěkně otrávený, když vysedává celé hodiny ve společnosti ovcí.“ Náhle se však tón jeho hlasu změnil. „Neusnul jsi?“ vyrazil ostře.

„Snad mě neobviňuješ, že jsem spal?“ uraženě zamrkal Ginger.

„Když se tě ptám, vím proč. Nechtěl sis zdřímnout, jak jsi tady tak ležel na sluníčku?“

„Zaručeně ne!“ odsekl zrzek. „Proč se ptáš?“

„Proč? Protože jestli zrovna nevidím našeho ovčáka, jak rázuje přes vřesoviště, tak mám něco s očima!“

„Nevidím ho.“

„Je už blízko silnice, skoro půl míle od dolu.“

„Ano, je tam, ale z těch rozvalin nevyšel!“ trval uražený Ginger na svém.

„Půjč mi dalekohled.“ Ginger mu ho podal.

Biggles zaostřil čočky na vzdálenou postavu. „Jasně, je to náš člověk,“ řekl a podíval se podezíravě na Gingera.

„Nedívej se na mě takhle,“ protestoval zrzek. „Říkám ti pravdu. Nevím odkud tak najednou vyskočil, ale přísahám, že ze zbořeniště nevyšel.“

„Tak kde by se teď vzal u silnice?“

„Uklidněte se, pánové,“ vmísil se do sporu Bertie. „Možná znám odpověď. Vzpomínám si, že jsem kdysi v jedné knize četl, jak si staří horníci dělali nouzové východy. Prorazili si prostě šikmou dlouhou štolu, aby se dostali ven, kdyby na díle praskla výdřeva a sesul se strop. Dalo se to pochopitelně udělat jenom u dolů, které nebyly příliš hluboké. V náhradní chodbě byl průvan, který těm ubožákům, potícím se dole s krumpáčem a lopatou, přiváděl čerstvý vzduch. Chápete, k čemu se chci dostat? Do dolu, na který koukáme, nemusí vést jenom jedna cesta!“

„To by mohlo být řešení,“ připustil zamyšleně Biggles. „Tahle možnost mě nenapadla.“

„Jestli člověk, kterého jsi viděl, je ten náš, pak je to jediná odpověď!“ téměř vykřikl Ginger. „Ze zbořeniny, kterou jsi přikázal hlídat, nikdo nevyšel!“

„Dobrá, dobrá, věřím ti. Ale jestli je tam náhradní chodba, jak tvrdí Bertie, kam vede? Rozluštěte to.“

„Rozlušti si to sám,“ vzdorovitě se ozval Ginger. „Vidíš totéž co já.“

Muž, kterého pozorovali, mezitím zmizel z dohledu za terénní vlnou nedaleko silnice.

„Víš určitě, že to je váš ovčák?“ zeptal se zrzek.

„Téměř určitě, i když přiznávám, že byl dost daleko. Hned si to vyjasníme. Bude už na silnici. Bertie, zajed' tam s vozem a podívej se po něm. Dávej si pozor, aby ti neviděl do tváře. My tu zatím počkáme.“

Bertie odstartoval jako závodní jezdec, ale byl pryč jen několik minut. Při návratu zastavil tak prudce, až zakvilely brzdy a hned byl z vozu venku. „Bylo to zbytečné,“ vyhrkl. „Není tam.“

„Není tam?“

„Není po něm ani stopy. Zahlédl jsem jenom v dálce nějaké auto, odjíždějící opačným směrem.“

„Podívejme se,“ zabručel Biggles. „Někdo tam na něj čekal a vzal ho s sebou. Dělají to podobně jako my. Je to velká škoda. Propásli jsme příležitost.“

„Stále za předpokladu, že to skutečně byl člověk, kterého jsme pozorovali,“ řekl Ginger. „A co ten pes? Neměl ho s sebou.“

„Ne, opravdu psa neměl,“ prohlásil Biggles, který zřejmě už také začínal pochybovat. „Je jediný způsob, jak to objasnit,“ rozhodl. „Jestli to nebyl náš ovčák, musí být pořád ještě ve zbořeništi. Bertie, dovez Gingera do Bodminu, aby se najedl. Budu tady hlídat. Pokud do doby než se vrátíte nikdo nevyjde z rozvalin, Ginger tam

zajde a podívá se dovnitř. Náš vypečený ovčák ho nikdy neviděl, takže nebude vadit, když na sebe narazí.“

Všichni souhlasili a vůz odjel.

Slunce zářilo a dávno vysušilo vřes. Biggles se v něm pohodlně uvelebil a lehl si zády k silnici, aby mohl sledovat krajinu před sebou, především zbořeniny důlních staveb. Zapálil si cigaretu a přemýšlel o neobvyklém úkolu, který řešil. Skutečnosti ke kterým dosud dospěl, byly velmi skrovné, ale poskytovaly značný prostor k dohadům. Týkaly se obou věcí, vraždy policisty i letadla, které tajně vnikalo do země. Biggles rozhodně nemohl vyloučit možnost, že obě věci spolu souvisí, ale pokud neuvažoval o každé zvlášť, měl z toho v hlavě zmatek.

Čas ubíhal a nic se nedělo. Těm, kdož projížděli kolem, se nic nemohlo zdát klidnější, pokojnější a neškodnější než prázdná pláň porostlá vřesem.

Když se vůz vrátil, slunce se sklánělo k obzoru.

„Děje se něco?“ zeptal se Bertie ještě než vystoupil.

„Vůbec nic.“ Biggles poněkud sklesle dodal: „Ptám se sám sebe, jestli se nepokoušíme sesmolit nějaký chatrný důkaz, který by se jen hodil do našeho scénáře. Jestli ten ovčák opravdu odešel, pak tu maříme čas. A jestli je pořád v tom zbořeníšti, co tam pro boha po celou tu dobu dělá? Je na čase, abychom věc vyřešili, ať už to dopadne jakkoli. Gingere, dáš se do toho?“

„Docela se na to těším.“

„Dobrá. Tak se projdi vřesovištěm a podívej se, jestli je někdo v rozvalinách. Obejdi to oklikou, jako by ses jen tak potuloval bez cíle. Zajdi až k tomu vypálenému pásu a až půjdeš kolem zdí, nahlédni mezi ně. Dávej si pozor na psa. Pokud víme, zůstal tam. Je to zlá potvora, ačkoli bych to neměl říkat, jestli dělá jen to, k čemu ho lidé vycvičili.“

„Je to skutečně nutné?“ zeptal se Bertie.

„Je!“ zavrčel Biggles. „Vidím to tak, že když ovčák není uvnitř, je téměř vyloučeno, aby náš vlezlý přítel přiletěl dnešní noci. Jestli tam ale ovčák čeká, pak by letadlo mohlo přiletět.“

„Absolutní pravda, starouši,“ řekl Bertie.

„Nechte řeči,“ přerušil je Ginger. „Jestli nevyrazím hned, tak se vrátím až za tmy.“

Kývl na své přátele a vykročil.

Biggles s Bertiem ho sledovali, jak došel ke spálenému pruhu a pak zabočil k rozvaleným zdím. Když vzápětí slunce zapadlo, světla ubývalo a vytvářela se řídká mlha, zrzek se pozorovatelům ztratil z očí. Nemohli dělat nic jiného než čekat.

Jenomže pak uplynula téměř celá hodina a Ginger se nevracel.

„Co tam jen dělá?“ vyhrkl podrážděně Biggles. „Už měl být dávno zpátky. Začíná mě to vadit. Neměl jsem ho pouštět samotného. V té tmě tam může dojít ke všemu možnému.“

„Třeba něco odhalil,“ prohodil Bertie.

„Jestli na něco kápl, doufám že to není nic horšího, než my dva tušíme,“ odpověděl Biggles neradostně.

Bertie vstal. „Raději rozsvítím parkovací světla nebo uklidím vůz ze silnice. Nemůžeme potřebovat, aby do nás někdo vrazil. Ted' když je skoro tma, mlha jízdu s autem dost ztěžuje.“ Otočil se k vozu, ale než mohl nastoupit, strnul. „Co je to?“

Odpovědi nebylo třeba. Odněkud z vřesoviště zazněl z dálky, ale ve večerním tichu zcela zřetelně, zuřivý psí štěkot. Biggles skoro nadskočil.

„Nemusíš hádat, co je to,“ sykl úsečně. „Pokud se do několika minut nevrátí, raději se tam podíváme. Sjed' s vozem ze silnice a připrav ho k odjezdu!“

Než to však Bertie stačil udělat, oslnily je reflektory vozidla jedoucího směrem na Bodmin a zaslechli

skřípění brzd. Cizí vůz zastavil, vystoupil z něj muž a kráčel přímo k nim.

„Máte potíže? Mohu vám pomoci?“ nabízel se tichým, kultivovaným hlasem.

Před Bigglesem stál vysoký, dobře oblečený a hladce oholený muž, který na něj hleděl se sympatickým úsměvem.

„Ale kdepak, jsme v pořádku, ale stejně děkuji,“ řekl Biggles. „Právě odjíždíme.“

„Jedu do Bodminu a myslel jsem, že pokud máte vážné potíže, snad by vám přišlo vhod, kdybych zavolal do dílny a požádal je, aby vám sem někoho poslali.“

„Je to od vás nesmírně laskavé, ale jsme v pořádku. Nebude to nutné.“

„Jak si přejete.“

Elegán nastoupil do svého auta a jel dál. Biggles se postavil a díval se za ním.

„Příjemný chlapík,“ poznamenal Bertie. „Většina lidí by se ani neobtěžovala zastavit.“

Biggles mlčel. Zamračeně se vrátil k vozu.

„Řekl jsem, že to je příjemný chlapík,“ ozval se znovu Bertie. „Tobě se na něm něco nezdá?“

„Nepřemýšlel jsem o tom.“

Bertieho to překvapilo. „Proč ne? Vždyť, u všech hromů, nemohl udělat víc než udělal.“

„Souhlasím. Jenomže ty sis nevšiml, jak si nás zatraceně pozorně prohlížel.“

„A co na tom? Proč by neměl? Když spolu lidé mluví, obvykle si neukazují záda.“

„Ano, ano. Můžeš se také rozplývat nad tím, jak pěkně se na nás usmíval. Ale jestli sis toho nevšiml, prozradím ti, že jeho úsměv zůstal jen na rtech. V jeho očích bylo něco docela jiného, aspoň já to tam viděl.“

„Nech toho, starouši,“ bránil chlapíka Bertie. „Začínáš vidět přízraky. Netvrd' mi, že vypadal podezřele.“

„Můžeš mít pravdu, ale já na téhle silnici podezírám každého, ve dne i v noci. Mám stále neodbytnější pocit, že se tady hraje větší hra, než s jakou počítáme.“

„Jemináčku, já ti nerozumím. Co se ti na tom chlápku tak děsně nelíbí?“

„Co? Za prvé, proč tu zastavil? Neznám řidiče, který by zastavil u vozu, parkujícího u kraje silnice, pokud mu někdo nedá znamení. Kdyby měli řidiči zastavovat u každého stojícího auta, nikdy nikam nedojedou. Lidé dnes spěchají, zvláště ti, kteří si pořizují auta. Napadlo mě, že právě tehle vůz mohl vyzvednout toulavého ovčáka. Říkám vyzvednout, protože jsem přesvědčený, že ovčák nejel stopem. Musel vědět, že tam auto přijede. Nezapomeň, že nepřijel ze strany od Bodminu, jinak bychom ho viděli jet kolem nás. Přijel z opačné strany, naložil našeho pastýře, otočil se a jel zpátky.“

„Snad. Co dál?“

„Domnívám se, že ovčák řidiči sdělil, že nás viděl na planině, a že jsme vnikli do starého dolu. Myslím, že právě proto se někdo na nás přijel podívat. Nezapomeň, že jsme strávili na této silnici většinu dne. Ten někdo si tím asi láme hlavu, proč.“

„Máš nějaký důkaz pro svůj výmysl?“

„Ano. Všiml jsem si, že elegán, který se nám vnucoval, se velmi pozorně díval na číslo našeho vozu. Proč ho tak zajímala naše registrační značka? Pozornost jsem mu oplatil a poznamenal si jeho číslo. Proto jsem se postavil na silnici, když odjížděl k Bodminu. A ještě něco. Víím určitě, že jsem jeho tvář už jednou viděl. Ale to už je hodně let, jeho jméno mi vypadlo z paměti.“

Snad si časem vzpomenu aspoň na to, v jaké to bylo spojitosti.“

„Myslíš, že to byl darebák?“ zeptal se Bertie.

„Nevím. Ale jestli byl, tak aspoň vidíš k čemu se dostávám. Ale na tom teď nezáleží. Ginger se nevrací, je na čase, abychom něco podnikli. Asi ho potkaly nějaké potíže. Mám strach, aby ho ten pes nepokousal. Vůz necháme tady a rozsvítíme parkovací světla. To by mělo stačit. Alespoň ve tmě poznáme, kde stojí.“

Vyrazili ostrým krokem přes vřesoviště a zamířili k místu, kde tušili starý důl. Ve slábnoucím světle nebyl vidět.

Ušli kus cesty, když Bertie položil Bigglesovi ruku na rameno a přiměl ho, aby se zastavil. „Viděls to?“ sykl.

„Co jsem měl vidět?“

„Zdalo se mi, že před námi blesklo světlo. Vlastně jsem ho viděl určitě. Jako by se od něčeho odrazilo.“

Biggles hleděl upřeně do temnoty. „Ginger baterku neměl.“

„Na to jsem právě myslel.“

„Teď žádné světlo nevidím.“

„Ne. Ale jestli to nebyla bludička, tak tam bylo.“

„Poslouchej!“

Před nimi odněkud pronikaly vlhkou a studenou mlhou strašidelné hlasy.

„Pojď!“ řekl úsečně Biggles.

Pokračovali dál tak rychle, jak jim to jen nerovná půda a hustý vřes dovolovaly.

KAPITOLA SEDMÁ

VE SLEPÉ ULIČCE

Zrzek se vydal plnit svůj osobní úkol s velkou sebedůvěrou. Nic se mu nezdálo být snazší, a kdyby se něco přihodilo, necítil se být ohrožen. Na psa nezapomněl, ani si nebyl jistý, zda tam ještě bude, ale i tak ho považoval spíše za malou obtíž než za velkou hrozbu.

Bral své poslání na lehkou váhu, i když měl vědět, že přílišná sebevěra může mít stejně katastrofální následky, jako její nedostatek. Jeho jedinou starostí bylo, že jestli se zdrží až do úplného setmění a mlha zhoustne, bude těžko hledat zpáteční cestu k autu, kdyby vůz neměl zapnutá světla.

Přišel na vypálenou plochu, a protože věděl, že ji Biggles již prozkoumal, obrátil se ke svému skutečnému cíli, ke starému dolu. Zrzek měl za to, že zvláštní opatrnost není nijak nutná, protože koneckonců byl v Anglii. Pokud věděl, nalézal se na obecní půdě, takže otázka nedovoleného vstupu na cizí pozemek nepřicházela v úvahu.

Když došel ke zhroutené stavbě, na okamžik se zastavil a tiše naslouchal. Neslyšel nic, zato jeho nos si přišel na své. Silný a nezaměnitelný pach ovcí mu prozradil, že zvířata jsou uvnitř, nebo tam alespoň nedávno byla. Upokojilo ho to. Všechno se mu zdálo v pořádku a tak se tiše vydal k proutěným zábranám, které uzavíraly vstup. Stanul před nimi a nahlédl dovnitř. Viděl hlouček ovcí, které na něho tupě civěly. Rychle se šelilo, světla valem ubývalo a přes hromady drti z rozdrolených cihel, mezi nimiž rostl plevel, neviděl do zadní části tak dobře, jak by si přál. Chvilí čekal, napíнал

zrak a naslouchal, ale nezjistil nejmenší známky lidské přítomnosti. Ovčák tedy nebyl doma. Věděl jak je důležité, aby v té věci nepochybil a proto s rukou položenou na košatinách tiše hvízdal. Když se nikdo neozval, řekl tak nahlas, aby to slyšel každý, kdo byl poblízkou: „Je tam někdo?“

Odpověď se neozvala, ticho bylo výmluvné. Ovčák byl pryč.

Gingera to nepřekvapilo. Biggles přece tvrdil, že muž opustil svoje stanoviště, tak co jiného mohl čekat. Nerad by však něco zanedbal, chtěl mít naprostou jistotu. Byla tu stále možnost, že se obyvatel ovčína šel vyspat do jediné části stavení, která ještě zůstávala vcelku. Byla to kůlna, kde se Biggles a Bertie schovali před deštěm. Proti obloze se rýsovaly její obrysy, ale dovnitř neviděl.

Řekl si, že potrvá nanejvýš minutu, než získá naprostou jistotu, že tam nikoho nenajde. Odtáhl košatiny stranou a směle vkročil dovnitř.

Udělal sotva pět kroků, když proti němu se vzteklym zavrčením vyrazil pes. Ginger netušil, odkud se tak náhle vynořil, ale ani ho nenapadlo o tom přemýšlet. Nepochyboval o tom, že zvíře ovládá jediná touha – vrhnout se mu po krku. Bylo mu jasné, že kdyby se vracel cestou kterou přišel, proutěné zábrany psa nezastaví, takže bleskově vyrazil k jedinému bezpečnému místu, které měl v dohledu. Byla to dřevěná konstrukce, která kdysi nesla těžní zařízení nad jámou. Vyskočil do výšky, zachytil se rukama prvního příčného trámu, jenž držel konstrukci pohromadě, přitáhl se vzhůru a pak se na něj obkročmo posadil. Bylo jasné, že pes tak vysoko nedoskočí. Pohlédl dolů. Zklamané zvíře tančilo pod ním, výhružně vrčelo a upíralo na zrzka nenávislný pohled.

Ginger si připadal jako kašpar a nejraději by si nafacekval. Dostal se do bezvýchodné situace, která byla současně dost směšná. Nezapomněl, že ho Biggles před psem varoval, ale když psa neviděl, usoudil, že u stáda není. Tragicky se spletl. Pro tuto chvíli byl ale v bezpečí a mohl ze svého posedu zvážit situaci. Možnost, jak z toho ven, ale neviděl. Neměl u sebe zbraň, dokonce ani klacek, a nebyl zas takový blázen aby doufal, že přepere psa holýma rukama a vyjde z toho bez zranění. Kdyby ho na tomhle odlehlém místě pes potrhal, mohlo by to špatně dopadnout. Nevěděl ovšem, jak se tomu vyhnout. Utéci se nedalo a hlídač nebyl žádný ratlík, velikostí a váhou se vyrovnal menšímu vlku.

Ginger se pokusil zvířeti domluvit. Mluvil na něj konejšivým a laskavým hlasem, aby ho přivedl na lepší myšlenky, brzy toho však nechal, všechno bylo marné. Zuřivé zvíře by chránilo své území i před andělem s ratolestí míru.

Při marných námluvách se psem si však zrzek všiml, že zvíře má na krku obojek s dlouhým provazem. Sledoval provaz očima a objevil, že jeho konec uvázał majitel psa ke kůlu, zaraženému do země. Ginger pochopil, proč ho pes nechytí za krk hned po vstupu do ovčí arény. Provaz mu nedovolil, dostat se až ke vchodu, ke košatinám. Přivázali ho tak, aby zabránil ovčím dostat se z ohrady a sám v ní zůstal.

„Je to opravdu zvláštní zvíře,“ zamumlal Ginger pro sebe. „Jen zuřivě vrčí a skoro vůbec neštěká!“

Ale ten postřeh mu nepomohl, takže zoufale uvažoval, co dělat, aby se dostal odsud. Vládla již téměř tma a věděl, že Biggles bude mít starost, co tu tak dlouho dělá. Byl pryč mnohem delší čas než předpokládal a nerad by strávil celou noc v nedůstojné pozici, která vyhovovala leda tak slepicím.

Když si všechno promyslel, dospěl k názoru, že kdyby slezl dolů mimo dosah psích zubů, snad by se dostal přes zeď a unikl odsud na vřesoviště. Rozhodl se, že to zkusí. Dostat se na bezpečnou stranu znamenalo přelézt po příčném trámu až na jeho druhý konec, kde byl trám spojen s podpěrným sloupem. Po něm by se dalo slézt dolů.

„Jdu na to,“ povzbudil se zrzek.

Začal se posunovat kousek po kousku po trámu k druhému konci konstrukce, kde tušil svobodu. Soukal se pomalu a opatrně, protože kdyby spadl, dopadl by asi tvrdě a navíc zde byl pes. Všechno šlo podle zrzkových představ a po chvíli bez velké námahy dospěl až k podpěrnému sloupu. S uspokojením si tam dopřál krátký odpočinek, cesta k úniku byla otevřená. Pak objal tělo sloupu pažemi a jako opice se spouštěl dolů. Počínal si opatrně, aby si nezadřel třísky do rukou.

Byl skoro na zemi, když se přihodilo něco, s čím nepočítal. Pes, který byl patrně chytřejší než psi bývají, pochopil k jaké zradě dochází několik stop nad ním. Trhal provazem a tentokrát se zuřivě rozštěkal. Náhle se celou váhou těla vrhl vpřed, provaz se přetrhl a pes byl volný.

Ginger vyšplhal nahoru mnohem rychleji než před vteřinou dolů a zastavil se, až když seděl ve staré známé poloze na příčném trámu. Usadil se, těžce oddychoval a vzpomínal na se z úleku a zděšení. Pod ním opět dřepěl pes a ovce sražené opodál do hloučku sledovaly podivné proměny zápasu pána tvorstva se zvířetem s obvyklým tupým výrazem.

„Skvělý psí obranář,“ zašeptal zrzek. „Pohyblivý a neústupný.“

Musel se smířit s tím, že počká na pomoc. Když se nevrátí včas k autu, pak ho dříve nebo později začnou hledat Biggles s Bertiem. Patrně bude ještě čekat dost

dlouho. Začínal si dělat starosti, co se stane, až se tu objeví a narazí na zdivočelého psa. Bylo velice pravděpodobné, že než si uvědomí nebezpečí, jednoho z nich si pes vybere a pokouše ho. Tím však špatné vyhlídky nekončily. Zavládla již úplná tma a každý, kdo vnikl do těchto trosek, se mohl zranit nárazem do jiných překážek.

Zrzka zcela opustil humor a jen těžko vypsát jména, kterými se šeptem častoval. Když bezelstně a neopatrně vnikl do zbořeníště, přivodil bláznivou situaci, která by se za jiných okolností zdála směšná a na které by se vyřádil každý dobrý komik. Je však třeba potvrdit, že Ginger na komiky nemyslel. Věděl, že to co udělal, se nedalo ničím omluvit. Dopustil se nesmyslné a hloupé chyby.

A pak skoro spadl ze svého trámu, když uslyšel někoho promluvit, jenže Biggles ani Bertie to nebyl.

„Kde jste?“ zazněl hluboký a chraplavý hlas odkudsi zdola. „Hned vylezte ven!“

Ginger zamrkal a pohlédl směrem, odkud hlas přicházel. Ve tmě rozeznal nejasný stín. Byl to muž, který se k němu pomalu blížil. Zdálo se, že se opírá o hůl a kulhá. Protože Ginger stále sledoval psa, neměl ani ponětí, odkud se ten člověk tak znenadání vynořil.

„Jsem tady nahoře!“ ozval se.

„Co tam děláte?“ zazněl pánovitý hlas.

„Co si k čertu myslíte, že tu dělám?“ vzbouřil se zrzek. „Bojíte se, že chci tyhle trosky vykrást? Že tu hledám ptačí hnízda, abych si odnesl vejce? Jsem docela zvědav, jestli pochopíte sám, proč dřepím tady nahoře.“

„Slezte dolů!“

„Ani za nic,“ prohlásil Ginger pevně. „Jedině když uvážete toho psa. Je váš? Napadl mě. Je to nebezpečná bestie.“

„Nemáte právo tu být.“

„Nemám právo?“ Ginger se zalykal hněvem, a aniž by si byl jist, že má pravdu, pokračoval: „Tohle je národní park, člověče! Mohu se tu pohybovat stejným právem jako vy. Vy ale nesmíte na veřejném místě dovolovat tak útočnému zvířeti volný pohyb!“

Muž přistoupil blíž. Měl s sebou kapesní svítilnu, protože zrzka náhle oslepilo prudké světlo. Zastínil si obličej rukama a upřímně zalitoval, že nemůže přichozího vidět.

„Pojďte dolů,“ znovu nařídil muž.

„Ne! Napřed uvažte psa! Když na mně útočil, přerval provaz. Kdyby mě pokousal, tak byste něco zažil.“

Kužel světla sklouzl k zemi a Ginger viděl, že muž svazuje konce přetrženého provazu. Bylo jasné, že pes ho zná, protože se k němu choval jak beránek. Pak se na mužův povel odplížil a sedl si.

Ginger slezl dolů.

„Tak co tu děláte, mladíku?“ zaznělo znovu.

Gingerovi se tón toho hlasu líbil stále méně. „Co s tím k sakru máte společného?“ vyštěkl. „Mluvíte, jako kdyby vám to tu patřilo. Když na to přijde, co tu děláte vy?“

„Odpovězte!“

„Můžete jít k čertu,“ odsekl zrzek. „Místo abyste tu poroučel, měl byste se mi raději omluvit, že jste sem přivedl zuřivého psa a způsobil mi spoustu nepříjemností. Klid'te se mi z cesty.“

„Kam chcete jít?“

„Když to musíte vědět, tak zpátky na silnici.“ Muž se nehýbal.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Ginger rozhořčeně, ačkoli si ve skutečnosti uvědomoval, jak se nebezpečí zvyšuje. „Moji přátelé na mě čekají,“ dodal, aby nevlídný hostitel pochopil, že není sám.

„Když neodpovíte, odvážu psa.“

„Cože?“ vytřeštil oči Ginger.

„Slyšel jste dobře!“

Zrzek si náhle uvědomil, že levou nohou stojí na viklající se staré cihle. Shýbl se pro ni, zvedl ji a vztekle zahrozil: „Jestli uděláte krok k té hnusné bestii, urazím vám hlavu!“

Dá se jen hádat, jestli by zrzek splnil slib, kdyby dva urputné soupeře náhle nepřerušil třetí hlas. K zrzkovu velkému ulehčení patřil Bigglesovi.

„Co se to tu děje?“ zaznělo. Ze tmy vystoupil Biggles a obrátil se na Gingera. „Na co si tu hraješ? Nemůžeme přece na tebe čekat celou noc.“

Vzápětí se ze tmy vynořil Bertie a oba vešli dovnitř vchodem, chráněným zábranami. Pes zlověstně vrčel, ale nehýbal se.

„Ten zatracený pes mě zahnal do úzkých,“ odpověděl Ginger. „Je to napůl vlk. Patří tomuhle chlapovi a ten, místo aby se omluvil, dělá jako bych chybu udělal já, když jsem sem zabloudil.“

„Tak se už pohni,“ řekl Biggles stroze. „Když se chceš tady potloukat abys našel větvičku bílého vřesu, měl sis na to vybrat jinou dobu. Jdeme!“ otočil se a odcházel.

Kulhavého muže si už ani nevšimli, vyšli na vřesoviště a vydali se k silnici. Biggles promluvil, až když ušli kus cesty. „Co se to tam odehrálo?“ zeptal se tiše.

Ginger polohlasem vyprávěl. „Moc jsem se zaradoval, když jsem zaslechl tvůj hlas! Ten chlap byl děsně nepříjemný. Byl to ten váš ovčák?“

„Ne. Tenhle měl vousy.“

„Toho jsem si všiml. A také kulhá. Přísahal bych, že když jsem přišel, nikdo uvnitř nebyl. Jenže díval jsem se i po psovi, a ani toho jsem neviděl. Bůhví odkud

přiběhl. Nebylo ho vůbec slyšet. Byl uvázaný, ale když se na mě vyřítíl, provaz se přetrhl a mně nezbývalo než vyskočit jako veverka na trám. Pak přišel ten ohavný chlap.“

„Říkal jsem ti, aby sis dal na psa pozor.“

„Dával jsem pozor, ale jak jsem mohl vědět, že se na mě ovčácký pes vrhne jako hladový tygr?“

„Není to ovčácký pes!“ zabouřil Bertie.

„Dobrá, dobrá,“ řekl Biggles a Bertie zmlkl. Až když došli k vozu a nasedli, zeptal se Ginger, kam jedou. „Zpátky do Bodminu,“ odpověděl Biggles. „Vrátíme se domů?“

„Ještě jsem se nerozhodl. Musím si to promyslet. Stojíme tady proti něčemu podivnému. Pátráme po letadle, které vniká do země jenom v noci. Pochybuji, že ho někdy nachytáme ve vzduchu, ale i kdyby se to podařilo, co dál? Nemůžeme ho přece jen tak sestřelit. Naší jedinou nadějí je polapit ho na zemi. To znamená najít jeho přistávací dráhu. Možná leží právě tady, asi míli od nás. Na druhé straně můžeme být na falešné stopě, i když se tu určitě odehrává něco podezřelého. Nemůžeme také kmitat mezi Londýnem a Bodminem. Cesty zaberou spoustu času a my musíme také pracovat. Až přijedeme do hotelu, zavoláme Algymu a řekneme mu, že tady přespíme. Musí zůstat u telefonu. Kdyby dostal zprávu, že přiletěl vetřelec, dá nám vědět. To znamená, že také my musíme hlídat telefon. Nebo alespoň někdo z nás. To zařídíme. Neočekávám, že by dnes v noci k něčemu došlo, ale protože se u dolu něco děje, nedá se vyloučit vůbec nic. Spíše si ale myslím, že jestli chystali další přistání, tak ho teď zruší.“

„Jak tě to napadlo?“ zeptal se Bertie.

„Po tom co se dneska stalo, si ti lidé budou dávat ještě větší pozor. Nejprve objevil jejich ovčák dva cizince na místě které hlídá, a o kterém si myslíme, že to

je přistávací dráha. Ti dva cizí lidé pak šmejdí také ve starému dole. Později, skoro za tmy, vnikne do dolu další cizinec. Oni se musí ptát, kdo to je a proč projevuje tolik zájmu? Bez úvahy, jen abych řekl něco na omluvu, jsem naznačil, že Ginger hledal bílý vřes pro štěstí. Pochybuji ovšem, že by to ten vousáč vzal vážně. Nevím jací to jsou lidé, ale hlupáci to nebudou. Nezapomeňte také, jak dlouho stál dnes náš vůz na silnici. Každého, kdo si auta všiml, mohlo napadnout, co tam stále dělá. Mám podezření, že právě to byl důvod, proč u něj ten pozorný pán zastavil a nabízel nám pomoc.“

„Kdo to byl?“ zajímalo zrzka.

Biggles mu stručně vylíčil průběh události a potom pokračoval: „Nebude potíží zjistit, komu vůz patří. Zaznamenal jsem jeho číslo. Je to starý bentley s registrační značkou začínající písmeny CV, a to je právě značka Cornwallu. V okolí nebude zase tolik starých bentleyů.“

„Co budeme dělat dnes večer?“ zeptal se Ginger.

„Původně jsem se chtěl znovu podívat na zbořeniště a pořádně se tam rozhlédnout. Jenže po tom co se stalo, by to bylo riskantní. Ve dne tam už vůbec nemůžeme. Kdyby nás tam ti lidé zase viděli, mohli by z nás ztratit nervy. Pokusím se vymyslet něco, co by nás opravňovalo k návštěvě. Jedeme tedy do hotelu a kdybychom dostali zprávu, že se blíží vetřelec, můžeme hned vyrazit. Musíme tedy mít vůz připravený. Bertie, natankuješ a zkontroluješ auto.“

„Jestli se vydáte do ovčína, nezapomeňte na toho odporného psa,“ řekl Ginger a otrásl se.

„Tys neměl zapomenout,“ zavrčel Biggles. „U nás to tak nehrozí a budeme myslet taky na toho vousáče, kterému patří.“

„To je taky kus ohavného chlapa,“ prohlásil Ginger.
„Zdalo se mi, že to je cizinec.“

„Já si s ním moc nepopovídal, ale také mi to napadlo. Šlápni na to, Bertie, ať už jsme v hotelu. Trochu si to rozebereme.“

Ujeli asi dvě míle, když Bertie musel zastavit. Před ním stálo několik automobilů. Řada naštěstí nebyla dlouhá.

„Asi nějaká nehoda,“ poznamenal Bertie a vystoupil, aby zjistil, co se děje. Brzy se vrátil. „Neuhodl jsem,“ řekl. „Je to silniční kontrola. Policisté prohlížejí všechny vozy.“

Brzy přišli na řadu. Policejní seržant zvedl ruku. Dva strážníci s kapesními svítilnami přistoupili blíže. Jeden z nich je poznal a usmál se. Byl to policista Redruth, který jim ukazoval, kde našli mrtvého konstábla Harleaye. „Vy jste pořád ještě tady?“ podivil se.

„Vypadá to tak,“ kývl Biggles a podal mu klíč od kufru. „Dejte se do toho, všechno je vám k dispozici.“

Po prohlídce na něj seržant mávl. „Všechno je v pořádku, pane. Můžete jet.“

„Máte starosti?“ zeptal se Biggles. „Snad ne další vražda?“

„Bohudíky nic takového. Dnes ráno za té mlhy, utekl jeden vězeň z Dartmooru. Je možné, že si opatřil vůz. Ověřujeme, jestli ho nenapadlo projet právě tudy.“

„Kdopak to byl?“

„Lewis.“

„Kasír Lewis?“

„Právě ten. Vy ho znáte?“

„Jen zběžně. Přeji vám hodně zdaru,“ řekl Biggles a obrátil se k Bertiemu. „Jedeme dál.“

„Kasír Lewis?“ řekl Bertie. „Není to náhodou jeden z těch dvou lupičů, které sebrali po přepadení banky v

Hampsteadu? Střílel na strážníka a zranil ho. Pokud si vzpomínám, dostal deset let.“

„Správně,“ potvrdil Biggles. „Chápu obavy, aby neutekl. Podařila se mu pěkná rána, jak se říká. Dobrých třicet tisíc liber, které stačil schovat dřív, než ho dopadli. Peníze se nenašly.“

„Není divu, že Lewis upláchl, když má někde ulitou tak pěknou hromádku peněz,“ řekl Ginger.

Biggles neodpověděl.

KAPITOLA OSMÁ

BERTIE PŘINÁŠÍ ZPRÁVY

Biggles seděl sám v salonku bodminského hotelu a pokoušel se poskládat různé poznatky, které nashromáždili od svého příjezdu do Cornwallu, aby do sebe zapadaly jako kostky skládanky. Zkoumal jednu informaci po druhé a doufal, že z nich složí celkový obraz. Neúspěšně si tím lámal hlavu, když přišel Ginger a rozhlédl se po salonku.

„Bertie se ještě nevrátil?“ otázal se. „Ještě ne.“

„Doplnění nádrže mu trvá nějak dlouho.“

„Třeba na autě našel nějakou poruchu. Však se vrátí. Mluvil jsi už s Algym?“

„Ano.“ Ginger si sedl vedle Bigglese. „Povídali jsme si dlouho. Řekl jsem mu, že tu zůstáváme a informoval jsem ho o tom, co se tu stalo.“

„Vyjádřil se k tomu nějak?“

„Ani ne. Přeshlapuje u telefonu a čeká, až Raymond vybuchne kvůli průšvihů s vetřelcem. Ještě prý sice nevolal, ale musí k tomu brzy dojít. Bude se ptát, co tu vlastně děláme a jak dlouho bude trvat, než mu oznámíme něco konkrétního. Algy se od někoho dozvěděl, že ministr prý chce vědět, ze které země ten letoun přilétá a kdo ho pilotuje.“

„Nezajímá ho také, jaké má pilot číslo bot?“ zeptal se kousavě Biggles. „Obávám se, že si to bude muset zjistit sám. Lituji, ale nemáme ještě nic, co Raymondovi hlásit. Kladu si dokonce otázku, zda se nehoníme za přeludem. Víme sice už určitě, že se v dole něco děje, ale nemáme ani zdání, oč jde. S noční můrou to nemusí mít nic společného a ani to nemusí odporovat zákonům. Proto je nesmírně těžké rozhodnout, jak dál. Pokud

bychom byli na správné stopě, pak naše potulky v blízkosti dolu a u vřesoviště nadělají víc škody než užitku. Jakmile vzbudíme podezření, že jsme tím, čím skutečně jsme, pak se naši holoubkové vylekají, uletí a najdou si nové hnízdo. Pokud patří k noční můře, ani by nic jiného nemohli udělat.“

„Mně zas nejde na rozum, odkud se k ovcím a psovi vetřel onen vzteklý vousatý chlap,“ řekl Ginger. „Při mém příchodu tam určitě nebyl, to by ho přivolalo moje pohvizdování. Vyrušil ho asi štěkot psa, a ani jsem ti neřekl, že to zvíře bylo dlouho mlčenlivé, sice vrčelo ale neštěkalo. Ale odkud ten chlap vylezl? Kolem proutěných zábran neprošel, to bych si ho všiml. Kdoví odkud se vynořil. Mám skoro dojem, že vylezl z důlní jámy. Našel jsi na rumpálu olej a sám jsi tvrdil, že stroj může být v provozu.“

„Možné je všechno,“ pokrčil rameny Biggles. „Jak ale zjistíme, co se děje pod zemí, když ani nevíme, jak je jáma hluboká a co se dá najít v šachtách? Chtěl by ses spustit dolů?“

„Proč ne? Musíš ale být nahoře a hlídat psa.“

„Chlapík! Budu na to pamatovat,“ dobíral si ho Biggles. „Možná tě vezmu za slovo.“

„Nemůžeme zavolat policii a prohledat to tam?“

„Ne! Kdybychom nic nenašli, vypadali bychom jako banda idiotů. Celé hrabství by se nám vysmálo. Ani nevím, proč si lidé tak rádi ze Scotland Yardu utahují. Musím ti sdělit, že buď se brzy něco určitého dozvíme, nebo si sbalíme věci a odjedeme domů. Nemyslím si, že nás Raymond nechá dlouho se povalovat v hotelu a zvyšovat cestovní výdaje. Může ho dokonce napadnout, že si užíváme volna za státní peníze.“

„Nesmysl,“ řekl pohoršeně zrzek. „Po tom všem, co máš za sebou, by to byla urážka.“

„Je na čase, aby sis uvědomil, že minulost je jenom minulost. Rozhoduje jen to, co děláš teď! Když ti to klapne, jsi zlatý hoch. Když se to zvrtně, pustí se do tebe, že od tebe pes kůrku nevezme. Co jsme zjistili za dobu, co jsme tady? Našli jsme kus vypáleného vřesoviště, který by mohl sloužit jako přistávací dráha. Objevili jsme ovčáka s ovce a se psem. Zjistili jsme, že pes nepatří mezi ovčácké psy. Pro Bertieho je to něco zdrcujícího, ale Raymondovi to hlásit nebudu. Potom sis vyšel za šera na procházku ty a nějaký vousatý člověk se tě začal vyptávat a pak tě beze slova propustil. Co s tím? Třeba je majitelem pozemku, nebo si ho pronajal, aby měl kde pást své ovce.“

„A co chlápek na silnici, který zastavil a ptal se vás, jestli nepotřebujete pomoc?“

„Je to snad nezvyklé, ale Raymondovi to neohlásím. Ochotní lidé opravdu existují, i když je jich málo. Kdepak, ani s tím objevem nepůjdu na Scotland Yard. To bych raději oznámil, že dnešní lidé jsou zvláštní a každý spěchá, už aby byl někde jinde,“ usmál se Biggles a odmlčel se.

„Od člověka, který už několikrát obletěl zeměkouli, to sedí,“ ušklíbl se zrzek.

„Pozoruhodné je na tom jedině to,“ řekl Biggles, aniž si všiml Gingerovy poznámky, „že mám vážně pocit, že jsem tvář toho elegána už někde viděl. Možná jsem viděl jen fotografii a osobně se s ním nesetkal. Určitě k tomu došlo už dávno, proto si nedokážu vybavit o koho jde. A tím jsem vyčerpal vše, co víme. Co můžeme podniknout dál? Přitom musíme něco udělat, nebo to zabalit. Je jasné, že bychom se mohli posadit na kraj vřesoviště a čekat, až přistane letadlo. Můžeme tam pak sedět celé týdny a když je náš předpoklad mylný, nepřiletí nikdo. Nemá to smysl. Upřímně řečeno, nevím jak dál. K dolu se bez přijatelné záminky nemůžeme

přiblížit. A stejně hloupé by bylo jezdit s autem po silnici sem a tam a doufat, že si toho nikdo nevšimne...“

Zarazil se, protože vstoupil Bertie.

„Dal sis zatraceně na čas,“ spustil Biggles. „Stalo se snad něco s vozem?“

„Ne, auto je v pořádku a nechytej se hned stropu, starouši. Měl jsem totiž štěstí a posbíral hrstku novinek. Myslím, že nám budou docela užitečné.“

„Proč?“

„Poněvadž vyvrací domněnku, že ten elegán, který se zastavil na silnici a nabízel nám pomoc, má něco společného s tím, co se děje ve zbořenině a na vřesovišti.“

„Jen dál, vyklop to!“

„Když jsem přijel k čerpadlu, abych doplnil nádrž, uviděl jsem před sebou ten starý bentley.“

„Víš to určitě?“

„Absolutně, starouši! Poznávací značka začíná CV a tak dále. To není všechno. Řídil ho ten náš chlapík a on také platil obsluze. Mě si nevšiml, protože jsem se držel zpátky, dokud neodjel. Díval jsem se ale, kam jede.“

„Kterou cestou jel?“

„Dal se silnicí přes planinu. Ale držte si klobouky, ještě jsem neskončil. Když jsem se vrátil k čerpadlu, zeptal jsem se chláпка od benzínových kohoutků, jestli nezná pána s bentleyem. Znal ho a věděl o něm všechno, co se vědět dá. Zná ho prý už léta a je to skvělý zákazník. Jeho předkové bývali největšími statkáři v celém Cornwallu a patřily jim i cínové doly a já nevím co ještě. Elegán se jmenuje sir Humphrey Trethallan a žije v Hallstone Towers, ve starém šlechtickém sídle blízko Hallstone. Pokud vím, je to spíše jen pár roztroušených stavení, než vesnice. Leží kousek za severní hranicí Bodminské planiny.“

Bertie se odmlčel a zahleděl se na výraz Bigglesovy tváře. „Co se děje? Snad jsem něco nezapackal?“ znepokojeně vyhrkl.

„Ne, ne,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Naopak. Děkuji ti. Postrčil jsi mou paměť, aby zapracovala. Pomohlo mi jméno, které jsi řekl. Měl jsem mlhavý dojem, že tvář našeho dobrodince znám a teď už vím odkud. Byla to podobizna v novinách. Před několika léty jste mohli vidět fotografii Humphreyovy tváře na titulních stránkách všech novin.“

„Jemináčku, když to říkáš, tak mi to jméno také něco připomíná,“ užasl Bertie. „Pokračuj.“

„Co provedl, že se dostal do novin?“ přidal se Ginger.

„Začínám si to vybavovat,“ prohlásil Biggles. „Vzpomínám si, že jeho případ vzbudil obrovský rozruch. Sir Humphrey Trethallan byl známý flamendr, pohybuující se ve vysoké společnosti. Po nějaký čas si to mohl dovolit, protože jeho otec mu odkázal veliké peníze. Bohužel syn je stačil roztočit stokrát rychleji, než je starý pán dal dohromady. Hrál hazardně o velké částky, kromě tří drahých aut si pořídil i stáj dostihových koní. O večírcích, které pořádal v Londýně, v Paříži a Monte Carlu se povídalo v celé Britanii. Tyhle hrátky skončily náhle a nečekaně skandálem, jenž připomínal výbuch sudu s prachem. Sira Humphreye obvinili z podvodů při karetním hazardu v jednom elegantním londýnském klubu. On sám podal žalobu na jakéhosi lorda, který případ rozvířil. Kdyby to neudělal, bylo by to přiznání vlastní viny. Jenže jeho zoufalý pokus neměl naději uspět. U soudu prohrál a to ho zničilo. Neposuzovalo se to jako trestný čin, ale společensky byl vyřízený. Snad ve všech klubech ho zbavili členství a musel se vzdát veřejných funkcí. Humphreyovi nezbylo, než se tiše vytrazit. Říkalo se, že

odplul do Austrálie. Bylo to dřív než jsem nastoupil do Yardu. Tehdy jsem létal jako nájemný pilot, takže si závěr aféry moc nepamatuji. On tedy ještě žije a zůstal na venkově v sídle svých předků. Zajímalo by mě, jak se mu vede?“

„Chlápek od čerpadla si myslí, že je to eso,“ prohodil Bertie. „Dává prý velké zpropitné a tak podobně.“

„Může být,“ ušklíbl se Biggles. „Kdo si zvykne rozhazovat peníze ke kterým lehce přišel, jen těžko se návyku zbaví.“

„Jenže my ztratili další stopu,“ povzdychl si Ginger.

„Kdo ví,“ řekl Biggles. „Bylo by zajímavé zjistit, proč ten pán přijel dnes večer do Bodminu. Zajel sem jen proto, aby si doplnil nádrž benzínem?“

„Proč by ne?“

„Musel přijet k čerpadlu přes planinu a podle Bertieho tvrzení odjel stejnou cestou zpátky. Pročpak si nekoupil benzín jinde? Nechce se mi věřit, že nejbližší čerpadlo má až v Bodminu.“

„Zadrž, starouši!“ zakabonil se Bertie. „Nemůžeš ho podezírat z nějaké špatnosti! Vždyť je to šlechtic, u všech hromů.“

„Pochop, lorde, že tím je to horší! Urozenost zavazuje! Když si chudák pomůže tím, že ukradne v sousední vesnici pár slepic, je to špatné, ale dá se to pochopit. Tenhle šlechtic ale podváděl svoje přátele v kartách. Jestli tohle není neomluvitelné darebáctví, tak už nevím, co by jím mělo být. Člověk, který něco takového provede, je křivák. Je křivější než vývrta! Někdo takové věci omlouvá tím, že každý někdy zakopne, ale takovou omluvu odmítám právě u muže s modrou krví. Už jednou jsem řekl, že by nebylo marné, posvítit si na každého, kdo bez logického a

pochopitelného důvodu pojede za noci přes planinu. Je mi divné, že někdo váží tu cestu jen proto, aby načerpal benzín. Abych uspokojil svou zvědavost, ověřím si zda je Bodmin skutečně nejbližší místo, kde sir Humphrey může doplnit nádrž svého bentleye.“

„Zbytečně maříš čas,“ zavrčel Bertie. „Kdo je jednou šlechticem, zůstane šlechticem vždycky!“

„A kdo je jednou darebákem, zůstane darebákem vždycky,“ ušklíbl se Biggles. „Měl jsem v úmyslu podívat se po večeri ještě jednou na planinu. Nic nám v tom nebrání. Přitom můžeme zajet o kousek dál a obhlédnout sídlo sira Humphreye. Jakže se jmenuje?“

„Hallstone Towers.“

„Proč tam vlastně chceš jet?“ zeptal se Ginger. „Nechápu, co na tom domě může být zajímavého.“

„Napadlo mě, že když Trethallanové získali své jmění ze zdejší těžby, mohl by sir Humphrey ještě vlastnit nějakou půdu v okolí.“

Třeba je dokonce majitelem zrovna toho opuštěného dolu, který nás tolik zajímá. Pochybuji, že by ty zříceniny někdo dychtil koupit, takže je dost pravděpodobné, že nezměnily majitele. A i kdyby ano, bude mít o novém vlastníkovi doklady. Kdyby pozemek někomu prodal nebo pronajal, mohl by nám poskytnout informace.“

„Jestli se ovšem doly vytěžily, nebudou mít pro nikoho žádnou cenu,“ namítl Ginger.

„To jsem už řekl,“ usmál se Biggles. „Jako doly jsou bezcenné.“

„Mohou mít jinou cenu?“

„Mě se neptej, já bych je nechtěl ani zadarmo. Ale zajímá mne, zda si někdo nevymyslel jiné použití. Třeba na skladování brambor nebo k pěstování žampionů, když chci vyjmenovat něco nevinného. Znáš tu jeden

důl, který k něčemu užívají, jinak by nepromazávali soukolí těžního zařízení.“

„Půjdeme na noční výlet všichni?“ vzdychl Ginger. „Myslím tím, zda by někdo neměl zůstat u telefonu, kdyby Algy oznámil, že noční můra zatřepala křídly?“

„Necháme telefon bez dozoru,“ rozhodl Biggles po chvíli váhání. „To k čemu se chystáme, nám nezabere moc času. Kdyby sem přilétalo letadlo, uslyšíme ho. Promluví s nočním vrátným a požádám ho, aby pro nás převzal zprávu, kdyby v naší nepřítomnosti nějaká přišla. Představoval jsem si, že půjdeme všichni. Tebe necháme na známém místě na vřesovišti hlídat důl a já s Bertiem navštívíme Hallstone Towers. Tebe vyzvedneme při zpáteční cestě. Ve voze se podíváme na mapu, kde přesně Hallstone leží. Ale teď už dost řečí. Už z nich začínám chraptět a teď si musím namastit hlasivky dobrým steakem a zadělávanými ledvinkami. Viděl jsem je na jídelním lístku.“

„To je andělská hudba pro mé uši,“ řekl Bertie. „Je to absolutně nejlepší návrh, jaký jsi dnes večer přednesl, starouši. Za talířem ledvinek poběžím vždycky a kamkoli rychle jako jelen.“

Vstali a odebrali se do jídelny.

KAPITOLA DEVÁTÁ

ŠLECHTICKÉ SÍDLO

Biggles už na svém plánu nic nezměnil a tak tři přátelé opustili hotel v deset hodin večer.

Počasí jim přálo. Měsíc nesvítíl, ale noc byla jasná. Jen vysoko na obloze se táhly závojovité oblaky, mezi nimiž místy prosvítaly hvězdy. Oblačnost tkvěla na místě, a utichl také svěží vánek, jenž vál ještě před večerem. Biggles řekl, že to je noc velice vhodná pro létání, přestože viditelnost není ideální.

„V zákrytu těch vysokých oblaků se vetřelec může vkrást nad naše území docela nepozorovaně,“ řekl, když auto vyjelo z parkoviště. „Má ovšem i druhou možnost. Může letět co nejniž, aby se vyhnul radaru. To by znamenalo letět ve výšce sto stop, raději ještě o něco níž. Kdyby to pilot zkusil, zaručeně bychom stroj zaslechli. Silně však pochybuji, že přiletí dnes v noci. Abychom přijeli na vřesoviště a čekali, že nám noční můra přistane přímo před nosem, to bychom chtěli od života příliš mnoho. Nejhorší je, že nemáme ani tušení, co tu vetřelec dělá. Kdybychom to věděli, mohli bychom lépe odhadnout, kdy na něj čekat.“

„Jistě se podřizuje počasí,“ podotkl Bertie. „Já bych to aspoň udělal.“

„To by udělal každý. Mně však jde o to, že jeho přiletí souvisí s něčím, co se odehrává na zemi. Tady v Anglii! Nemusí to vůbec být v Cornwallu, ale třeba někde daleko odsud. Každému z nás je přece jasné, že vetřelec přilétá se zcela přesnými záměry. Proč by to jinak dělal? Zatím vůbec netušíme, jaký je účel jeho vpádů. Ale dokud na to nepřijdeme, a neptejte se mě, jak to udělat, strávíme tu zbytek života a některý z

cornwallských hrobníků nás pak pohřbí nevědomé a hloupé. Stále tápeme ve tmě a doufáme, že když se tady zdržíme déle, narazíme s trochou štěstí na něco, z čeho pochopíme, proč nás navštěvuje noční můra.“

K vřesovišti dojeli pouze se zapnutými parkovacími světly, a na dohodnutém místě zastavili. Cestou zjistili, že policejní silniční kontrola skončila práci a silnice byla volná. Ginger vystoupil na známém místě poblíž trosek dolu. „Tady bychom si už mohli postavit stan,“ utrousil.

„Počítám, že se vrátíme asi za půl hodiny,“ prohlásil Biggles. „Moc odsud neodbíhej a hlavně dávej pozor na světla. Nemělo by ti ujít, kdyby si někdo rozsvítil mezi pobořenými zdmi nebo dokonce přímo na vřesovišti. Nepokoušej se ale pátrat na vlastní pěst!“

„Toho se neboj,“ ujišťoval ho Ginger vřele. „Na toho vlkodlaka jsem ještě nezapomněl.“

„Dobře. Čekej a hlídej,“ řekl Biggles a vzápětí se vůz rozjel.

Přestože si pečlivě prostudovali mapu, hledali šlechtické sídlo déle než čekali. Farní okrsek Hallstone našli bez větších obtíží a ukázalo se, že Bertie měl pravdu. Osada sestávala jen z několika usedlostí, porůznu roztroušených ve spleti úzkých venkovských cest s živými ploty po stranách. Kromě toho rostly všude kolem vysoké stromy, bránící v rozhledu. Na rozdíl od plochého vřesoviště tady našli členitý a zvlněný terén. Bigglesovi se zdálo, že se dostali do oblasti odříznuté od světa, kde pokud vůbec objevili stavení, tak stálo daleko od silnice. Na temných cestách nebylo živé duše, které by se mohli zeptat. Lidé, kteří v téhle venkovské oblasti pracovali, chodili brzy spát a patrně ani neměli auta.

Chvíli bloudili. Po několika chybných zajiždkách a zastávkách, kdy Biggles nahlížel do mapy, zastavili na úzké cestě, která vedla do příkrého vrchu. Odbočovala z ní ještě užší cesta vroubená keři a stromy. V místě

odbočky stály dva kdysi honosné kamenné sloupy, cosi jako pobořená brána. Ta naznačovala, že cesta sloužila jako příjezd k větší usedlosti. Biggles vystoupil z auta a hledal nápis či tabulku se jménem, podle které by poznal komu usedlost patří. Nenašel nic.

„Hádám, že jsme na místě,“ řekl Bertiemu, když se vrátil k vozu. „Sotva tu můžeme čekat dvě šlechtické usedlosti tak blízko u sebe. Jestliže tahle cesta vede k domu, nemůže už stát daleko. Půjdu dál pěšky a podívám se.“

„Mám počkat ve voze?“

„Tady zůstat nemůžeš. Znáám sice místa s živějším provozem, ale i tak sem může přijet auto. Odjed kousek dál až tam, kde je cesta rozšířená pro dvousměrný provoz. Není to daleko. Jestli ale chceš, můžeš také zacouvat k polní cestě, kterou jsme minuli, když jsme jeli nahoru.“

„Popojedu raději dál,“ rozhodl se Bertie. „Nechce se mi couvat ve tmě takovou dálku z kopce, když je na konci ještě dost ostrá zatáčka.“

„Je to na tobě,“ pokrčil rameny Biggles. „Nebudu tam dlouho. Až se budu vracet, zamířím nahoru a najdu si tě.“

„Rozumím, starouši,“ řekl Bertie, usedl za volant a rozjel se do kopce.

Biggles prošel mezi rozsýpajícími se sloupy a vydal se do kopce. Kdysi tu bývala šterkovaná příjezdová cesta. Nyní byla zarostlá mechem, vysokým kapradím a křovinami, až na koleje, svědčící o tom, že tudy občas projede osobní auto. Kolem vládlo naprosté ticho a nikde neviděl známky života. Musel se dokonce v temnotě zastavit a rozhlédnout se, aby rozeznal, co má před sebou. Dost ho zamrzelo, že si s sebou nevzal kapesní svítilnu, která zůstala v autě. Vůbec ho nenapadlo, že se dostane do takové divočiny. Přesto

pokračoval ve stoupání tak rychle, jak jen to bylo za daných okolností možné.

Po několika minutách s ulehčením poznal, že se cesta blíží ke konci. Před ním, mezi nízko visícími větvemi stromů, prosvítalo světlo. Když postoupil trochu blíž, uviděl to co hledal o něco přesněji. Šlechtické sídlo leželo nad ním. Podrobnosti nerozlišil, protože proti obloze viděl pouze jeho obrysy. Nic nedokazovalo, že jde o Hallstone Towers, ale dvě věže vrcholící cimbuřími zřetelně naznačovaly, že je u cíle. Cesta se rozšiřovala a končila ozdobným přístřeškem nad hlavním vchodem. V domě svítilo jediné světlo, to které zahlédl cestou. Přicházelo z místnosti v přízemí, z jakési škvíry, široké jen několik palců, asi jako když nedbale zatáhnete záclony. Svit se slabě odrážel na kovových plochách automobilu stojícího před dveřmi.

Biggles po budově zamyšleně přelétl očima. Nespokojil se tím, co viděl, takže opatrně pokročil dál. Držel se u přerostlých, věčně zelených keřů, vroubících okraj cesty, až došel tak blízko k autu, že ho poznal. Byl to bentley. Značilo to, že dorazil ke správnému domu. Ze stavu sídla Hallstone Towers bylo na první pohled jasné, že sir Humphrey Trethallan v posledních rocích určitě nezbohatl. Sídlo dýchalo dojmem melancholické zanedbanosti. Příjezdová cesta před domem byla neupravená a zarostlá plevelem. Z bývalé zahrady se stala divoká džungle porostlá vřesovcem a kopřivami. Stavení, alespoň to co z něj bylo vidět, bylo na cestě k rozpadnutí. Část okapových žlabů se utrhla a hrozila pádem. Po zemi se povalovaly střepy, ale rozbitého okna si nikdo nevšiml a nedal ho opravit.

Biggles se už už obracel, že se vrátí k Bertiemu, protože neměl v úmyslu majitele navštívit, a co potřeboval vidět, to již viděl, když někdo v místnosti, kde se svítilo, přešel kolem okna. Přes mezeru mezi

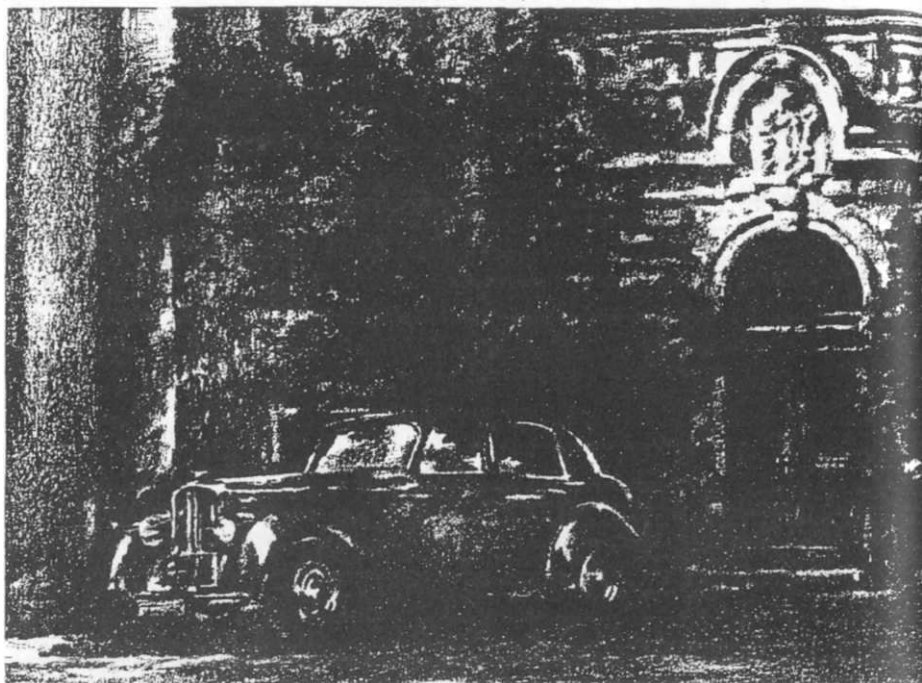
nedotaženými záclonami se mihl stín. Řekl si, že by mohlo být zajímavé zjistit kdo je uvnitř, a protože se zdálo, že se to dá udělat bez velkého rizika z odhalení, přistoupil blíže k oknu. Když procházel kolem vozu, položil ruku na kryt motoru. Byl ještě teplý. Dobře ovšem věděl, že vůz byl venku, v Bodminu. Došel k oknu a přiblížil hlavu pomalu k rámu nebo spíše k zácloně, aby nahlédl dovnitř.

Na první pohled viděl, že místnost, podobně prostorná jako celý dům, nebyla zařízena ve stylu, jaký by se dal u tak velkého sídla očekávat. To co tam bývalo, zmizelo. Stálo tam skutečně velmi málo nábytku, neviděl jediný koberec nebo ozdobu. Na stěnách, jež byly obloženy dřevem, zcela chyběly obrazy nebo staré zbraně. Dojem z vnitřního stavu místnosti prostě odpovídal dojmu z toho, co viděl venku. Všechno nasvědčovalo tomu, že stav Hallstone Towers dosáhl historicky nejnižšího bodu.

V pokoji uviděl dva muže. Seděli každý na jedné straně stolku, na němž byla láhev, sifon, dvě sklenice a list papíru. Byli ponořeni do vážného rozhovoru, ale nebylo slyšet, co říkají. Zdálo se, že předmětem debaty je něco z toho, co je napsáno na papíře. Jedním z mužů byl šlechtic a majitel sídla sir Humphrey Trethallan. To se dalo čekat a Biggles ho ihned poznal. Mluvil s ním přece před pár hodinami na hlavní silnici, když zastavil svůj bentley a nabídl jim pomoc.

Druhého muže neznal, nebo si alespoň na několik okamžiků myslel, že ho nezná. Chlapík byl oblečen dobře, dokonce elegantně. Měl na sobě šedé flanelové kalhoty a sportovní sako s motýlkem. Jeho tvář Bigglesovi někoho připomínala a jak na něj teď hleděl a rozpomínal se na jeho zapomenuté jméno, muž mírně pohnul hlavou, takže jediné světlo v místnosti dopadlo na jeho profil z jiného úhlu. Ta změna přinesla

Bigglesovi poznání a zároveň takový otřes, že zůstal
nehnutě stát jako přimražený.

Poznal v něm totiž Lewise, Kasíra Lewise! Nebezpečného lupiče a trestance, který dnes, či vlastně již včera, uprchl z věznice v Dartmooru.

Biggles byl zvyklý na překvapení, ale tohle mu vyrazilo dech a v první chvíli sotva věřil svým očím. „Co tady, u všech ďáblů, ten chlap dělá?“ sykl pro sebe.

V té vteřině ani nezkoušel najít odpověď. To počká. Navlhl si rty, vyschlé rozrušením a ustoupil od okna. Jakmile byl v bezpečné vzdálenosti, dal se po pěšině rychle na ústup.

Ani nedošel na odbočku ze silnice, když uslyšel nad sebou zvuk startujícího motoru. Mohl to být jedine Bentley. Za chvíli viděl světla probleskovat mezi stromy, jak Bentley sjížděl dolů cestou, kterou právě použil on sám. Uskočil stranou do kapradí, položil se a zakryl si tvář tak, aby mohl sjíždějící auto sledovat. Když ho Bentley mýjel, zůstal bez hnutí ležet. Uvnitř seděli dva muži, jež viděl v místnosti. Humphrey seděl za volantem.

Sotva byl vůz z dohledu, utíkal za ním, samozřejmě ne proto, aby ho dohnal, ale aby viděl, na kterou stranu se dal, když dojel na silnici. Nepodařilo se mu to. Než doběhl na odbočku, byl vůz pryč. Obrátil se tedy nahoru a klusal skoro čtvrt míle, než dorazil k vozu, v němž čekal Bertie.

„Jelo tudy nějaké auto?“ vyrazil udýchaně, protože po úprku do kopce sotva lapal po dechu.

„Ne!“ vyhrkl polekaný Bertie. „Nejelo tu nic.“

„Tak muselo jet opačným směrem. Otoč vůz. Asi ho už nedoženeme, ale můžeme to zkusit.“

„Jaký to byl vůz?“

„Bentley,“ těžce vydechl Biggles. „Ted' moc nemluví, práskni do koní a žeň je za tím tvým elegantním šlechticem. Jed' na bodmínskou silnici.“

Chvilku to trvalo, než na úzké cestě otočili vůz do směru odkud přijeli.

„Jed' z kopce opatrně,“ varoval Bertieho Biggles. „Ted' by se nám bouračka vůbec nehodila.“

Víc nemluvili. Bertie zmatený spleť silniček dvakrát krátce zastavil u silničních ukazatelů, až se dostal na hlavní silnici A 30. Připadala mu teď báječně široká, přehledná a přímá a protože neměl v dohledu ani jedno auto, sešlápl pedál a jel jako závodník. Biggles hleděl dopředu přes čelní sklo. Předjeli tak tři vozy, ale žádný z nich je nezajímal, bentley mezi nimi nebyl.

„Obávám se, že někde odbočil,“ zamumlal pak Biggles. „Nechce se mi věřit, že by jel tak bláznivě rychle jako ty.“

„Máš nějaký důvod si myslet, že jel do Bodminu?“

„Nemám. Považoval jsem za samozřejmé, že má namířeno na planinu. Neměl jsem ale moc času o tom přemýšlet.“

„Co se stalo?“

„Když jsem přišel k domu, stál bentley u hlavního vchodu. Vracel jsem se zpátky příjezdovou cestou, když jsem uslyšel nastartování motoru. Za chvíli projel bendey kolem mě. Nežli jsem doběhl na silnici, už tam nebyl, takže nemám tušení, kterým směrem odjel. Myslel jsem, že jel nahoru do kopce, ale to bys ho musel vidět. Pak mě napadlo, že zamířil na Bodminskou planinu, ale asi jsem se opět zmýlil.“

„Mohl by být stále ještě před námi.“

„Sotva. Už jsem ti přece řekl, že při tvém šíleném tempu bys ho měl dávno dohnat. Uvažoval jsem s tím, že může jet na vřesoviště. Ginger nám řekne, jestli vůz projel kolem něj. Už zpomal, Bertie. Brzy budeme na místě, kde jsme nechali Gingera.“

„Kdo bentleye řídil?“ zeptal se Bertie a ubral plyn. „Sám sir Humphrey?“

„Ano,“ odpověděl Biggles pochmurně. „Ale nebyl sám. Měl s sebou cestujícího, který mě zaujal mnohem víc než řidič. Když jsem byl u domu, viděl jsem je oba oknem. Už jsme ale na místě. Tady je to. Zastav.“

Bertie zajel dvěma koly na krajnici a zaskřípaly brzdy. Biggles vyskočil z vozu a zavolal: „Gingere!“ Ginger se zvedl ze vřesu.

„Neviděls jet kolem starého bentleye?“ zeptal se Biggles.

„Ne,“

„Jsi si jistý?“

„Samozřejmě. Nehnul jsem se dál od silnice. Projelo tudy několik vozů, ale bentley ani jeden. Proč mi pořád nevěříš?“

„Věřím, věřím,“ řekl Biggles a zhluboka se nadechl. „Tím je to vyřízeno. Ti dva prostě jeli jinam. Škoda.“

„Kvůli čemu vlastně tropíš takový povyk?“ zeptal se Bertie. „Má to něco společného s tím druhým mužem ve voze?“

„Ano.“

„Kdopak to byl? Znáš ho?“

„Znám ho až moc dobře a vy také. Ty tomu, Bertie, asi nebudeš věřit, ale šlechtic Humphrey měl schůzku s Kasírem Lewisem!“ Chvilí vládlo ticho.

„Jemináčku, to není pravda,“ konečně ho přerušil Bertie. „Ne! Ty ses zmýlil, starouši!“

„Vím to určitě.“

„Ale vždyť to nedává smysl!“

„Nepopírej věci jen proto, že se ti nelíbí. Dostane to smysl, až budu mít čas se nad tím zamyslet. Něco už ostatně tuším.“

„Nevěřím. Je to absolutní nesmysl! Jak by sir Humphrey mohl mít něco společného s tak odporným skunkem a kriminálníkem?“

„O něčem bych věděl. Je to věc všeobecného zájmu, Bertie.“

„Jaká?“

„Peníze, Bertie. Co třeba obnos třiceti tisíc liber, které Lewis někam ulil.“

„Víš že je to možné?“ vyhrkl Zrzek a lehce hvízdal. „To je dost peněz na to, aby spřátelily i naprosto rozdílné lidi.“

„Podle stavu v jakém je Humphreyovo sídlo, by náš okouzlující baronet určitě věděl, jak s penězi naložit,“ pokračoval Biggles. „Jsem přesvědčen, že několika tisíci liber by rozhodně neopovrhl a ani by mu nevadilo, že jsou od skunka. Není ovšem pravděpodobné, že by od Lewise dostal svůj podíl jen tak pro nic za nic. Neříká vám to něco?“

„Já se přiznám, že nic,“ zavrčel Bertie.

„Mně ano. Ale už tu trčíme moc dlouho. Popojedeme k nejbližšímu dolíku, odkud nebude z vřesoviště na vůz vidět.“

Nastoupili do vozu a nasupený Bertie přešel o kus dál a zastavil při kraji silnice.

„Tak co to naznačuješ?“ zeptal se, když Biggles vytáhl cigaretu a zapálil si.

„Je to docela jednoduché. Kasír Lewis cítí, že má v patách celé stovky policistů a Dartmoor není daleko. Vsadím se, že bude proto více než ochotný předat řekněme deset tisíc liber tomu, kdo by mu zaručil, že ho dostane ze země se zbytkem lupu. Kdyby ho vrátili za mříže, může na ty peníze jen vzpomínat.“

„Jemináčku, tak by to mohlo být,“ zasténal Bertie. „Ještě mi ale musíš něco vysvětlit. Snad mám trochu dlouhé vedení, ale jak by mohl vznešený baronet zaručit tomu skunkovskému darebovi, že ho dostane ze země?“

„Nemohu na to přísahat, ale stačí, když sežene někoho, kdo s ním tajně odletí.“

„Tak tohle provádí náš vetřelec,“ vydechl Ginger.

„Je to první logické vysvětlení pro jeho akce.“

„Myslíš, že přiletí dnes v noci?“

„Nejdřív mě to napadlo, ale když jsem si věc pořádně rozvážil, změnil jsem názor. Má to háček. Silně pochybuji, že by vetřelec přiletěl právě dnes.“

„Proč ne?“

„Důvod vidím v docela zábavné věci. Aby se Lewis mohl odměnit Humphreyovi za jeho vlídnost a pohostinství, chybí mu maličkost. Uvědomte si, kdy Lewis unikl z vězení! Je na svobodě vlastně jen několik hodin. Když prchal z Dartmooru, nemohl mít peníze u sebe. Musí je teprve vyzvednout z místa, na které je po loupeži ukryl. Nedivil bych se, kdyby baronetův bentley měl teď namířeno právě tam. Zkušený lotr Lewis by sotva sdělil siru Humphreyovi, kde to je, a poprosil ho, aby si peníze vybral sám. Musel by pak počítat s tím, že Humphrey shrábne všechno a on by proti tomu nemohl nic udělat. Peníze spojují, ale také rozdělují. Myslím, že právě to je hlavní důvod jejich noční turistiky.“

„Takže stačí, když se spojíme s policií a chytíme ten párek, až doveze třicet tisíc do Hallstone Towers,“ řekl zrzek. „Neměl bys to oznámit Raymondovi?“

„Ještě jsem se nerozhodl,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Jenže věc tak jednoduchá nebude. Jak můžeš vědět, že se ti dva vrátí zrovna do Hallstone Towers? Chápeš v jaké situaci by byl Raymond, pokud bychom někam vpadli a nic tam nenašli? Musíme na to jinak. Než se do toho dáme, chci mít pevnou půdu pod nohama. Nepřipadá mi možné, že by to byl případ pouhých dvou lidí. Je jich víc a vyklube se z toho něco mnohem většího než zatčení Kasíra Lewise. Poslouchejte! Odhaduji, jen tak podle paměti, že za posledních šest měsíců došlo nejméně k pěti útěkům z vězení. Nikoho z uprchlíků znovu nechytli. Kde jsou? Kam zmizeli?“

Všichni měli společné to, že se jim povedlo ukrýt kořist dříve, než je zatkli a usvědčili. Vzhledem k tomu, co se stalo dnes v noci, bych řekl, že naděje na jejich dopadení je již velmi malá. Tvrdím, že uprchli ze země a ukradené peníze, nebo alespoň jejich část, zmizely s nimi!“

„Odletěli s noční můrou!“ vyjekl Ginger.

„Taky si to myslím.“

„Takže vetřelec vlastně čistí zemi od loupežníků,“ řekl vesele Bertie. „Nikdy by mě nenapadlo, že dělá tak záslužnou práci, jestli víte, co tím myslím.“

„To opravdu nevím,“ zavrčel Biggles. „Zapomínáš, že zachraňuje lupiče před trestem a vyvází z Anglie ukradené peníze!“

„Promiň, starouši,“ těžce polkl Bertie.

„Dobrá. Stejně nám dosud chybí důkazy, zda to je tak. Myslím si, že to někdo organizuje, ale musíme se o tom nejdřív přesvědčit. Všichni uprchlí vězňové asi věděli kam se ukrýt, a za skryš jim nejspíše sloužil Hallstone Towers. Jen si vzpomeňte na silniční policejní kontrolu. Policista mi řekl, že Lewis asi prchá tímto směrem. Měl sice pravdu, ale Kasír se zátahu stejně vyhnul. Moc dobře věděl, kde najde bezpečí.“

„Říkal jsi, že se o tom musíme přesvědčit a dokázat to,“ ozval se Ginger. „Jak to uděláme?“

„To je úkol, který teď musím vyřešit,“ řekl Biggles. „Nemá smysl hledat dnes v noci bentleye. Víme, že má plnou nádrž. Může teď být kdekoli mezi poslední výspou Anglie na jihozápadě a koncem Skotska na severovýchodě.“

„Známe číslo jeho bentleye. Proč po něm nevyhlásíme pátrání?“ navrhl Bertie.

„Myslíme si, že ho známe, ale nevíme nic. Tabulky s registrační značkou se dají vyměnit a není těžké nasadit na vůz falešnou. Sir Humphrey je sice darebák, ale není hlupák. Nebude riskovat. Podle způsobu, jak

celou věc rozjeli, jsou za tím chytří lidé. Budeme se muset rychle rozhodnout, co uděláme, a to ještě dřív než se auto vrátí. Zatknout sira Humphreye by nebyl nijak velký problém, jak se ale dozvíme, kdo je v tom darebáctví hlavní osobou? Až udeříme, musíme dostat celou bandu. Chci především člověka, kterého máme podle rozkazu najít, a tím je noční vetřelec. Zoufalému Raymondovi proto přece jen ohlásím, že jsme narazili na horkou stopu. Před střetnutím s tak velkou bandou se také musíme vyzbrojit. Seženeme si pistole. Nerad bych šel proti lidem jako je Kasír Lewis jen s holýma rukama. Přes všechny výhrady se nám dnes v noci konečně podařilo udělat pěkný kus práce. Nerad bych to zpackal. Buďte teď tak laskaví a nechte mě přemýšlet.“

KAPITOLA DESÁTÁ

SITUACE SE KOMPLIKUJE

Několik minut nikdo nepromluvil. Seděli v autě tiše jako pěny a Biggles zamyšleně hleděl na pustou a temnou planinu. Nakonec se pohnul a pohlédl na hodinky. „Blíží se půlnoc,“ řekl ponuře, jako by ho mrzelo, jak rychle prchá čas.

„Narazili jsme na spleť problém,“ řekl po další chvíli ticha svým obvyklým hlasem. „Dospěli jsme k rozhodujícímu poznání, a teď se obávám, abychom něco nepokazili. Zásadní potíž je skutečně v tom, že to co víme, se zakládá pouze na domněnkách. Jak jsem již řekl, potřebujeme důkazy. Jak je získáme?“

„Viděl jsi přece Lewise s Trethallanem,“ připomněl Ginger. „To snad není důkaz?“

„Ne. Mou výpověď by musel někdo potvrdit, jinak by před soudem neobstála. A i kdyby se někdo takový našel, náš ušlechtilý sir Humphrey by určitě prohlásil, že neměl tušení, jaká je minulost nějakého Lewise. Ať už o sirovi víme cokoli, nebo se domníváme, že víme, nemáme proti němu ani jediný důkaz. Než si odpovíme na dvě důležité otázky, budeme stále tápat. My víme, že Trethallan vzal Lewise pod svá ochranná křídla. Víme, že společně odjeli, jenomže nevíme kam. To je ta první otázka. Odpovídáme na ni tak, že jeli vybrat peníze, které Lewis někde ukryl a předpokládáme, že jde o kořist z posledního přepadení banky. Člověk jako Trethallan nemohl mít na tom lotrovi jiný zájem. Neznáme jiný důvod, proč by se měl vystavovat obvinění, že poskytl přístřeší uprchlému trestanci. Jestli uvažujeme správně, kam s těmi penězi pojedou? To je druhá otázka. Za předpokladu, že baronet může

Lewisovi zařídit odlet ze země, měli by se vrátit sem na vřesoviště. Silně pochybuji, že Trethallan umí pilotovat letadlo. Nemáme o tom žádné záznamy, není ani členem leteckého klubu. Nedokáží si ani představit, že by se letadlo dalo ukrýt někde na vřesovišti. Kde by ho tam schovali? Ne, to není možné. Letadlo sem přiletí na požádání. Mohu se mýlit, ale předpoklad, že právě tohle letadlo je naše noční můra, je naprosto logický. Přilétá z ciziny a tam se také vrací. Jsem si jist, že to není poprvé, co se tady něco podobného odehrává. Trvá to už měsíce a jeho tajné lety vysvětlují zmizení dalších uprchlých trestanců, kteří měli ukryté uloupené peníze,“ odmlčel se.

„Baronet musí být ve spojení s letadlem, aby sdělil pilotovi, kdy bude další cestující připravený k odletu,“ připomněl Ginger. „Napadá tě, jak to probíhá? Dělají to rádiem?“

„Patrně ano. Dá se to snadno zařídit. Zbývá tedy vyřešit otázku, kde je vysílací zařízení. Může být v Hallstone Towers nebo tady ve starém dole, kde by měl operátor před očima povětrnostní podmínky na přistávací ploše. Kdy ale dojde k převzetí dalšího cestujícího nevíme a asi se to hned tak nedozvíme. Mohlo to být dnes v noci, ale vzhledem k pokročilé době to už není pravděpodobné. Za několik hodin začne svítat a dosud nikdy jsme nezjistili, že by vetřelec přiletěl ve dne. Když nepřiletí dnes v noci, kde budou Trethallan a Lewis čekat na hodinu odletu? Musí najít nějaké bezpečné místo, kde si rozdělí peníze. Tím místem by mohl být Hallstone Towers, ačkoli by to mohlo být i tady v dole. Obě místa nedokážeme my tři ohlídat. Kdybychom je chtěli zatknout, bylo by nás málo. Ukousli bychom si prostě větší sousto, než bychom stačili spolknout. Za pašováním lidí musí stát poměrně velká organizace. Lewis věděl kam jít, když se

dostal na svobodu.“ Biggles se opět odmlčel a zapálil si cigaretu.

„Víme, že máme proti sobě nejméně čtyři muže a to ani nepočítám pilota případně posádku letadla,“ pokračoval pak. „Za prvé tu je ten podivný ovčák. Je do toho zasvěcený. Pak je tu kulhavý vousáč, který se pustil do Gingera, když ho pes zahnal na bidýlko. Ten mezi ně patří bez nejmenších pochyb. Dokazuje to skutečnost, že je trvale na místě a ovládá psa stejně jako ovčák. Pak je tu baronet a dočasný člen bandy Lewis. Nemůžeme očekávat, že by se vzdali bez boje. Je víc než pravděpodobné, že jsou ozbrojeni. My nemáme u sebe žádnou zbraň, takže nemůžeme zaútočit na několik ozbrojených lidí. Už teď bych se cítil líp s pistolí v kapse.“

„A co zavolat na pomoc policii?“ navrhl Bertie. „Darebáka Lewise přece hledají.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Na to je ještě moc brzy. Těžko bychom je přesvědčovali o tom, co jsme zjistili. Kasíra Lewise by jistě ochotně zatkli, jenže právě on je jediný náš důkaz. Další nemáme. Myslíte, že by stejně ochotně zatkli i sira Humphreye? Tvrdím, že ne. Nechtěli by ze sebe dělat hlupáky o nic víc než my.“

„Dobrá, tak co uděláme?“ zeptal se Ginger. „Budeme se muset brzy rozhodnout.“

„Ano, to je bez diskuze,“ pokračoval Biggles, jako by už dospěl k rozhodnutí. „Nechci teď odsud odejít. Každou chvíli se může něco přihodit. Kdyby za naší nepřítomnosti vetřelec přistál a nabral na palubu Lewise, byli bychom ze hry venku. Kdyby přistál jinde než na vřesovišti, ani bychom se nedozvěděli, zda Lewis odletěl. Jak jsem již říkal, zmizel by tím náš poslední důkaz.“

„Takže co?“ vybafl zrzek.

„Vidím, že to zvládneme jediným způsobem,“ řekl Biggles. „Ty, Gingere, odjedeš na velitelství a vysvětlíš Raymondovi situaci. Obratem se vrátíš a přivezeš sem tři revolvery. Protože pojedíš do Londýna našim autem, musíme si sehnat jiné. Bez vozu bychom tu byli bezmocní. Ostatně tohle auto jezdí k vřesovišti tak často, že už je nápadné i mravencům. Ty, Bertie, pohlídáš Hallstone Towers pro případ, že by se tam Trethallan s Lewisem vrátili. Já zůstanu tady, abych zjistil, jestli sem nepřijede bentley na dostaveníčko s letadlem. Není to moc pravděpodobné, ale člověk nikdy neví. Jak to všechno provedeme? Bertie, ty hned zajedeš do Bodminu a vezmeš Gingera s sebou. Najmeš si tam vůz. Když nenajdeš otevřený servis, budeš muset požádat policii, aby ti nějaký vůz našla. Možná, že ti půjčí svůj. Máš u sebe průkazku z Yardu?“

„Ovšem, starouši.“

„Výborně. Vráťte se sem s oběma vozy. Gingere, ty si pospíšíš našim vozem do Londýna. Vrať se co nejrychleji můžeš, ale neudělej z auta vrak a ze sebe nebožtíka. Když to zvládneš do zítřka před setměním, bude vše pořádku. Není moc pravděpodobné, že by tady k něčemu došlo za světla. Rozuměl jsi?“

„Ano, prosím,“ usmál se zrzek.

„Já a Bertie zajedeme s druhým vozem do Hallstone Towers. Lord se tam schová někde v křoví a bude hlídat dům. Já se vrátím sem a budu pozorovat vřesoviště. Doufám, že nebude pršet. Rozumíme si?“

„Rozumím ti absolutně dobře,“ řekl Bertie. „Jen mi není jasné, jak se dostanu z Hallstone zpátky?“

„Do smrti tě tam nenechám. Přijedu si pro tebe jak se rozední. Myslím, že nebude nutné, abys tam trčel za dne a bylo by to navíc hodně riskantní. Nerad nás rozdělují, ale nevidím jinou možnost. Je nesmírně důležité, abychom věděli, jestli se dnes v noci něco

odehraje. Můžeme to zjistit jediňe tímhle způsobem. Je všechno jasné? Máte nějaké otázky?“

Nikdo se na nic nezeptal.

„Dobrá,“ řekl Biggles. „Tak s tím pohneme.“

Vystoupil z vozu a Bertie, s Gingerem po boku, odjel směrem k Bodminu. Biggles se posadil, aby čekal a nespouštěl z očí pustou a temnou planinu. Asi za hodinu přijela dvě auta a zastavila se. V jejich voze seděl za volantem Ginger, druhý vůz, morris, řídil Bertie.

„Dobrá práce,“ pochválil je Biggles. „O K, Gingere. Jed’!“

Ginger kývl, odbrzdil a vyrazil na dlouhou cestu do Londýna.

„Víš dobře, kam jedeme,“ řekl Biggles Bertiemu a posadil se do morrise. „Chci tu být zpátky co nejdřív.“

Bertie se rozjel a na pusté silnici byl brzy na odbočce vedoucí k Hallstone Towers. Nezastavil přímo u ní, ale na Bigglesův pokyn projel ještě kousek dál. Pak šlápl na brzdu a vystoupil. Biggles si přesedl za volant. „Vrátím se pro tebe po rozednění,“ ujistil přítele. „Dej na sebe pozor.“

„Nech to na mně, starouši.“

„Tak se měj hezky,“ usmál se Biggles a vůz se rozjel. Vracel se na vřesoviště. Zastavil na místě, kde stáli předtím, ale stranou od silnice. Biggles zhasil všechna světla, uvelebil se ve vřesu a připravil se na dlouhé čekání. Před ním ležela planina, která se rozprostírala do dáli po obou stranách silnice a jejíž konce se rozplývaly v noční tmě.

Přiletí tajemný vetřelec dnes v noci? Nějak se té otázky nemohl zbavit. Všechno nasvědčovalo tomu, že k přiletu nedojde a Biggles v to také doufal. Stál by tu pak sám a neozbrojený proti bezesporu nebezpečné tlupě. Ze všeho nejvíce mu záleželo na tom, zabránit noční můře v

odletu. Bylo nutné zjistit z jaké země letoun pochází a kdo sedává u řízení. Na to Raymond čeká, aby mohl vyšetřit, zda posláním vetřelce patří do oblasti zločinu nebo politiky, přesněji řečeno špionáže.

Biggles se domníval, že na tuto otázku již zná odpověď. Příchod Kasíra Lewise na scénu to prozradil. Samozřejmě i pak nebylo možné ponechávat věci volný průběh, protože tajné lety porušovaly zákon i pravidla leteckého provozu. To vše probíhalo Bigglesovi hlavou, když upřeně hleděl k místu, kde na vřesovišti ležela přistávací dráha, pás vypáleného porostu. Nikde však nebliklo ani světélko. Biggles čekal a napínal sluch, zda z oblohy nezazní zvuk leteckého motoru.

Čas však ubíhal a nedělo se nic. Občas někdo přejel po silnici. Opožděný dálkový nákladní vůz, nákladák s mlékem a hrstka osobních aut. Pečlivě sledoval všechna kolemjedoucí vozidla, ale bentley, o který měl zájem, mezi nimi nebyl.

Po třetí hodině se čas vlekl ještě pomaleji. Svítat nezačne dřív než v šest. Nebylo tu nic k rozptýlení nudy. Počasí bylo naštěstí vlídné, jinak by noční hlídka byla ještě únavnější.

I ta nejdelší noc však má svůj konec a Biggles konečně s velkou úlevou uviděl na východní obloze šedý pruh, ohlašující příchod nového dne. K ničemu nedošlo a teď již bylo nepravděpodobné, že se během příštích čtrnácti nebo patnácti hodin něco přihodí. Počkal ještě pět minut, aby mlhavým pološerem dohlédl dále na vřesoviště. Potom vstal, protáhl si ztuhlé údy, sedl do vozu a jel, jak bylo dohodnuto, pro Bertieho. Říkal si, že bude zajímavé zjistit, co má Bertie pro něho nového. Nejdůležitější bylo, zda se bentley vrátil před šlechticovo sídlo.

Jel pomalu a dokud měl planinu v dohledu, stále jedním okem pozoroval, zda se tam něco neděje.

Jakmile přibýlo světla, zvýšil rychlost a za dvacet minut projel kolem polozbořených sloupů u odbočky k Hallstone Towers. Bertieho neviděl. Ani nečekal, že by ho ho tam mohl najít, a jel dál do kopce k místu, kde se cesta rozšiřovala. Zde si domluvili schůzku, ale Bertie tu dosud nebyl. Nijak ho to neznepokojilo, protože přesný čas schůzky si neurčili. V přesvědčení, že se Bertie co chvíli ukáže, se pohodlně usadil na sedadle, zapálil si cigaretu a čekal.

Po delší chvíli, když se Bertie neobjevoval, ucítil Biggles prvý záchvěv znepokojení. Rozednilo se a on si neuměl představit důvod, proč by se Bertie po probdělé noci měl zdržoval na místě déle, než bylo nutné. Po dalších deseti minutách se znepokojení proměnilo v úzkost. Co tam, u všech čertů, Bertie dělá? Co ho zdrželo?

Vystoupil z auta a šel dolů k příjezdové cestě. Nikdo tam nebyl. Tiše zahvízdal, avšak odezva se neozvala. Ted' se již vážně polekal a vykročil kousek po příjezdové cestě, kde hledal známky Bertieho činnosti. Napadlo ho, že je našel, když si všiml místa, kde někdo polámal kapradí, jako kdyby se do něj položil. Neušlo mu ale ještě něco divného. Kolem místa ležely na zemi malé odřezky, jako kdyby tam někdo ořezával konec klacku. Udělal to Bertie? Bylo to možné. Blízko ležela spadlá velká větev, od které někdo zřejmě kapesním nožem odřízl menší.

Nevěděl jak si to vysvětlit a stoupal po cestě dál, kam až se odvážil, aby si ho nevšiml někdo z okna stavení. Pak zahlédl mezi větvemi křovisek zdi domu a ještě něco jiného. Před vchodem stál bentley, což znamenalo, že se majitel vrátil. To bylo užitečné poznání. Jenomže kde je Bertie? Co se mu stalo? Bylo už jasné, že se něco zvrtilo. Ale když Bertie udělal svůj úkol pořádně, co se mohlo stát? Viděl přece, že se

bentley vrátil, víc nemusel bádat, mohl z místa vypadnout a počkat někde ve skrytu.

Biggles byl stále polekanější a spěchal zpátky k vozu v naději, že tam najde Bertieho. Nebyl tam. Teď již bylo zřejmé, že se něco stalo, a navíc to muselo být něco vážného.

Přestože to chápal, stále se nechtěl vzdát naděje, že se Bertie nakonec odněkud vynoří. Sedl si do vozu, odhodlán čekat dál. Nic jiného ho nenapadlo. Řekl si, že by bylo bláznovství pohybovat se blízko domu. Jen by tím vyplašil obyvatele. Čekal dál nekonečnou půlhodinu, jenomže Bertie se neukázal. Potom se přece jen rozhodl, že další čekání nemá smysl. Kdyby to bylo jen trochu možné, Bertie by tu dávno byl. Musel se s tou skutečností vyrovnat. Z nějakého neznámého důvodu plán nevyšel. Bylo nesnadné se rozhodnout, co udělat dál. Jít k domu za plného denního světla by znamenalo vše pokazit. Kdyby ho Trethallan viděl, poznal by v něm člověka, se kterým mluvil na silnici. Pokud byl v Towers Kasír Lewis, poznal by Bigglese jako detektiva Scotland Yardu, jenž proti němu svědčil u soudu.

Na konci úvah, které neměly východisko, se Biggles rozhodl pro návrat do bodminského hotelu. Napadlo ho, že by tam mohl najít telefonický vzkaz od Bertieho. Mohl by tam být už také Ginger, přestože se dalo čekat, že se vrátí z Londýna nejdřív za několik hodin. A on sám se potřeboval najíst. Z ostrého ranního vzduchu dostal hlad a vzhledem k tomu, co se zde stalo, mohlo trvat dlouho než se dostane k dalšímu jídlu. Kdyby Bertie přišel na schůzku hodně opožděně a zjistil, že vůz je pryč, jistě by se dovítbil co se stalo, a vydal by se pěšky do Bodminu. Očekával by, že potká vracející se auto, nebo že najde vůz na hlavní silnici, v místech kde vede přes planinu.

„Protože mám hlad, nechávám asi Bertieho ve vlčím doupěti. Je to hnusný přístup k příteli,“ zavrčel Biggles. „Jenže co? Kdybych tam vnikl, poznali by mne a zmařím celé vyšetřování. Však Trethallan Bertieho nespolkne, a snad ta zkušenost Bertieho vyléčí z víry v poctivost všech šlechticů.“

Váhavě se rozjel zpátky. Kolem sypajících se sloupů jel krokem, v marné naději, že uvidí Bertieho, jak sestupuje k cestě. Zklamal se a přestože krátce klepl na klakson, nedočkal se odezvy. Nezbylo mu, než jet dál. Ve spleti cest se již vyznal a bez potíží dojel na silnici vedoucí k Bodminu. Když dospěl k výhledu na vřesoviště, první co tam zahlédl byl ovčák se psem a malým stádečkem, který pomalu kráčel po domnělé přistávací dráze blízko dolu. Znamenalo to něco? Mohlo to vůbec něco naznačovat?

Nezastavil a jel dál do bodminského hotelu. Žádný vzkaz nenašel. Do recepcie nevolal ani Bertie, ani Ginger.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KDE JE BERTIE?

Biggles se rychle osprchoval, aby se po probdělé noci osvěžil a potom se nasnídal. Přitom stále přemýšlel, co by měl podniknout ohledně Bertieho. Přestože všechno znovu zvážil, jeho závěry byly stejné. Vlastně nemohl dělat nic. Přirozeně se mu stále vnucovala myšlenka, že by se měl vydat hledat Bertieho. Ale kde? Mohli ho držet v Hallstone Towers, ale také tam být nemusel. Biggles si zas a zas opakoval, že kdyby vnikl přímo do domu, nadělal by tím víc škody než užtku. Kdyby se pokusil vkrást se dovnitř potajmu jako zloděj, překročil by svoje pravomoci policisty a dostal by se do potíží. Zaklepat na dveře a vyptávat se, bylo docela zbytečné, protože i kdyby Trethallan držel Bertieho uvnitř násilím, sotva by se k tomu přiznal. Nebylo ovšem vyloučeno, že Bertie v Towers není a nikdy nebyl. Mohl být kdekoli jinde.

Ty obavy Bigglesovi nedovolily prostě jen sedět a nic nedělat. Vyšel ven, zajel s vozem k čerpadlu, aby naplnil nádrž a vyrazil znovu směrem k Hallstone Towers. Říkal si, že přestože nemá velkou naději, mohl by Bertieho zahlédnout nebo najít stopu, která by vysvětlila jeho zmizení. Třeba ho potká, jak se vrací.

Nepotkal ho a žádnou stopu nenašel. Znovu dojel až k místu, kde se měli setkat a nenašel tam nikoho. Čekal asi hodinu. Pak již nedokázal klamat sám sebe, že ještě zbývá naděje a Bertie se náhle objeví a pomalu odjel na planinu. Zastavil se na obvyklém místě, kde silnice vedla úžlabinou, ve které vůz nebyl od

pobořeného dolu vidět. Nevěděl co jiného by měl dělat a rozhodl se, že tam počká na Gingerův návrat z Londýna.

Vřesoviště leželo před ním prázdné a pusté jako vždycky. Pastýř se svými ovečkami zmizel. Kam je asi odehnal? Proč? Bigglesovi se hlavou honily otázky a nedaly se odehnat. Dostal se do podivného stavu, kdy si téměř vyčítal, že Bertieho zradil.

Vůz, na který čekal, se objevil na silnici až těsně před třetí hodinou. Biggles vstal. Auto zastavilo, vystoupil z něj Ginger a za ním Algy.

Biggles povytáhl obočí. „Co tady děláš?“

„Generál Raymond si to přál.“

„Proč?“

„Zná situaci a myslí si, že potřebuješ pomoc.“

„Kdo hlídá telefon?“

„Raymond slíbil, že se o něj postará. Vždy když se vrátí domů, přepnou hovory pro náš úsek na jeho soukromou linku. Dozví se tak o všech radarových hlášeních a tím pádem také o případném novém příletu vetřelce.“

„Rozumím.“

Ginger neposlouchal a trochu zmateně se rozhlížel. „Kde je Bertie?“ vyhrkl konečně.

„Ztratil se mi,“ řekl nevrle Biggles.

„Ztratil se? Jak?“

„Když jsem přijel k Hallstone Towers, abych ho odvezl zpátky, nenašel jsem ho tam. Od chvíle, kdy jsme se v noci rozloučili, jsem Bertieho neviděl.“

„Tak hanebnou zprávu jsi nám už dávno nepředal,“ s vraštil čelo zrzek.

„Věř mi, že z toho také nemám radost.“

„Co jsi s tím dělal?“

„Musím se přiznat, že toho moc nebylo. Jel jsem znovu na místo, kde měl nasednout do auta. Šel jsem po

příjezdové cestě k domu, ale neodvážil jsem se přiblížit moc blízko.“

„Máš představu, co by se mu mohlo stát?“

„To můžeš odhadnout stejně dobře jako já.“

„Myslíš, že ho dopadli?“

„Vypadá to tak, hrome!“ zavrčel Biggles. „Jinak bychom se sešli na smluveném místě.“

„Co uděláme?“

„To opravdu nevím.“

„Musíme něco udělat!“

„Než se pustit do neuvážené akce, raději chvíli počkáme. Probral jsem si snad všechny možnosti a vždycky mi vyšlo, že můj předčasný zásah by mohl zmařit celé dosavadní pátrání. Stále doufám, že se Bertie ukáže sám. A ještě vám něco povím. Bentley se vrátil k domu v Towers. Viděl jsem ho stát před vchodem. Nemám ovšem tušení, jak dlouho už tam stojí a ani nevím, jestli se s ním vrátil Lewis. Co pistole? Přivezl jsi je?“

Zrzek kývl, nastoupil do auta, vylovil automatickou osmatřicítku a podal ji Bigglesovi. „Zbraň pro Bertieho nechám raději ve voze,“ řekl.

Biggles si zastrčil pistoli do kapsy. „Už je mi líp,“ řekl. „Mám tušení, že ji budu potřebovat dřív, než to tu skončíme. Než se ale odsud hne, povězte mi, co říká celé věci Raymond?“

„Když se dozvěděl, že jsme narazili na horkou stopu, ulevilo se mu,“ usmál se Ginger. „Nechci tvrdit, že skákal radostí do stropu, ale snad by to vážně udělal, kdyby si nedělal starosti z toho, že je do věci zapletený Kasír Lewis. Raymond má strach, aby někomu z nás neprostřelil hlavu. O Lewisovi ví, že je bezohledný lotr a že má u sebe vždycky revolver. Právě proto trval na tom, aby se mnou jel Algy. Myslel si, že nám to

pomůže. Prohlásil, že sem přijede sám, ale řekl jsem mu, že to není třeba – aspoň zatím ne.“

„Na tom teď nezáleží,“ přerušil ho Algy. „Co uděláme, abychom pomohli Bertiemu? To chci vědět!“

„Taky bych to chtěl vědět,“ odpověděl ponuře Biggles. „Gingere, kdy jsi naposled něco snědl?“

„Vlastně ani nevím,“ zarazil se zrzek. „Mám dojem, že jsem včera večeřel. Věděl jsem, že na mě čekáš, tak jsem si v Londýně vyměnil názory s Raymondem, naložil Algyho a jel zpátky.“

„V tom případě pojedeme teď hned všichni do Bodminu a najíš se, dokud k tomu je příležitost. Něco se přihodí a může trvat dlouho, než na to bude zase čas. Prohovoříme přitom celou situaci. Možná zajedeme znovu do Hallstone Towers a porozhlédneme se, co se tam děje.“

„Všichni znáte Bertieho,“ řekl Algy. „Víte, že jenom mimořádné potíže by ho mohly donutit, aby nepřišel na schůzku.“

„To mi nemusíš říkat,“ odsekl podrážděně Biggles. „Jedeme! Z koukání na to zatracené vřesoviště se mi už dělá nanic. Musíme se sem ovšem stejně vrátit. Dříve či později sem přijede bentley a přiveze Lewise na přistávací dráhu. Tak si to alespoň představuji. Ten pronajatý vůz vrátíme do servisu. Myslím, že ho už nebudeme potřebovat. Kdyby ano, vždycky si pro něj můžeme dojít.“

Nastoupili do automobilů a vyrazili.

Když se v hotelu umyli a očistili, což potřeboval zvláště Ginger po dlouhé cestě, usedli k jídlu a i při něm dál probírali situaci. Biggles několikrát zašel k recepcnímu a ptal se, zda pro něj není nějaký vzkaz.

„Ne, pane, žádný vzkaz. Opravdu žádný.“ Čas jim ubíhal pomalu.

Když se schylovalo k večeru, řekl Algy netrpělivě: „Tohle není k ničemu. Mluvením se nikam nedostaneme. Musíme přece pro Bertieho něco udělat.“

„Ale co?“ zeptal se Biggles žalostně. „Pověz mi co! Podle mého názoru nemůžeme dělat nic. Chodit po vřesovišti, nebo se potulovat kolem Towers s mizivou nadějí, že ho najdeme, mi připadá jako více než zoufalá akce.“

„Algy má pravdu,“ řekl Ginger. „Raději podniknu zoufalou akci, než bych tu posedával a nedělal nic!“

„Nikdo ti přece nebrání, abys to zkusil, jestli máš dojem, že to musíš udělat,“ prohlásil Biggles.

„Vsadím se oč chcete, že Bertieho uvěznili v Hallstone Towers,“ ujišťoval Algy. „Na vřesovišti není a co by tam také dělal? Kdyby mohl volně přijít domů, už by tu dávno byl. Ne! Viděli ho, jak se plíží kolem Towers a zavlekli ho dovnitř.“

„Je to nejlogičtější vysvětlení,“ připustil Biggles. „Tak dobrá. Dejme tomu, že je uvězněn v domě. Co navrhuješ?“

„Vtrhneme tam a osvobodíme ho.“

„Chcete tam vniknout násilím?“

„Jak jinak?“

„Ale na to nemáme právo,“ namítl Biggles. „Kdyby se ukázalo, že tam Bertie není a sir Humphrey by si stěžoval, což by nepochybně učinil, strhlo by se kolem případu hotové peklo a novináři by nás rozervali na kousíčky.“

„Je mi jedno, jestli máme právo!“ vzbouřil se zrzek. „Přece tam Bertieho nenecháme jen proto, že jsme policisté. Nechápeš, co mu mohou udělat? Vrazi mohou zabít a my nesmíme zachraňovat?“

„Ne!“ zavrtěl hlavou Biggles. „Zní to hezky, ale pochybuji, že bychom s tím uspěli. Hallstone Towers je velké sídlo a k pořádné prohlídce bychom potřebovali

spoustu lidí. Přitom ani nevíme, kolik mužů je uvnitř. Je tam asi Lewis, a jemu podobných může být v domě víc. Klidně se vsad'te, že se k nám nebudou chovat zdvořile. A když vnikneme do domu bez úředního povolení, musíme počítat s tím, že na nás budou klidně střílet. Vysvětlí potom, že se jenom bránili proti lupičům.“

„Dobře. Tak tedy zavoláme zdejší policii. Ohlásíme jim, že máme důvodné podezření, že uprchlý trestanec, jehož hledají, je v domě. To je přece dostatečný důvod, aby vydali povolení k prohlídce.“

„Ano, udělají to, ale bude to nějaký čas trvat. Jenže brzy bude tma. Do té doby než se policie dostane do Towers, může být Lewis na cestě ze země. Jestliže jeho odlet naplánovali na dnešní noc, je jenom na nás, abychom tomu zabránili.“

„Takže přece jen máš plán? Jak ho provedeme?“

„Půjdeme na planinu a zaujmeme pozice blízko přistávací dráhy. Jestliže letadlo přistane, dáme si zatraceně dobrý pozor, aby nám neulétlo.“

„Jaký máš důvod k domněnce, že se rozhodne dnes v noci?“ bouřil se dál Algy. „Radar zatím nic nezachytil, Raymond by nám přece už telefonoval!“

„Na noční můry je moc brzy, teď večer ještě nelétají. Aby k nám vetřelec proklouzl, má spoustu času od této chvíle až do pěti ráno. Musíme si ohlídat, aby dnes v noci neuletěl. Proto jsme tu. Kdyby nepřiletěl v noci, máme celý zítřek na to, abychom všechno promysleli. Mimochodem, ještě dřív než se ráno nasnídám, zavolám Raymondovi a požádám ho o instrukce. To trápení s Bertiem mě dost zmáhá, ať převezme odpovědnost vyšší velitel. Teď ale odjedeme na vřesoviště. Tady nic nevysedíme.“

„Mě bys mohl zavézt k Towers a vysadit mě. Obhlédnu, co se tam děje,“ navrhl Algy. „Z místních lidí mě nikdo nezná.“

„Dobře, když se na to cítíš.“

„A mě bys mohl cestou vyklopit na vřesovišti,“ nabídl se Ginger. „Rád bych zjistil, zda se něco nezměnilo u starého dolu. Na ten jsme zapomněli.“

„Co tvůj přítel pes?“

„Pes nepes,“ výhružně zavrčel zrzek. „Jestli na mě dnes zaútočí, mám v kapse něco, co ho zastaví.“

„Vadí mi, když se střílí na zvíře jen proto, že dělá to, k čemu ho vycvičili.“

„Jestli ho cvičili, aby rdousil lidi, bude mít smůlu. Nehodlám čekat, až po mně skočí zubatá potvora, ať už ji k tomu cvičili nebo ne. Pokusím se mu ale vyhnout. Vyložíš mě na opačném konci vřesoviště než posledně a já projdu k dolu zezadu.“

„Dobrá, udělám to jak chceš. Ale dej pozor na to, co tam najdeš. Bertieho jsem už ztratil a nerad bych přišel i o tebe. Teď se do toho dáme. Až vysadím Algyho u Hallstone Towers, vrátím se rychle zpátky do hotelu, zda tam není zpráva z velitelství. Když tam nic nebude, odjedu znovu na vřesoviště a nechám vůz na obvyklém místě. To je tam, Gingere, kde jsi mě našel, když jsi měl dost plížení ve vřesu.“

„Rozumím.“

Za pár minut byli na cestě. Ještě se úplně nesetmělo, ale než dojeli k vřesovišti, šero zhoustlo. Biggles zastavil vozidlo na vzdálenějším konci, aby zrzek mohl vystoupit a přiblížit se k cíli z jiného úhlu.

„Náš záměr ti je jasný,“ řekl Biggles. „Jedu s Algym do Towers a musím se pro něj později vrátit. Nevím přesně, kdy to bude. Až budeš mít dost rejdní po planině, vrať se na silnici. Dobře víš, kde mě najdeš. Skoro vždycky když se rozdělíme, dojde k nepříjemné příhodě, snad se tomu dnes vyhneme. Buď opatrný.“

„To bude v pořádku,“ kývl Ginger.

Biggles se pomalu rozjel a stále se ohlížel na planinu. Daleko však nedojel. Ve směru od Towers se proti němu náhle vyřítil cizí vůz a s kvílejícími brzdami zastavil tak, že zabránil Bigglesovi pokračovat v jízdě. V domnění, že je napaden se Biggles přikrčil a sáhl po pistoli. Hned ji ale vrátil do kapsy, neboť poznal, že nejedná o Bentley, ale ani o jiné civilní auto. Osádka vozu, který mu bránil v cestě, měla na sobě policejní uniformy! Než se vzpamatoval z překvapení, vyskočil z automobilu jejich velitel a vrhl se k okénku Bigglesova auta.

„Poznal jsem váš vůz,“ vyštěkl nepřátelsky.

„Chtěl jste se mnou mluvit?“

„Ano.“

„Něco se stalo?“

„Na to si vsadíte!“

Biggles vystoupil z auta. „Copak vás trápí?“ zeptal se, zmatený inspektořovým chováním.

„Poslal jste nás na falešnou stopu!“

„Já? O čem to mluvíte?“

„Kam teď jedete?“

„Jsme na cestě do Hallstone Towers.“

„Proč?“

„Jedu se tam podívat.“

„Čekáte, že tam najdete Lewise?“

„Částečně.“

„Tak to vám ušetřím jízdu.“

„Jak to myslíte?“

„Je tam jen jedna vzteklá stará čarodějnice.“

„Jak to víte?“ zamrkal Biggles, jenž byl tak překvapený, že jen těžko hledal slova. „Byli jsme tam.“

„Vy jste tam byli?“ nevěřícně slabikoval Biggles.

„Ano. Prohledali jsme tu barabiznu od sklepa až po půdu. Byla to jen ztráta času.“

„Koho jste hledali?“

„Kasíra Lewise, samozřejmě.“

„Jak vás napadlo, že je zrovna tam?“ vytřeštil oči Biggles.

„Vy jste tvrdil, že tam je.“

„Já! Nikdy jsem vám nic takového neřekl.“

„Hlásil jste to svému veliteli v Londýně! Nebo snad ne?“

„Ano, ale...“ Bigglesovi začínalo svítat. „Snad bude nejlépe, když mi řeknete, jak k tomu došlo.“

„Podal jste hlášení svému veliteli v Londýně?“

„Ano. Mám to ještě opakovat?“

„Zjistil z něj, že jste viděl Lewise v Hallstone?“

„To souhlasí. Poslal jsem jednoho muže do Londýna, aby osobně ohlásil, co se tu děje a požádal o instrukce. Na zpáteční cestě s sebou přivezl seržanta Lacey. Stojí vedle mě.“

„Mně telefonoval zastupující komisař Raymond, o kterém vím, že je vaším velitelem. Požádal mě, abych vám poskytl všechnu pomoc, kdybyste ji potřeboval. Vyslovil domněnku, že jste si ukousl větší sousto, než stačí polknout.“

„Ehmm...“ zachrčel Biggles, jenž konečně vše pochopil. „Velitel Raymond vám tedy řekl, že jsem viděl Lewise v Hallstone?“

„Ovšem.“

„A vy jste se rozhodl, že ho zatknete.“

„Přirozeně.“

„Požádal vás o to komisař Raymond?“

„Ne. Tedy...výslovně ne.“

Biggles smutně zavrtěl hlavou. „Obávám se, inspektore, že jste se poněkud ukvapil. Lewis je v téhle hře jenom malá ryba. Řekl vám zastupující komisař, co tady opravdu děláme?“

„Ne. Proč?“

„Tak vám to raději povím sám a doufám, že se tím ta zašmodrchaná záležitost vysvětlí. Máme důvod se domnívat, že Bodminskou planinu někdo používá jako přistávací plochu pro cizí letadlo, které sem přilétá, aby odváželo zločince s lupem ze země. Jedním z nich je Kasír Lewis. Mužem, který stojí za organizací, alespoň co se týká její konečné fáze, se zdá být sir Humphrey Trethallan. A také je víc než pravděpodobné, že někdo z té zločinecké bandy zastřelil konstabla Harleaye, který se jim zjevně dostal na stopu.“

„Dobrý Bože,“ vydechl inspektor.

„Připravovali jsme tu zátah, kterým bychom se zmocnili letadla, jeho pilota a také Lewise i s uloupenými penězi. Jestliže se však sir Trethallan dozví, že jeho dům prohledala policie, naše vyhlídky na úspěch zátahu to rozhodně nezlepší.“

„Ne,“ řekl zkroušeně inspektor. „To je jasné. Omlouvám se, ale jednal jsem s nejlepším úmyslem.“

„O tom nepochybuji. Zapomeňte na to, nic už na věci nezměníme. Říkáte, že baronet a Lewis v domě nebyli.“

„Pokud tam byli, nenašli jsme je.“

„Byli tam. Já je viděl. Odjeli společně autem. Napadlo mi, že si jedou pro peníze, které Kasír Lewis někde ukryl. Nikdy se nenašly. Nechal jsem u domu na stráží jednoho člověka, aby sledoval, zda se vrátí. Jenže můj člověk zmizel a nemám ponětí, co se s ním stalo. Jiný z mých mužů je teď na vřesovišti. Hledá ztraceného, ale dost pochybuji, že uspěje.“

„Když jste se zmiňoval o Trethallanovi, že odjel autem, měl jste na mysli ten starý bentley?“

Biggles kývl.

„Tak to se museli vrátit, protože bentley stojí před hlavními dveřmi. Alespoň tam stál, ještě když jsme odjížděli.“

„Čert aby to vzal!“

„Stál tam, už když jsme přijeli.“

„Měl jste mi říct, že tam jedete.“

„Řekl bych vám to, kdybych vás býval našel. Hledal jsem vás ve vašem hotelu, ale byl jste pryč. Báli jsme se, abychom nepřijeli do Towers pozdě, takže jsme spěchali. Mohl bych vám teď poskytnout nějakou pomoc?“

„Jedné věci nerozumím, inspektore. Když bentley trčí v Hallstone Towers, kde je potom Trethallan s Lewisem? Odhadoval jsem, že až přijde čas Lewisova odletu, baronet ho přiveze autem po silnici k vřesovišti a vysadí ho co nejbliže přistávací dráze. Tou je plocha, kde vypálili vřes nedaleko zřícenin u starého dolu. Zdá se, že jsem jejich záměry vystihl špatně.“

„Máte důvod očekávat, že letadlo přiletí této noci?“

„Nemám. Domnívám se ale, že Trethallan nebude chtít přechovávat nebezpečného darebáka ve svém domě déle než bude nezbytně nutné. Ani bych se nedivil, kdyby se ho sám bál. Proto myslím, že letadlo přiletí dnes v noci. Je samozřejmé, že přiletět nemusí. Jako pilot mohu potvrdit, že povětrnostní podmínky pro noční přistání jsou dnes příznivé. Musíme letoun přistihnout při akci. Víme, že k nám přilétal pravidelně. Lidé z vlády mají z toho špatné spaní, neboť se obávají, že vozí špiony. Kdyby se nám podařilo letoun zadržet, našli bychom odpověď a Lewis by skončil v chládku.“

„Mohu v tom něco udělat? Jak chcete postupovat?“

„Po tom co se stalo, je má cesta do Towers zbytečná. Zůstanu tu, než se můj člověk vrátí z vřesoviště. Třeba nám něco poví. Pokud nemáte důležitou práci, mohli byste tu zůstat a posílit nás. Vážně očekávám, že se letadlo objeví dnes v noci. Jestli k tomu dojde, přiletí před rozedněním. Pomoc bychom potřebovali. K bandě patří nejméně pět lidí, včetně

Lewise a pilota. Zločinci typu Kasíra Lewise se stěží vzdají bez boje.“

„Dobře. Ved'te nás.“

Biggles nastoupil do vozu, otočil ho a za několik minut zabrzdil na místě, kde obvykle parkovali. Policejní vůz zastavil za ním.

Biggles vystoupil a šel k jeho otevřenému okénku. „Po cestě mne něco napadlo,“ řekl. „Myslel jste vážně, když jste říkal, že byste nám rád pomohl?“

„Samozřejmě.“

„Jde o maličkost, kterou pro mě můžete udělat. Pošlete svého řidiče do Bodminu, ať se tam zeptá v mém hotelu, jestli tam není pro mě nějaká zpráva. Stačí, když pojede sám. Ostatní mohou zůstat tady.“

„Čekáte zprávu?“

„Ano i ne. Mohla by tam být. Velitel je ve spojení s radarovou stanicí. Když na stanici zjistí nehlášený letoun, dají mu vědět a on mi zprávu předá. Kdyby sem taková zpráva došla, byla by pro nás varováním, že se něco chystá.“

„Rozumím.“

Inspektor vydal rozkazy, z vozu vystoupili dva policisté a pak auto vyrazilo do Bodminu.

„Při čekání se můžeme posadit,“ řekl Biggles mužům v uniformách a pak si všichni našli místo ve vřesu u silnice.

Během půlhodiny, kdy byl vůz pryč, se nepříhodilo nic. Když se vrátil, prudce zastavil a z vozu vyskočil strážník s kusem papíru v ruce jako čert z krabičky. „Tady je to, pane,“ hlásil. „Naléhavý telegram ze Scotland Yardu pro inspektora Bigglese.“

„To jsem já.“

„Když jsem dorazil, recepční tu zprávu právě zaznamenával,“ řekl chlapík.

Pro ostatní, kteří přihlíželi, přečetl Biggles zprávu nahlas: „Vetřelec zjištěn dvacet mil jihozápadně od Falmouthu, v kurzu na severovýchod. Výška přibližně deset tisíc. Ztrácí výšku.“

„Dobrá,“ řekl úsečně Biggles a zvedl hlavu. „Teď víme, na čem jsme. Neměli bychom dlouho čekat. Myslím, že nejlépe bude, když se posuneme blíže k předpokládané přistávací ploše a zalehneme tam do vřesu. Potom na můj signál všichni najednou zaútočíme. Čekám, že baronet s Lewisem tady budou co nevidět a trochu mě udivuje, že tu již nejsou. Asi to nechávají na poslední chvíli.“

Vstal a podíval se přes planinu. „Hrome, co je zas tohle?“ sykl a ukázal na mihotavé světlo, které se znenadání zjevilo na pláni.

„Není to přistávací signál?“ zeptal se inspektor.

„Ne. Je moc daleko od přistávací dráhy.“

„Vypadá to, že nějaký zatracený blázen zapálil vřes,“ zabručel inspektor. „Není náhodou ten váš chlapík na vřesovišti kuřák?“

„Není jako já,“ ušklíbl se Biggles. „Kouří jen vzácně. Rozhodně nevěřím, že by si zapálil uprostřed vřesoviště.“

„Nelíbí se mi to,“ utrousil Algy.

„Ano, už by tu měl být. Měli bychom na něj ještě chvílku počkat, nevěděl by, kde mě má hledat. Algy, jestli brzy neprijde, počkáš tu na něj sám. Není třeba spěchat. Za klidné noci jako je tahle, bychom měli letadlo uslyšet nějakou dobu před tím než sem doletí, i kdyby se snašelo bez motoru.“

Uběhlo několik minut. „Co ten Ginger jenom dělá?“ zamumlal Algy podrážděně. „Říkal, že tam nebude dlouho.“

„Nechápu to,“ zavrtěl hlavou Biggles.

„Oheň se šíří,“ řekl inspektor. „Jestli bude postupovat tímhle směrem dál, nic pro kouř neuvidíme.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

ZBRANÍ JE KLACEK

Algy měl pravdu, když řekl, že jen mimořádné potíže by Bertiemu zabránily dodržet schůzku s Bigglesem. Je však také mimo veškerou pochybnost, že potíže, které Bertieho v Hallstone Towers potkaly, si způsobil sám. K omluvě mu slouží dvě věci. Jednak musel řešit nečekanou situaci, na kterou nebyl připraven a za druhé jednal s nejlepším úmyslem. Byl si zcela jist, že jeho postup by Biggles schválil.

Úkol se zdál být jednoduchý a zůstal by takový, kdyby se věci vyvíjely podle Bigglesova předpokladu. Biggles se domníval, pokud to nepovažoval přímo za hotovou věc, že až se Lewis bude chystat k odletu ze země, Trethallan ho odveze bentleyem na místo, které je na silnici nejbližší přistávací ploše. Úvaha to byla naprosto logická, protože z Towers na vřesoviště to bylo po silnici několik mil. Ti dva se mohli svézt a neměli nejmenší důvod jít tam pěšky. Bylo pravděpodobné i to, že se baronet po rozloučení s Lewisem vynasnaží vrátit co nejrychleji zpátky do svého domu. Nic z toho se však nestalo, dopadlo to docela jinak. I ten nejdůvtipnější předpoklad je totiž vždy pouze předpokladem.

Bertie, když ho Biggles opustil, došel po silnici k příjezdové cestě, která stoupala k domu. Tam se zastavil, aby se porozhlédl a poslouchal. Všude bylo ticho, naprosté ticho, jaké Londýňan už ani nezná. Šel tedy dál a rozhlížel se po příhodném místě, kde by se ukryl a mohl sledovat, zda se vrací bentley. Jeho návratu ještě nic nenasvědčovalo, ale dal se očekávat stejně logicky, jako byla logická Bigglesova úvaha o tom, že

bentley odjel pro ukradené peníze, které si kdysi ukryl Lewis. Jak dlouho bude vozidlo pryč, záviselo pochopitelně na tom, jak daleko jel.

Bertie byl přesvědčen, že má spoustu času, což se také nakonec ukázalo. Kráčel pomalu dál, než spatřil temné obrysy sídla, které se rýsovaly proti obloze. V domě se nesvítilo a Bertieho napadlo, jak to má Humphrey zařízené se služebnictvem. Byl tam vůbec někdo? Bylo možné, že dům je prázdný? Pak si uvědomil, že zhasnutá světla nic nedokazují. Bylo přece téměř vyloučeno, že by sir Humphrey žil v domě sám. Pokoje služebnictva mohly být umístěny na odvrácené straně domu. U podobných sídel to bylo obvyklé řešení.

„Dovnitř nejdu!“ šeptl Bertie sám pro sebe. „Nemá přece smysl koledovat si o nepříjemnosti. Proto tady nejsem.“

Vrátil se po příjezdové cestě kousek dolů a posadil se na místo, odkud viděl na průčelí domu a zároveň na cestu. Zrak se mu již přizpůsobil tmě. Měsíc nesvítil a světlo hvězd, které prosvítalo řídkými oblaky, nemělo sílu proniknout listovým stromů, stojících při cestě. U jejich krajů bujně rostlo vysoké kapradí, které mu mohlo poskytnout dobrý úkryt. Bertie sešel z cesty, ale našlapoval opatrně, aby nepolámal víc stvolů než bylo nutné. Pak se přikrčil, posadil se a čekal.

Vytáhl kapesní nůž a odřízl několik vějířů kapradin, které mu překážely ve výhledu. Dělal to spíše proto, aby se něčím zabavil než ze skutečné potřeby. Když pocítil, že sedí na něčem tvrdém, hmátl pod sebe a zjistil, že to je spadlá větev. Napadlo ho, že kdyby ho tady vyčenichal bystrý psí hlídač, neškodilo by držet v ruce pořádný klacek. Chvilí se tedy zabýval tím, že odřízl rovný kus větve a zbavil ji nožem drobných výhonků. Protože neměl jinou zbraň, spokojil se klackem.

„Vracím se do doby kamenné,“ ušklíbl se.

Připravil se na dlouhé čekání a nepochybil, protože přesně tak to dopadlo.

Až po třetí hodině ráno uslyšel hluk automobilového motoru. Poté poznal, že řidič vozu jede do kopce, zařadil totiž rychlost. To probudilo jeho ostražitost. Potom automobil zpomalil a zatočil na příjezdovou cestu. Na větve stromů i na vějíře kapradin dopadla zář reflektorů. Vůz se blížil. Bertie se skrčil a zvědavě se díval mezi roztřepenými listy kapradí. Auto projelo kolem něj v záplavě světla, které ho oslnilo natolik, že nepoznal, kdo je uvnitř.

S tímhle nepočítal, ačkoli si mohl předem představit, co náhlé oslnění udělá s jeho zrakem, navyklým na tmu. Dokázal rozeznat jen to, že kolem projel bentley. To ovšem nestačilo. Biggles chtěl především vědět, kdo přijel. Vrátil se baronet sám, nebo přivezl na své sídlo znovu Lewise? To byl hlavní účel Bertieho akce. Proto byl tady.

Bertie znechuceně zavrčel. Dával si vinu, že byl tak hloupý a nepočítal s oslněním. Kdy se vůz blížil, měl zavřít oči, a otevřít je až ve chvíli, kdy ho míjel. I když si připustil, že by možná ani pak nerozeznal víc, mrzelo ho to. Naslouchal. Slyšel, jak auto zastavuje. Pak bouchla jeho dvířka, vzápětí někdo otevřel a zavřel hlavní domovní dveře a nastalo ticho. Bertie chvíli tiše seděl a dumal co dál, protože nehodlal odejít od nedokončené práce. Ano, bentley se vrátil. To bylo v pořádku, ale nestačilo to!

Domníval se, že je stále ještě možné, aby splnil nejdůležitější část svého poslání. Vstal a tiše se plížil k domu. Když došel na místo, kde se cesta rozšířila a přiblížila ke hlavnímu vchodu, se zadostiučiněním poznal, že ho štěstí neopustilo. V jednom z oken domu zazářilo světlo. Kdosi tam otočil vypínačem a rozsvítil. Přes ozářený obdélník okna přeletěl stín, jak někdo

přešel místností. Kdo to byl? Bertieho se zmocnil pocit, že brzy bude u cíle. Bude jednoduché zjistit o koho jde.

Pomalů postupoval a držel se těsně u křoví, které tu lemovalo cestu. Nedošel daleko, když si uvědomil, že si blahopřál příliš ukvapeně. Ve světle se objevila silueta muže, a vzápětí se záře ztlumila, muž uvnitř zatáhl záclony. Naštěstí to udělal nedbale, nebo se uprostřed nedovíraly, protože když se přestaly pohybovat, zůstala mezi nimi úzká štěrbina, kterou prosvítalo světlo. Bertie si vzpomněl, že když Biggles líčil, jak poznal v domě Lewise, také se zmiňoval o nedotažených záclonách. Patrně šlo o stejný pokoj. Kdo v něm teď byl?

Byl sir Humphrey sám, nebo si přivezl uprchlého trestance s sebou? Bertie se rozhodl, že to zjistí.

S klackem v ruce, protože měl stále na paměti hlídacího psa, krok za krokem plíživě postupoval k oknu. Chvillemi naslouchal, zda se neblíží nějaké nebezpečí, pak poklekl na koleno a přiložil oko k mezeře mezi záclonami. K odhalení všeho stačil jediný pohled. To co viděl, mu vyrazilo dech, třebaže tam něco takového mohl klidně čekat.

Uvnitř byli oba. Trethallan i Lewis! Bertiem však neotřásla jen tahle skutečnost. Víc ho zdrtilo, když viděl na stole mezi nimi otevřený kufřík, jehož obsah nyní pokrýval stolní desku. Byly to peníze. Spousta bankovek v balíčcích, v jakých se ukládají do bankovních sejfů. Baronet balíčky počítal a vršil je na dvě hromádky, podle staříckého pravidla. Jednou mně, jednou tobě!

Biggles měl ve všem pravdu, blesklo Bertiemu hlavou, když ty dva pozoroval. Přivezli uloupené peníze a teď si je rozdělují. Nejvíc však lorda znechutila hanebná úloha šlechtice Trethallana, jehož se před časem zastával. Ani v tom se Biggles nespletl!

Bertieho úžas trval déle než dělení kořisti.

Když skončilo, Lewis vrátil svou část zpátky do kufříku. Domácí pán došel ke dřevem obložené stěně vedle krbu, posunul jeden její díl a odkryl jakousi tajnou skryš. Naskládal do ní svou část lupu, znovu ji zakryl a vrátil se ke stolu.

Bertiemu to stačilo. Zalezl zase do křoví, aby si vše promyslel. Nemusel spěchat. Od této chvíle vlastně nemusel nic dělat. Potrvá ještě dlouho, než pro něj Biggles přijede. Uvažoval o tom, že mu půjde pěšky naproti, ze zkušenosti však věděl, že téměř každá změna plánu vede k potížím a končí zmatkem.

Co znamenalo to, co právě viděl? Rozejdou se ti dva muži, když dokončili svůj záměr? Bude jejich příštím činem návrat k vozidlu a Trethallan splní svou část dohody a odveze Lewise na vřesoviště? Skončí tam útěk odletem? Pokud to tak bude, znamená to, že vzdušný vetřelec již odstartoval, aby naložil na palubu zločince s penězi? Bertie váhal, pochopil, že teď by měl jednat rychle.

Co ale mohl dělat? Musel se nejdříve dovědět, co ti dva zločinci zamýšlejí udělat dál. Musel tedy zůstat na místě a hlídat! Bertie se domníval a zároveň doufal, že neopustí dům. Čas ubíhal. Bylo téměř jisté, že za denního světla baronet nic nepodnikne a tím by mu poskytl čas, ohlásit Bigglesovi co tu viděl. Potom už nebude těžké věc dořešit, i kdyby k tomu přivolali policii.

Zdálo se mu to rozumné a řekl si, že čekání je to nejlepší, co může udělat. Když se akce vyvine tak, jak si Biggles představoval, a všechno tomu nasvědčovalo, skončí to dobře. Bertie si oddychl, neboť ještě netušil, že následující události se vyvinou naprosto jinak a že se budou podobat Bigglesovu předpokladu jen vzdáleně.

Vrátil se kousek po příjezdové cestě a zaujal v kapradí místo, odkud viděl na dům, na osvětlené okno a

na bentley. Kdyby muži vyšli z domu, použili by určitě těchto dveří. Alespoň v tom ohledu se Bertie nemýlil. Pohlédl na oblohu. Neukazovaly se na ní dosud žádné známky svítání, neměl tedy důvod odejít na místo schůzky. Bigglese by tam ještě nenašel. Nechtěl se odchýlovat od toho, co měli ujednáno. Kdyby se Bertie domníval, že je alespoň maličká naděje, že Biggles přijede dříve, vyrazil by na místo setkání hned, aby ze sebe vysypal důležitou zprávu a další řízení akce by přenechal veliteli. Biggles však v té době dosud hlídkoval na vřesovišti a nebylo pravděpodobné, že by toho nechal, než denní světlo nedovolí přílet letadla.

A tak Bertie čekal a čekal, což byla škoda. Kdybychom řekli, že to byla chyba, zašli bychom příliš daleko a vůči Bertiemu by to nebylo spravedlivé. Není těžké si představit, jak mu bylo.

Asi po deseti minutách světlo v místnosti zhaslo a o chvílku později se otevřely hlavní dveře. Trethallan a Lewis vyšli z domu. Byla tma, ale hvězdy svítily natolik, že se postavy daly rozeznat. Lewis nesl v ruce kufřík s ukradenými penězi.

„Jemináčku,“ šeptl Bertie. „Přece jen odcházejí.“

Pochopitelně si myslel, že odjedou vozem. Skutečně ho nic jiného nenapadlo. Nelíbilo se mu to, protože sám žádné vozidlo neměl a to znamenalo, že by mu ujeli. Jenže nic takového se nestalo a jejich chování vyplašeného Bertieho zasáhlo stejně tvrdě. Oba zločinci se totiž vydali rázným krokem po příjezdové cestě. Vyděšený Bertie se pohroužil do kapradí, zakryl si tvář a dělal co se dalo, aby si ho nevšimli. Náhle si uvědomil, že se nemá čeho bát. Blížící se kroky nečekaně ztichly, dvojice k němu nedošla! Zadržel dech a čekal, kdy je zase uslyší. Neslyšel nic, nedělo se nic! Co se to stalo? Kam, u všech hromů zmizeli? Po pár vteřinách napětí se odvážil vystrčit hlavu. Nikoho neviděl.

Překvapený a užaslý Bertie zjistil, že se mohla stát jen jedna věc. Povedená dvojice někam odbočila. Ale kam? Vstal a plížil se po cestě, až to pochopil. Z hlavní cesty odbočovala zarostlá a úzká pěšina, mizející v houštích. Kam to jen šli a co tam hledají? přemítal zoufale Bertie, jehož neočekávaný vývoj událostí dokonale vyvedl z míry. Co teď? Došlo k tomu tak nečekaně, že ani neměl čas se nad tím pořádně zamyslet. Má jít za nimi? To by bylo bezesporu nebezpečné. Ti lidé se mohli zastavit, a kdyby se vraceli, mohl by do nich vrazit. Ale ta úvaha byla až druhořadá. Váhal především proto, že potmě by je těžko sledoval a neměl by přitom potuchy, co má před sebou. Měl strach, že tím něco pokazí. Na druhé straně byl v situaci, kdy při troše štěstí mohl získat nesmírně významné a důležité informace.

K rozhodnutí ho přimělo nezřetelné mumlání hlasů dost daleko vpředu. Oba muži spolu hovořili a podle zvuku hlasů Bertie dokázal odhadnout, kde jsou a jak jsou daleko. Zvedl ruce před hlavu, aby si chránil oči před vyčnívajícími větvemi, které ve tmě neviděl, a vydal se pěšinou za nimi.

Velmi se mu ulevilo, když se po chvíli chůze stezka vytočila z křoví a pokračovala otevřenou plání. Bertie zahlédl před sebou podivně poskakující světlo. Pochopil, že sir Trethallan, nese kapesní svítilnu. Baronet, který pěšinu určitě znal, ukazoval trestanci cestu.

Je více než pravděpodobné, usoudil Bertie, že se nachází na svém pozemku. Světlo Bertiemu velmi usnadnilo cestu, ale nemohl tvrdit, že by se mu noční výlet líbil. K tomu měl daleko. Naopak, měl plnou hlavu starostí. Dělá dobře, nebo měl počkat na Bigglese? Závěrem si ale řekl, že zašel příliš daleko, než aby se vracel. Když už jednou vyrazil, dotáhne sledování do konce, ať jeho závěr dopadne jakkoli.

Pěšina se nekonečně kroutila. Bertie neměl důvod se domnívat, že cesta bude krátká, ale přece jen nečekal, že se tak protáhne. Kam pro všechno na světě ti lidé míří? Odhadoval, že museli ujít více než míli, chvílemi stoupali, pak zase šli dolů. Kde to skončí? Co bylo cílem téhle noční turistiky?

Tuhle otázku dosud nevyřešil, když se ráz okolí změnil. Listnaté stromy s podrostem křovin a kapradí ustoupily skotským borovicím, pod nimiž ležel měkký koberec jehličí. Bertie se zde nemusel tolik bát, že se prozradí klopýtnutím. Stromy tu ale rostly tak daleko od sebe, že kdyby muž s baterkou obrátil světlo dozadu, Bertieho by uviděl. Ten se snažil snížit nebezpečí tím, že rychle přebíhal od stromu ke stromu, a vždy když vyrazil na další etapu, chvilku za stromem počkal. Nevýhodou bylo, že mohl při přebíhání v temnotě zakopnout o kořen, což mohlo skončit katastrofou. Navíc se mu oba muži stále více vzdalovali, ale s tím si nedělal starosti, protože stále viděl světlo svítilny. Pěšina se před ním vinula po mírně se zvedajícím svahu, šplhala na kopec nebo na nějaký pahorek. Náhle mu světlo zmizelo z dohledu, patrně za vrcholem stoupání. Když se dostal na místo, a přiblížil se tam mimořádně opatrně, světlo již neobjevil. Svítilnu asi zhasli, protože ji nepotřebovali. Těsně před tím se totiž nad obzorem vynořil srpek měsíce.

Bertie stojící na kopci se rozhlédl. Kam jeho zrak v mlhavém šeru dosáhl, všude se rozkládala plochá otevřená krajina. Muži, které sledoval, nebyli na dohled. Neviděl je, dočista zmizeli! Kam ale odešli? Na jaké místo ho dovedl Trethallan?

Po několik okamžiků Bertie zíral před sebe a nechápavě vraštil čelo. Pak se mu rozsvítilo. Stál nad vřesovištěm, nad Bodminskou planinou! No ovšem. Trethallan, který to zde znal, šel zkratkou. Biggles se

mýlil, když se domníval, že baronet přiveze Lewise k přistávací ploše autem po silnici. Nikoho z jejich trojice prostě nenapadlo, že se takový výlet dá zvládnout pěšky. Každý z nich si myslel, že je to moc daleko, protože vzdálenost mezi planinou a Towers činila po silnici téměř deset mil. Bertie si uvědomil, že po odbočení z hlavní silnice je k Towers vedly úzké cesty směrem zpátky! Towers tedy neleželo daleko od vřesoviště, cesta terénem běžela jako by vzdušnou čarou a nebyla delší než dvě míle!

Bertie zadumaně stál a hleděl na pusté vřesoviště, které se před ním rozkládalo, bezbarvé ve slabém světle srpku měsíce. Neměl ani potuchy, kterou část planiny právě vidí. Ke všemu ještě ztratil dvojici, kterou sledoval. Dalo se logicky předpokládat, že mají namířeno k přistávací dráze. Ale kde byla? Jakým směrem se vydat? Když hleděl na planinu z této strany, netroufl si ani hádat, kudy má jít. Doufat, že objeví správný směr náhodou, nestálo ani za úvahu.

Skutečnost, že si Lewis nesl kufřík, byla důležitá. Měl v něm peníze. Téměř jistě to znamenalo, že se již nevrátí do Towers. Vydal se na cestu z Anglie. Právě teď! Tuto noc – nebo těsně před ránem, pokud čas tolik pokročil. Trethallan mu dělal průvodce, aby mu ukázal cestu ke starému dolu, jenž označoval přistávací plochu. Ano, tohle bylo správné řešení záhady noční můry! Bertie byl o tom skálopevně přesvědčen. Pro to, čeho byl svědkem, nenalézal jiné vysvětlení.

Co měl dělat? Nebo spíše co mohl dělat? Nepochyboval o tom, že Biggles nadále střeží přistávací dráhu ze silnice a neodejde z místa, dokud se nerozední. Svítání se blížilo, ale na obloze po něm ještě nebylo ani stopy. Biggles by se měl dovědět, co tady objevil. Okamžitě.

Bylo to svrchovaně důležité, ale Bertie neměl zdání, jak se k Bigglesovi dostane.

Byl rozčilením bez sebe. Vracet se po vlastní stopě do Towers, nemělo smysl. Bigglese by tam nenašel a navíc si nebyl vůbec jistý tím, že by našel cestu. I kdyby to však dokázal, došel by na místo setkání příliš pozdě a noční můra by mezitím uletěla. Měl možnost vydat se přes vřesoviště k silnici. Jenže najít cestu k silnici bylo také obtížné. Kde vedla? Vlevo? Vpravo? Kdyby zvolil chybný směr, jen by tím zhoršil situaci. Divoce se rozhlédl, zda neuvidí světla automobilu jedoucího po silnici, ale hodinu před svítáním se nedal čekat velký provoz. Ještě ke všemu viditelnost snižovala houstnoucí mlha. Za takových podmínek Bertie nedokázal odhadnout vzdálenost a neuměl by to nikdo. Silnice mohla vést sotva půl míle od něj, ale stejně dobře mohla ležet dvě nebo tři míle daleko. Nic nevěděl s jistotou, jen snad to, že ta hnusná mlha spíše houstne, než aby se rozptylovala.

„Jemináčku, to je ale hnus!“ zasyčel sám pro sebe. „Pokusí se pilot v těchhle mizerných podmínkách vůbec o přistání? Ne, já bych to zaručeně nedělal!“ odpověděl si. Bertie byl velmi zkušený pilot a věděl, jak obtížně by zjišťoval polohu celého vřesoviště, o malé přistávací ploše ani nemluvě. Přistát s letadlem v tak husté mlze, znamenalo říkat si o nehodu. I kdyby rozsvítili k vyznačení místa přistání světla, sotva budou tak účinná jako reflektory užívané na běžných letištích. Pilot noční můry se zabýval nezákonnou činností a o to menší by měla být jeho ochota riskovat poškození letadla. Z toho všeho vyplývalo, že pokud za této noci proběhly přípravy pro přijetí vetřelce, bylo teď nutné přistání odložit. Jestliže však Trethallan měl radiové spojení s letadlem, stačilo se dohodnout o odkladu přistání třeba jen o půl hodiny. Jak vyjde slunce, mlha se rozptýlí a

pilot přistane bez potíží. Noční můře však sluneční svit nesvědčil z jiných důvodů.

Bertie horečně uvažoval a myšlenky mu probíhaly hlavou rychleji než se daly vyslovit. Kdyby přistání odložili, všechno by dopadlo dobře, vířilo mu hlavou. Horší bylo, že dosud nevěděl, kudy se dostane k silnici. Bylo moudřejší hledat ji, nebo se vrátit tam odkud přišel a doufat, že Biggles již na něho čeká? Ale k čemu by to bylo, kdyby zatím vetřelec přistál a odletěl?

Vtom kdesi v dálce zahoukal klakson automobilu a Bertie skoro nadskočil radostí. Pátravě se zahleděl směrem odkud si myslel, že to přišlo, ale neviděl žádná světla, vůbec nic. Přimělo ho to však k rozhodnutí. Automobil, který troubil, nemohl být přece jinde než na silnici...

Bertie vyrazil. Dal se do klusu a věřil, že jeho dobrý smysl pro orientaci ho nezlame. Až na vysoký vřes, který mu trochu vadil v běhu, to šlo docela dobře. Po několika stech yardů doklusal ke zvláštním půdním útvarům, které nebral vážně jako překážku. Bylo to pásmo vršků, něco jako velké krtčí hromádky, vysoké asi dvacet až třicet stop. Jako všechno v okolí byly poroslé, starým vřesem. Nevěděl odkud se tu ty haldy vzaly a moc si jich nevšímal. Myslel jenom na to, aby už byl na silnici. Spěchal mezi nimi a jenom se trochu divil, protože tuhle část planiny nikdy dřív neviděl a tak jen odhadoval, že je od svého cíle stále ještě dost daleko.

Teprve když doběhl k jakémusi starému cihlovému zdivu, pochopil kde se ocitl. Také tady kdysi býval důl a původ záhadných kopečků byl vysvětlen. Šlo o haldy hlušiny vytěžené v době, kdy se v dole pracovalo. Soudě podle hustého plevelu a starého vřesu, který na nich vyrostl, uplynuly od skončení těžby desítky let. Vzhledem k tomu, že tu Bertie neviděl žádný pobořený komín, usoudil, že jde o jiný důl, než ten, který poznal

poblíž přistávací dráhy. Nemusel se tedy bát, že potká zvlčilého psa. Když poznal, kde se nachází, měl ovšem postupovat s větší opatrností. Věděl, jak jsou taková místa nebezpečná a sám na ně Bigglese upozorňoval, když mluvili o okolí starých dolů.

Kritizovat ovšem není velké umění. Bertie se celou svou myslí upínal k tomu, aby se co nejrychleji dostal na silnici, na nic se neohlížel a pospíchal dál. Díval se před sebe, aby se vyhnul další haldě, když znenadání došlápl nohou do prázdna. Cítil, že padá do jakési díry, zoufale se pokoušel zachránit a zachytit se vysokého vřesu. Zdařilo se mu to a po několika vteřinách se ho držel se snahou vytáhnout se zpátky. Kořeny však neudržely jeho váhu, vytrhly se a Bertie se řítí kamsi do hloubky a zoufale se chytal něčeho, co by zbrzdilo jeho pád. Když padl se zaduněním na dno, v prstech ještě svíral kus jílu, který ho neudržel.

Byl to tvrdý náraz. Konec nastal, když Bertieho hlava narazila na něco tvrdého a svět mu vybuchl v ohňostroji hvězdiček, které rychle zhasínaly, až zanikly v úplné temnotě.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

V JÁMĚ

Když Bertie otevřel oči, uvědomil si, že mu hrozně třeští hlava. Zamrkal a okrouhlým oknem stropu uviděl nad sebou modrou oblohu. Poloomámený se váhavě posadil a snažil se rozpomenout, co se to vlastně stalo. Paměť se mu vracela jen pomalu. Hallstone Towers a dva muži, které sledoval. Vřesoviště. Pád. Protože nad ním zářilo jasné denní světlo, uvědomil si, že musel být v bezvědomí dlouho. Podíval se na hodinky. Sklo a ciferník však byly rozbité, takže se nic nedozvěděl.

Hned potom se začal prohlížet, jestli není zraněný a ulevilo se mu, když se přesvědčil, že si nic nezlomil. Za to musí být člověk vděčný osudu, řekl si v duchu. Poškození utrpěla pouze jeho hlava, která krutě bolela. Lehce ji osahával a našel na tváři zaschlou krev. Vedle něj ležel velký balvan, který tu neplechu způsobil a kus opodál uviděl svůj obranný klacek.

Na dně díry, do které spadl, se nedaleko něj leskla louže povrchové vody, která sem natekla při posledních deštích. Třemi nejistými kroky k ní došel, namočil kapesník, omyl si hlavu a pak ho použil jako obvaz. Nemyslel si, že dělá něco namáhavého, ale teď ho to tak vyčerpalo, že si musel chvíli vydechnout. Myšlenky se mu přitom pomalu vracely. Přiletělo to letadlo? napadlo ho. Co ten zločinec Lewis? Unikl? Když jsem spadl do téhle odporné díry, bylo před rozedněním. Ano. Na planině ležela mlha a mně se zdálo, že vetřelcův přílet kvůli ní odloží...

„Jemináčku, proč jsem se já trouba nepodíval kam šlapu? Že byla tma? Jen idiot se vymlouvá! Jen excelentní idiot!“

Chvíli pokračoval ve spílání na svou adresu, a pak se rozhlédl po okolí. Nic pěkného kolem sebe neviděl, ale uvědomil si, že mohl dopadnout hůře. Mnohem hůře. Když padal, myslel si v jedné úděsné vteřině, že se řítí do staré, možná hodně hluboké důlní šachty. Nebylo nejmenší pochyby, že tím by lord Bertie Lissie definitivně skončil svou životní pouť. Nyní viděl, že jeho situace je sice vážná, nikoli však beznadějná. Díra, která ho pohltila, měla tvar kužele a byla asi deset stop hluboká. Patrně tady dříve byl důl, který horníci opustili a zpola zasypali. Buď to bylo tak, nebo se tu dolovalo jen povrchově. Stěny nebyly kolmé, ale srázné. Příliš srázné na to, aby se na nich uchytily traviny nebo vřes. Ostatně půda nebyla úrodná, šlo o směs šterku, břídlíce a jílu.

Dřepl si na balvan, na který narazil hlavou. Při pohybu pocítil závrať a zvedl se mu žaludek. Znal následky otřesu mozku a proto považoval za rozumné na chvíli si odpočinout, než se do něčeho zase pustí. Mohl by znovu upadnout a ublížit si ještě víc. Důvod ke spěchu, který ho poháněl v noci, dávno pominul. Uvědomoval si, že ostatní si o něj dělají starost, ale proto se přece nepřetrhne. Přirozeně by se rád dostal z pasti, do které spadl, zjistil kde je, a co se děje na planině. Věděl už také, že to nebude lehké, ale stále si plně neuvědomil, do jak neutěšené situace se dostal.

Bloudil zrakem kolem sebe, až utkvěl na něčem, čeho si dříve nevšiml. Byl to boční otvor, který se zdál být vchodem do jakési postranní šachty. Původně byla zpevněna výdřevou, ale některé stojky se zhroutily, takže otvor získal nepravidelný tvar. Bertie si domyslel, že šlo o chodbu, kterou horníci vyváželi hlušinu ven z dolu a nahore ji vršili do malých hald.

Stále ještě na nejistých nohou přistoupil k otvoru a pokusil se nahlédnout dovnitř. Vládla tam však naprostá

tma, takže nedokázal nic rozeznat. Ucítil však zevnitř závan vzduchu, přinášející pach, který ho ohromil. Vzhledem k tomu, kde se nalézal, přinášel závan zcela nepřírozené poselství o přítomnosti lidí! Měl pocit, že musí vycházet z nějakého špatně větraného obývaného sklepení, a byl by dokonce přísahal, že rozeznává vůni čerstvě uvařené kávy. Řekl si, že to je směšné a zauvažoval, zda se mu opravdu vrátily smysly. Jak by mohl být někdo uvnitř? Když o tom přemýšlel, napadlo ho, že zdroj výparů může být mnohem dál, než se mu zdálo. Někde tam mohou být další šachty, kterými prochází průvan. Nemohl tudy vést starý ventilační systém? Možná ano. Nebyl horník, ale vzpomněl si, jak četl o začátcích dolování, kdy se prorážely podobné šachty, aby se vzduch v dole nezkažil.

Vzápětí dostal nápad, který však po bleskové úvaze zavrhl. Ne! Nepoleze do té chodby! Nebude ji zkoumat! Už jeho otřesená mozková dutina mu nedovolila, aby začínal s nějakým průzkumem. Necítíl se dobře a bylo by hloupé to ještě zhoršovat. Neměl také nic, čím by si v šachtě posvítíl. Benzínový zapalovač na to nestačil a Bertie věděl, že by mohl snadno vypovědět službu. Byl by blázen, kdyby podstupoval tak zbytečné riziko.

Cítil, že se mu vracejí síly a obrátil svou pozornost k mnohem užitečnější věci – dostat se z černé díry na šedivé vřesoviště, které teď Bertieho nesmírně lákalo. Vyšplhat se ven, najít silnici a Bigglese, který byl určitě někde poblíž. Vzhlédl k obloze a měl dojem, že se zatáhla mraky. Nebo se snad už stmívá? To se Bertiemu nechtělo věřit. Bylo možné, že tu ležel v bezvědomí celý den?

„Absolutní nesmysl,“ zavrčel. „To bych pak neměl lehký otřes mozku, ale těžký. Excelentně těžký otřes!“

Přesto se musel smířit s tím, že venku ubývá světla.

To ho ovšem neodradilo od snahy vylézt z jámy. Hned při prvním pokusu však poznal, že to bude obtížnější než předpokládal a naplnil ho pocit úzkosti. A to si vybral místo, které se mu zdálo být daleko nejpríhodnější. Vyšplhal se do výšky sotva pěti stop a tam skončil. Výš to prostě nešlo a ještě ke všemu se mu silně zatočila hlava. Zkusil to jinde, výsledek však byl stejný. Kusy jílu vypadávaly a břidlice se mu drolila pod rukama. Když zkoušel nahmatat nějaký úchyt nad hlavou, vše se drtilo a sypalo se mu na hlavu v malých prachových lavinách, které ho oslepovaly a plnily mu nos i ústa.

Udělal několik dalších pokusů na různých místech, ale výsledek se neměnil. Při jednom z pokusů použil svůj klacek jako oporu. Dokonce jím dosáhl až na vřes, visící přes okraj do jámy, potom mu však klacek vyklouzl a Bertie se zřítil dolů. Chybělo málo, aby podruhé padl hlavou na balvan. Byl vážně otřesen a vyrazil si dech. Byla to hanebná prohra.

„Nemá to smysl,“ zasténal. „Když budu takhle pokračoval, znovu si těžce ublížím. Ale když se chci dostat na planinu před úplným setměním, co mám tedy dělat?“

Venku se skutečně šerilo a Bertie už uznával, že strávil celý den v bezvědomí. Znovu se posadil na balvan, aby se zotavil z otřesu a dál zvážil svou situaci.

„Přece odsud musí být nějaká cesta!“ vzdoroval stavu beznaděje a zmarnění. Podíval se znovu na ústí staré důlní šachty, či co to bylo. „Východ může být zrovna tam,“ zamumlal, ale přiznával si, že ho představa, neznámých temných prostor děsí. „Kdybych měl s sebou baterku, vlezu tam. Jenže co když se ta prohnílá výdřeva zhroutlí a pohrbí mě zaživa?“

Bertie se otřásl. Již mnohokrát čelil smrti, ale skončit ve tmě pod tunami zeminy se mu ani trošku nechtělo.

Když se zadíval k okraji jámy, který byl tak blízko a přitom tak daleko, bleskla mu hlavou myšlenka. Kdyby zapálil na pláni vřes, bylo by to vidět široko daleko. Pokud byl Biggles na silnici, bylo téměř jisté, že oheň uvidí a dalo se čekat, že to přijde vyšetřit. Zapálit vřesoviště se zdálo být bláznivé, ale Bertiemu na tom moc nezáleželo, pokud to splní svůj účel. A i kdyby požár Bigglese nepřilákal, někdo byl povinen oheň sledovat a ohlásit. Mělo by to vyvolat poplach u policie nebo u hasičů. Bylo jedno kdo přijde, hlavně aby se někdo takový našel. Jinak mohl vězet v jámě do doby, kdy by do ní slezl nějaký všetečný turista a objevil by Bertieho vybělené kosti.

Otázkou bylo, jak vřes zapálit? Když jím procházel, byl proschlý a k zapálení by stačila jiskra. S tím nemohly být potíže. Vlastně to bude docela snadné, pomyslel si. Vřes měl, na dně jámy leželo několik kusů, které vytrhl při pádu a při pokusech uniknout. Sváže je do otýpky, kterou zapálí zapalovačem a vyhodí přes okraj jámy. A bude to, pomyslel si sebejistě.

Jak o věci uvažoval, napadlo ho něco, co celému záměru dávalo další smysl. Jestliže letadlo dosud nepřiletělo, objeví se patrně tuto noc. Když pilot najde vřesoviště v plamenech, nebude schopen přistát. I kdyby požár nepostoupil až k přistávací ploše, kouř by každého rozumného pilota odradil od přistání.

Bertieho to nadchlo, připadal si jako vychytralý záškodník a také měl konečně co dělat. Sebral všechen vřes ležící v jámě a obětoval na jeho svázání vlastní kravatu. Podařilo se mu vytvořit docela úhlednou zápalnou kouli i se závěsem, jímž byl volný kus vázanky. Ten nechal Bertie volný proto, aby mohl

zapálenou kouli rozhoupat a vyhodit z jámy. Byl s tím hotov za pouhých pár minut. Zkusil s koulí několikrát zamávat, aby se ujistil, že se mu v letu nerozpadne. Zkouška dopadla úspěšně, vyrobil dokonalé dílo. Sáhl do kapsy pro zapalovač.

Než však Bertie mohl začít s pokusem o žhářství, uslyšel za zády něco neuvěřitelného, něco jako zazvonění kovu. Rychle se otočil a vytřeštil zrak, neboť to co spatřil, považoval za zázrak. Z temna chodby se vynořil konec kovového žebříku, který sem zřejmě kdosi nesl! Bertie se právě chystal zajásat, když do jámy vkročil muž s žebříkem na rameni. Bertie ztěžka polkl. Přes chabé světlo, které v jámě vládlo poznal ovčáka, jehož si prohlédl zblízka, když s Bigglesem prvně procházel po údajné přistávací dráze.

Žebřík! Pro Bertieho by to byl vítanější dar, než kdyby mu někdo nabídl zlatý poklad. Srdce se mu zatelelilo nadějí, jenže vzápětí si uvědomil, že chlapíka, který ho nese, nemůže řadit mezi svoje strážné anděly. Ovčák zřejmě myslel jen sám na sebe a chtěl použít žebřík ke stejnému účelu, po kterém Bertie zoufale toužil. Hodlal prostě vylézt z jámy. Jeho příchod z chodby současně vysvětloval vůni kávy, kterou Bertie před chvílí ucítil. Jenomže nyní ho ani nenapadlo uvažovat nad tím, co ovčák v chodbě kutí. Zaručeně mu nedovolí, aby žebřík použil! Naopak. Až si ho všimne, začne ho podezírat z kdejaké nepravosti a možná na něj i zaútočí.

Bertie tedy ani nešpitl a pevně doufal, že chlapík opře žebřík o stěnu, vyleze na pláň a jeho si nevšimne. Domněnka, že nechá žebřík stát v jámě, dokud se nevrátí, mu připadala zcela logická.

Chvilku se zdálo, že to vyjde. Žebřík byl hliníkový, skládací a ovčákovi nějakou dobu trvalo, než ho připravil k použití. Když ho konečně zvedl a opřel o

stěnu jámy, dosahoval téměř k okraji. Po práci se muž rozhlédl po jámě. Nebylo jasné, proč ho to napadlo, ale udělal to a nevyhnutelně při tom spatřil Bertieho, sedícího na balvanu tiše jako pěna. Bertie pokrčil lhostejně rameny. Neměl proč žasnout, tentokrát byla řada na ovčákovi.

„Co tu děláte?“ vyhrkl muž, když se vzpamatoval.

„Co asi tak myslíte?“ odpověděl Bertie trochu uštěpačně. „Spadl jsem do téhle zatracené díry, narazil si lebku a teď vymýšlím, jak se dostat ven. Jsem rád, že vás tu vidím s žebříkem!“

Chlapík se pomalu přiblížil a mlčel. Zdálo se, že ztratil řeč, což bylo pochopitelné. Brzy se však ukázalo, že Bertieho nenucené chování prohlédl.

„Copak jste dělal tam nahoře?“ zeptal se podezřívavě. „Čenichal jste?“

„Ne,“ řekl uraženě Bertie. „Nejsem pes! Jen jsem se procházel po vřesovišti.“

„Co jste tam hledal?“

„Silnici. Byla mlha a zabloudil jsem. Rád bych ji našel i teď, jestli dovolíte. Moji přátelé mě budou hledat.“

„Kde jsou?“

„Domnívám se, že na mne čekají na silnici. Kudy se k ní dostanu co nejrychleji?“

„Oni nejsou na planině?“

„Pokud vím, tak ne!“ odsekl Bertie, ale sotva to vypustil z úst, uvědomil si, že udělal hrubou chybu.

„Podívejme se,“ řekl ovčák. „Obávám se, že v tom případě si na vás ještě nějaký čas počkají.“

„Jak to myslíte?“

„Protože zůstanete tady.“

„Proč? Mně se tu nelíbí.“

Chlapík neodpověděl a obrátil se k žebříku.

„Ale počkejte, prosím,“ zaškemral Bertie a vstal. „Snad bychom se mohli domluvit...“

„Stát!“ zavelel ovčák, a aby příkaz dotvrdil, vylovil z kapsy revolver a namířil ho na Bertieho. „Ani se nehni!“

„Tohle jsou ale způsoby,“ vyjekl Bertie a podobně jako ovčák přešel k tykání. „Chováš se absolutně nechutně!“ Odvrátil se od muže a škrtl zapalovačem, který držel po celou tu dobu v dlani. Přiložil plamínek pod svou pochodeň, a když se trochu rozhořela, mrštil ji vzhůru ven z jámy. Podle ostrého praskání ohně poznal, že se mu záměr zdařil. Nahoře se zjevila mihotavá zář.

Ovčákovi to pochopitelně neušlo. Prudce se otočil a zlostně se zeptal: „Co to děláš?“

„Dělám si, co se mi líbí, fešáku,“ prohlásil Bertie. „Když mi nechceš půjčit ten pitomý žebřík, tak musím dát přátelům znamení, aby věděli kde jsem.“

Bertie si na okamžik pomyslel, že to přehnal a že ho teď ovčák zastřelí. Muži ztvrdly rysy a namířil na něj revolver. Nakonec nestiskl spoušť patrně proto, že by třesk výstřelu dolehl daleko odsud. „Chceš to tady všechno zapálit, ty šašku?“ vyjekl.

„To je nápad!“ řekl Bertie. „Ale já ho měl dřív!“

Muž se zhluboka nadechl a bylo zřejmé, že usilovně přemýšlí. Pak se rychle vrátil k žebříku, složil ho, hodil si ho přes rameno a spěchal k chodbě. U vchodu se zastavil a s namířeným revolverem v ruce vykřikl: „Jestli tě napadne jít za mnou, tak to do tebe bez řečí napálím!“

Otočil hlavu a zmizel.

Bertie nebyl zbabělec, ale měl dost rozumu, aby nešel za mužem ozbrojeným revolverem do míst, kde by byl v naprosté nevýhodě. Muž by ho proti světlu svítilny jasně viděl a zaručeně by splnil svou hrozbu. V podzemní chodbě by se zvuk výstřelu ztlumil. Posadil se

tedy na balvan a přemýšlel, co ta příhoda měla znamenat. Co tu ten člověk dělá? A k čemu se chystá teď?

Rozkašlal se, protože vítr zahnal kouř do jámy a štiplavý dým z hořícího vřesu ho řezal v plicích. Vzápětí se dovnitř nahnul nový čpící oblak a Bertie nemohl udělat nic, aby to zastavil.

„Jemináčku,“ vzdychl. „S tímhle jsem nepočítal.“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

GINGER JE NA DNĚ SIL

Když se Ginger rozloučil s Bigglesem a vydal se na pout' noční planinou, těžko by hledal odpověď na otázku, co tam vlastně bude dělat. Měl matnou představu, že pronikne co nejbližší ke starému dolu, aby se přesvědčil, jestli tam někdo něco neprovádí. Byl si už skoro jist, že sousedící přistávací plocha je středem veškerých zdejších událostí, a pokud chtěl objasnit oč tu jde, měl by začít právě u ní. Ani ho nenapadlo očekávat, že v těchto místech objeví Bertieho. V podstatě souhlasil s Bigglesem, že to by chtěli příliš mnoho štěstí naráz. Domníval se však, že má jakousi naději, třeba jen nepatrnou, vyslechnout nějaký rozhovor, který by mu napověděl, co se Bertiemu přihodilo nebo ještě lépe, kde je. Procházel tedy planinou s určitou nadějí, ale zároveň s obavou, že tím zbytečně maří čas.

Pomalů se stmívalo, ale večerní počasí bylo příjemné. Stálý vítr nevál, občas se jen zvedl slabý větřík, jemuž se říká proměnlivý. Nehrozil ani dešť. Obloha, jak se dalo soudit podle roztroušených prvních hvězd, byla čistá. Podmínky pro noční létání by hodnotil jako mimořádně dobré. Co by dělal, kdyby teď přiletěla noční můra, zatímco on se prochází po vřesovišti, to ovšem nevěděl. Tak dalece ani neuvažoval. Jestli přiletí, dojde k tomu pravděpodobně až po půlnoci a to by už měl být zpátky na silnici. Pokud nenarazí na něco zajímavého, vrátí se brzy. Tak si to alespoň představoval. Nehodlal strávit na planině více času, než bylo k prohlídce dolu nutné.

Několikrát se zastavil, aby se rozhlédl a přitom se vždy skrčil, aby se mu obzor promítl proti obloze,

protože to tu neznal. V této části vřesoviště nebyl, nikdy ji neviděl. Odhadoval, že je zhruba asi míli na východ od opuštěného dolu, který byl jeho cílem. Jak řekl, považoval za prozíravější udělat tuhle zacházku, než vyrazit přímo k dolu otevřeným vřesovištěm, kde by ho viděl každý, kdo tam hlídal a sledoval cizí lidi.

Po určitou dobu viděl silnici, či spíše světla aut, která po ní jela. Když však terén začal klesat, tuhle výhodu ztratil, protože mu výhled omezila vyšší terénní vlna. Moc ho to netrápilo, neboť znal, či se domníval že zná, hlavní směr. Věděl ovšem, že nic není snazšího než ztratit orientaci v rozlehlé otevřené krajině, v níž chybí orientační body, ale nebál se toho. Zaskočila by ho asi jen náhlá mlha, která byla na každém vřesovišti běžným jevem. Dlouho tedy šel bezstarostně, než se do jeho pocitů vkradl neklid.

V domnění, že již zašel dost daleko, aby se přiblížil k dolu z opačné strany, stočil své kroky doleva. Zanedlouho potom, když napínal zrak, aby v přítmí vůbec něco rozeznal, všiml si zvlněného obzoru, jako by měl před sebou řadu nízkých vršků. Bylo to divné, protože ze silnice si žádných kopců nevšiml. Nic zvláštního však z toho nevyvozoval, protože teď pozoroval planinu z docela jiného úhlu.

Kopečky tu skutečně byly. Když přišel k prvnímu, napadlo ho, že místo aby ho obešel, půjde přes něj, aby získal rozhled po okolí. Pokračoval tedy po svahu přímo nahoru. Nebylo to příliš namáhavé. Nahoře se zastavil a rozhlédl se. Moc toho neviděl. Nikde nebyly známky života, nic se nehýbalo. Zjistil jen tolik, že poblíž leží další podobné kopce. Neunavoval se přemýšlením, zda jde o přírodní nebo umělé útvary. Zajímalo ho jenom to, aby neztratil orientaci.

Daleko ovšem nedohlédl a planina před ním ležela ponurá a tichá, otevřená nebeským větrům. Nikde ani

světélka. Připadalo mu, že tu má celý svět pro sebe, ale tento druh světa zrzka příliš nelákal. Po setmění vypadají všechna vřesoviště podobně, napadlo ho, když scházel po opačné straně kopce, aby navázal na původní směr. Po několika krocích ho však přiměly k zastavení zvuky, které byly tím posledním, co by na takovém zvláštním místě čekal. Zrzek uslyšel v pustině lidské hlasy!

Velmi ho to udivilo a trochu i znepokojilo, protože si uvědomil, že pokud by se na tomto místě střetl s nepřáteli, musel by se sám postavit lidem, kteří se tu vyznají líp. Protože lidé hovoří sami se sebou jen výjimečně, museli být nedaleko něho nejméně dva muži, ale mohlo jich být víc. Ginger nemohl očekávat nic jiného, než že jde o nepřátele. Nezřetelné mumlání zaznělo zase a nejhorší na tom bylo, že nedokázal určit směr, odkud přicházelo. Nebylo to nijak zvláštní. V podmínkách, v jakých se zrzek nacházel, bylo téměř nemožné poznat místo, odkud zvuk ze tmy přichází. Dalo by se to přirovnat k situaci, když chcete v noci objevit nočního ptáka podle hlasu. Nikdy nebude na místě, odkud jste zaslechli jeho volání.

Ginger nehybně stál a napjatě poslouchal. Netoužil seznámit se s lidmi, kteří rozmlouvali, mnohem víc by mu vyhovovalo, kdyby si je udržel co nejdál od těla. Hlasy opět tlumeně zazněly, ale jeden byl silnější, jako by se rozčiloval. Upřeně se zahleděl do tmy, ale nerozeznal vůbec nic. Kde, u všech hromů, byli ti lidé? Co jen mohli dělat na temném vřesovišti? Zdálo se mu, že jsou blízko, byl by na to přísahal. Proč nerozumí ani jedinému slovu? Záhada všech záhad, pomyslel si. Za bílého dne bych poznal, zda jsou bílí nebo černí a zda někdo z nich nenosí brýle. Stál na místě jako by ho hlasy přikovaly k zemi, protože měl pocit, že kdyby udělal jen tři kroky, vstoupil by přímo mezi ně.

Nervy měl napnuté jako struny, když uslyšel výkřik.

Potom však následovalo něco ještě mnohem hrozivějšího. Přímo ze země, alespoň to tak vypadalo, vylétla kousek před ním do vzduchu ohnivá koule a zapadla do vřesu. Vyskočily plameny. Zazněl ještě jeden výkřik a nastalo ticho, přerušované pouze ostrým praskáním hořícího vřesu. Plameny se začaly šířit.

Ginger stál jak očarovaný. Co to všechno znamenalo? Nebylo divu, že si to nedokázal nijak srovnat v hlavě. Mumlání ustalo, ale byly slyšet zvláštní zvuky, jako kdyby někdo s někým zápasil. Rachotilo padající kamení a hlína. Co teď má dělat? Utéct odsud, dokud je průchod volný? To se zdálo být nejrozumnější, zvědavost mu však nedovolila odejít. Vydal se sem, aby pátral po známkách činnosti skupiny zdejších spiklenců, a teď na ně narazil. Měl by se jim podívat na zoubek.

Před malou chvílí se zvedl mírný větřík, který teď ohni pomáhal. Plazící se plameny vrhaly na okolí zlověstné rudé světlo, ale po lidech tu nebylo ani památky. Co se s nimi stalo? Mrkl na místo, odkud se oheň začal šířit. Bylo jasně vidět. Za ním uviděl oválný temný prostor, do něhož se plameny nešířily. Co tam bylo? Voda? Ne, ta by přece světlo ohně odrážela. A kam se poděli lidé, které slyšel mluvit? Kdyby tam byli, nyní by je viděl v záři plamenů. Všechno to bylo podivné, přímo nepochopitelné.

Vrozená zvědavost Gingerovi nedala, musel se jít podívat blíž. Doufal přece, že se něco stane, a tady skutečně k něčemu došlo. Proč by měl utíkat? Vytáhl z kapsy revolver, rozhodnut dokončit sestup z pahorku. Oklikou pomalu obešel postupující linii ohně a připlížil se až k záhadnému temnému místu, aby zjistil, proč se mu plameny vyhnuly. Šel pomalu a opatrně a udělal dobře. V zemi tam zela velká díra. Otevřená a asi

hluboká jáma! Neviděl do ní, ale slyšel, že tam někdo kašle. Připlazil se k jejímu okraji a podíval se dolů. Na dně jámy uviděl člověka s ovázanou hlavou, který se opíral o hůl.

Ginger muže nepoznal. Díval se na něho, jak se za pomoci klacku rozbíhá proti stěně jámy a pokouší se dostat ven. Byl to ovšem pokus o nemožné a přesně tak skončil. Muž se sesul zpátky a upadl. Pracně se postavil na nohy, vzhlédl k okraji jámy a patrně spatřil Gingerův obličej.

„Hej, vy tam!“ ozvalo se z jámy. „Můžete mě odsud dostat?“

Ginger užasle vydechl. Poznal ten hlas a uvědomil si, že tím zbídačelým chlapíkem není nikdo jiný než Bertie. Z ohromení se mu až zatočila hlava.

„To jsem já, Ginger,“ vyhrkl.

„To je skvělé,“ zaskuhral Bertie. „Člověče, ještě nikdy jsem tě neviděl raději. Nemáš náhodou u sebe provaz?“

„Nemůžeš se dostat ven?“ zeptal se nepříliš důvtipně zrzek.

„Mysli trochu! Copak bych se tu nechal dusit kouřem, kdybych mohl ven? Udělej něco a hod' sebou! Ten odporný ovčák není daleko a místo psa má u sebe pistoli.“

„Jak ti mám pomoci?“ zeptal se zoufale Ginger. „To se ti snadno řekne dostaň mě ven. Jak to mám udělat?“

„Když nemáš provaz, použij košili, kalhoty, co se dá.“

Ginger kývl, shodil ze sebe sako a svlékl košili. Kapesním nožem ji rozřezal a roztrhal. Z rukávů vznikly dva pruhy, z tílka další dva. Svázal je dohromady a stále myslel na to, jestli látka unese Bertieho váhu. Když s

tím byl hotov, položil se na okraj a spustil svázané pruhy látky dolů. Byly krátké. Bertie na ně nedosáhl.

„Svlékni košili a hod' mi ji,“ zavolal Ginger. „Navážu to.“

„Jasně,“ vyjekl Bertie, svlékl sako, serval košili, zabalil do ní kámen a hodil balíček zrzkovi. „Tady to máš!“

Zatímco čekal, znovu si navlékl sako.

Ginger opakoval operaci, které podrobil svou košili a svázel oba konce dohromady. Vyzkoušel pevnost uzlů a spustil konec dolů.

Bertie se opřel o klacek a podařilo se mu improvizované lano zachytit. Zapřel se nohama o stěnu a s vypětím všech sil ručkoval nahoru. Ginger táhl. V posledním okamžiku, když byl Bertie téměř nahoře, začaly díly košilí povolovat. Ginger se rychle předklonil, zachytil Bertieho za límec kabátu a vytáhl ho. Na rovné ploše se pak oba zhroutili jeden přes druhého a těžce oddychovali.

„Díky, starouši,“ lapal po dechu Bertie, když se posadili. „Byl jsem v té zatracené díře dost dlouho.“

„Co máš s hlavou?“ zasípal Ginger.

„Chtěl jsem s ní rozbít jeden balvan, ale nešlo to. Byl přece jen o trochu tvrdší než moje lebka.“

„Jinak jsi v pořádku?“

„Myslím že ano.“

„Můžeš jít? Čeká nás kus cesty.“

„Pokusím se o to. Kam jdeme?“

„Musíme na silnici.“

„Jak je to daleko?“

„Nejmíň míli.“

„Dopřej mi ještě chvilku, abych se vydýchal,“ řekl Bertie. „Brzy budu v pořádku.“

Ještě chvíli odpočívali.

„Jak dlouho jsi byl v té díře?“ zeptal se zrzek.

„Od dnešního rána.“

„Panebože! To se z tebe málem stal jeskynní člověk. Jak se to stalo?“

„Padl jsem do ní jako idiot. Nekoukal jsem, kam šlapu.“

„Slyšel jsem, jak jsi tam s někým mluvil.“

„S tím ohyzdným ovčákem. Našel mě tam. Vylezl z černé díry jako nějaký zatracený králík. Měl žebřík, ale nechtěl mi ho půjčit. Měl taky revolver, takže jsem se s ním mohl jenom hádat. Na rvačku nebylo ani pomýšlení.“

„Kam odešel?“

„Zalezl zas do díry. Mají tam nějakou skrýš. Asi se šel zeptat, jestli si mě dají pečeného s brambůrky, nebo dušeného s mrkví a pórkem.“

„Cos dělal, než jsi tam spadl?“

„Stopoval jsem baroneta a Lewise. Odešli spolu z Towers pěšky a vzali to zkratkou přes planinu. Tam jsem je ztratil. Lewis má s sebou kufřík plný peněz. Díval jsem se, jak si rozdělovali kradené libry. Trethallan je schoval v domě. Dokonce vím, kam je dal. Na levé straně krbu je na dřevěném obložení vyřezávaná psí hlava. Dá se odsunout a za ní je zásuvka.“

„Kde teď jsou ti dva?“

„Nevím to určitě, ale myslím že odešli do starého dolu. Asi bude spojený šachtou tady s tou dírou.“

„Jestli je to pravda, potom letadlo přiletí pravděpodobně dnes v noci,“ řekl Ginger.

„To si taky myslím. Ale podívej na ten pěkný ohníček, který jsem založil.“

„Jsi vynikající žhář, ale s ohněm budeme mít potíže. Jestli se na to cítíš, měli bychom se už pohnout. Pokud se oheň víc rozšíří, odřízne nám cestu k silnici. Musíme ho obejít, dokud to ještě jde.“

Plameny se skutečně přibližovaly k silnici v široké frontě, a provázela je oblaka kouře.

„Vstávat, lorde!“ rozhodl Ginger a nasadil tak ostré tempo, že za ním Bertie brzy zaostával.

„Nespěchej tolik,“ žadonil. „Hlava mi třesí a trochu se mi podlamují kolena. Nemohu se hnát jako blázen.“

Ginger na něj počkal, ale brzy bylo jasné, že Bertie přecenil své síly. Chůze ho rychle vysilovala. Prodíral se sice vřesem dál, ale bylo zřejmé, že mu to dělá potíže. Jejich trasu prodlužoval oheň, který je odřízl od silnice, takže museli jít obloukem, aby se mu vyhnuli. Pronásledoval je také dusivý kouř.

Ke krizi došlo asi po deseti minutách chůze. Bertie se zastavil a pak si sedl do vřesu.

„Nemá to cenu, hochu, dál to už nejde,“ vyřázel ze sebe mezi těžkými výdechy. „Promiň mi, ale jsem na dně. Musíš pokračovat sám.“

Ginger si uvědomil, že jeho přítel toho má opravdu plné zuby. Viděl jak je vyčerpaný a námaha mu mohla hodně uškodit. Ve filmu nebo na televizní obrazovce často vidíme hrdinu, kterého praští rukojetí pistole nebo jiným těžkým předmětem do hlavy, až padne v mdlobách na zem. Stačí však pár vteřin, rek se zvedne a vesele se rve dál, jako by se nic nedělo. Ve skutečném životě to bývá jinak.

Prašťeného člověka obvykle odvezou do nemocnice a pustí ho ven, až když ho dají dohromady.

Ginger se dostal do obtížné situace. Bertie byl v obličejí bledý jako mrtvola, neustále se mu vracely záchvaty nevolnosti a zrzek nepochyboval, že prodělal těžký otřes mozku. Co teď? Nemohl nechat přítele o samotě, protože kdyby ztratil vědomí a oheň se obrátil tímto směrem, uhořel by. Musel ho tedy nějak dostat na

bezpečné místo, nejlépe na silnici, která však byla ještě čtvrt míle odsud. Pomohl Bertiemu vstát a podepřel ho.

Ušli tak pár kroků, ale Bertie se mu stále více opíral o rameno, až nakonec upadl a zůstal ležet. Ginger vedle něj poklekl, aby ho povzbudil, ale Bertie vůbec nereagoval. Omdlel. Zrzek, jehož žádné zranění nepostihlo, teď sám pocítil, jak strašlivě ho bolí nohy od prodírání se vysokým vřesem. V zoufalství zvedl hlavu. Po silnici právě projížděl automobil s rozsvícenými reflektory. Nebylo to už nijak daleko.

„Nevadí,“ zavrčel. „Když nenajdu Bigglese, pojede kolem někdo jiný a pomůže mi.“ Nechal Bertieho ležet na místě, vyrazil k silnici a volal jak nejhlasitěji mohl: „Pomoc, Biggles, pomoc!“ Bylo mu lhostejné, kdo ho uslyší, myslel jen na to, jak dostat Bertieho z hořícího vřesoviště. Často klopýtal, protože vřes se mu zapléтал mezi nohy. Jednou upadl, ale znovu vyskočil a klusal dál. Nedbal ani na dusivý kouř. Byl již sám na pokraji tělesného vyčerpání, když uslyšel, že mu někdo odpovídá. V závoji dýmu před ním se nejasně rýsovaly obrysy postav. Měl tak vyschlá ústa, že už nedokázal křičet.

Konečně k němu někdo doběhl a chytil ho za rameno.

„Co to tu vyvádíš, Gingere?“ řekl a zrzek poznal Bigglese. „Hej! Co je s tebou.“

„Zaplat’ Bože, žes přišel,“ těžce vydechl Ginger. „Sháním tě už snad celou hodinu!“

„Co se stalo?“

„Bertie je v bezvědomí! Tam vzadu na vřesovišti.“

„Jak je to daleko?“

„Asi dvě stě yardů.“

Dorazil k nim Algy a dva muži v policejních uniformách.

„Tamhle je to!“ ukázal zrzek. „Nemůžete ho minout.“

Biggles poslal Algyho s oběma policisty, aby Bertieho přinesli. „Jak se to stalo?“ zeptal se potom Gingera. „Šel jsi přece hledat ty darebáky! Kdes našel Bertieho?“

„Spadl do díry,“ kuckal se zrzek. „Je tam stará otevřená šachta nebo něco takového. Sledoval Trethallana a Lewise na planinu a ve tmě se do ní zřítíl. Viděl je v Towers, jak si rozdělují peníze. Lewis si odnesl svůj podíl v kufříku. Trethallan ho uložil do psí zásuvky, totiž do zásuvky s vyřezávanou psí hlavu na obložení levé strany krbu. Tak to vyprávěl Bertie.“

„Je vážně zraněný?“

„Nevím, myslím, že to nebude příliš vážné. Když jsem ho našel, byl při vědomí. Spadl do jámy, narazil hlavou na kámen a utrpěl otřes mozku. Ležel celý den v bezvědomí.“

„Jak jsi ho v té díře našel?“

„Slyšel jsem hlasy. To už se Bertie probral a byl tam s ním ten zatracený ovčák. Ten je snad všude. Měl prý s sebou žebřík a chtěl vylézt na pláň. Měl také pistoli. Pohádali se a ovčák zase odešel šachtou, kterou přišel. Bertie si myslí, že je spojená s dolem, který známe.“ Ginger zmlkl, neboť se potřeboval nadechnout.

„Našel bys tu jámu?“

„Jasně. Je tam, kde začalo hořet.“

„Jak požár vznikl?“

Zrzek vysvětlil, že Bertie založil oheň sám, aby přivolal pomoc. „Našel jsem ho právě díky ohni.“

Algy s policisty se vrátili a přinesli Bertieho.

„Jdeme k vozům,“ řekl úsečně Biggles. „Čím dříve ho dostanou do rukou lékaři, tím lépe pro něj.“

Když pospíchali k místu, kde stála vozidla, obrátil se Biggles k inspektorovi: „Zná váš řidič cestu do nemocnice?“

„Samozřejmě.“

„Tak ho tam může odvézt. Na to stačí jeden člověk. Ať se sem pak vrátí. Jestli máme proti sobě celou bandu, a já o tom nepochybuji, budeme potřebovat každého člověka.“

Bertieho, který se dosud neprobral, vyzvedli na zadní sedadlo policejního vozu, který s ním hned vyrazil do Bodminu. Když hluk jeho motoru zanikl v dálce, ozval se jiný zvuk. Byl to vzdálený hukot letadla.

Biggles zvedl zrak k obloze, zda tam neuvidí navigační světla stroje, ale žádná nenašel. „Ručím za to, že to je vetřelec,“ řekl. „Ta šeredná noční můra. Nesmíme ztrácet čas.“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

PŘICHÁZÍ VETŘELEČ

Letoun se blížil a na zemi probíhaly poslední přípravy.

„Za prvé se musíme rychle dohodnout, kdo povede akci,“ obrátil se Biggles k inspektorovi. „Kdybychom rozkazovali oba, vznikne jen zmatek. Tohle je vaše území. Ujmete se velení?“

„Vyšetřování jste začal vy, měl byste ho také dokončit,“ řekl inspektor. „Zdá se mi to logické.“

„Dobrá. Pokud tedy budete souhlasit, zajímá mě letadlo a pilot. Vy si samozřejmě zajistíte Lewise a nevím koho ještě. Musíme být všichni opatrní, nejméně jeden z nich má revolver. My půjdeme k přistávací ploše, ale někdo musí obsadit místo u skryše, do které se zřítil Bertie. Gingere, ty jediný víš, kde to je. Půjde s tebou jeden strážník. Položte se do vřesu a čekejte. Kdyby inspektor dal znamení píšťalkou, vrátíte se sem. Jsi si zcela jistý, že to místo najdeš?“

„Nemohu ho minout. Je to na nejvzdálenějším konci spaleniště.“

„Dobrá. Můžete jít. A pospěšte si. Zbraň smíte použít jedině v sebeobraně.“

Inspektor určil strážníka a zrzek s ním odešel. Pospíchali.

„Kde myslíte, že se teď skrývá banda?“ zeptal se inspektor.

„Nejspíš budou ve starém dole. Čekají na přistání letadla. Kdyby zjistili, že hra nevychází, spustí se do dolu a pokusí se zmizet. Mají kudy, je tam druhý východ. Můj člověk, který se zranil, si ověřil, že tam východ je. Pojďme ale na místo,“ ukončil dohady

Biggles a vykročil k přistávací dráze. Inspektor, Algy a zbývající policista šli za ním.

„Měl byste nám raději podrobně vysvětlit, co od nás očekáváte,“ řekl inspektor, když procházeli vřesem.

„Dojdeme co nejbliže k přistávací ploše, kde je vysoký vřes,“ odpověděl Biggles, „položíme se do něj a počkáme.“

„Zaútočíme, až letadlo přistane? Tak to myslíte?“

„Ne tak docela. Počkáme na Lewise, až vyleze a zamíří k letadlu. Nikdo se nesmí hnout, dokud neřeknu. Lewise zajistíte vy. Bude mít u sebe dost peněz a sotva se jich vzdá bez boje. Já si vezmu na starost letadlo a pilota. Algy, ty zůstaneš se mnou. Nedá se vyloučit, že na palubě bude víc lidí. Může tam být navigátor nebo i další muži.“

„Co když nám uletí?“ zeptal se inspektor.

„Jakmile se koly dotkne země, zařídím, aby se od ní neodlepil,“ řekl sebejistě Biggles.

„Jak poznáme, kde se zastaví?“

„Kdybych přistával já, zastavil bych letoun co nejbliže starému dolu. Čím je vzdálenost kratší, tím rychleji se vše vyřídí. Budou pospíchat a spěchat tedy musíme i my. Jak vyrazíme, musíme jednat rychle, protože jestli něco vím o podobných akcích, pilot nikdy nezůstane na zemi déle, než je nezbytně nutné. Ví dobře, že tady je nejzranitelnější.“

„Neslyším ho,“ řekl inspektor a vztyčil ukazovák k obloze.

„Asi vypnul motor. Uslyšíme ho, až se snese níž. Letadlo totiž dělá určitý hluk i při plachtění. Podívejte se! Zapnuli přistávací světla. To je jasný důkaz, že letadlo přistane.“

Na každém konci dráhy se skutečně rozsvítila dvě světla, ale jejich záře nejenomže neoslňovala, ale dala se jen stěží poznat. Postavili je totiž tak, aby směřovala

kolmo k terénu a opatřili je kryty, aby je nebylo vidět ze silnice. Na vzdáleném konci viděli pouze slabý odraz světla na vřesu.

„Nerozmyslí si pilot přistání, až uvidí vřesoviště v plamenech?“ zašeptal inspektor.

„To brzy poznáme. Určitě se bude divit co se dole děje, ale když nedostane varovný signál, přistane. Patrně už bylo pozdě zrušit let, to se musí zařídit dříve než pilot odstartuje ze základny. Kdyby teď odmítl přistát, jde výlučně o jeho odpovědnost. Může se to stát, ale nemyslím, že by to udělal. Bude považovat přistávací světla za pokyn, že je všechno v pořádku. Vřes hoří o notný kus dál a v této části vřesoviště není ani kouř, který by zhoršoval viditelnost. Teď mluвьте tiše, už jsme blízko.“

Biggles, vedoucí skupinu, se zastavil v místech, kde rostl starý vysoký vřes. Nepovažoval za rozumné zacházet blíž k přistávací ploše. „To stačí,“ sykl. „Položte se a chovejte se tiše.“

„Stále neslyším letadlo,“ zašeptal inspektor.

„Však ono se ozve,“ ujišťoval ho Biggles. „Nemělo by také smysl, abyste hledal na obloze světla. Pilot je nerozsvítí.“

Čekali dlouho a stále se nic nedělo.

„Hádám, že ten chlapík nahoře neví, co si myslet o ohni,“ špitl Algy.

„Může být,“ přikývl Biggles. „Nezapomínej ale, že se snášíš z mimořádně velké výšky.“

„Slyším ho,“ sykl vzápětí Algy. „Brzy tu bude.“

Tichým nočním vzduchem slabě zaznělo hvízdavé hučení letadla, letícího klouzavým letem. V téže chvíli se ve vzdálenosti necelého sta yardů u starého dolu objevilo malé pohybující se světlo. Někdo tam šel a svítil si na cestu kapesní svítilnou.

Biggles se ani nepohnul.

A pak se události rozběhly a hrnuly se rychle jedna za druhou. Hučení klouzavého letu sílilo, čím více se letadlo přibližovalo. Potom pilot nahodil motor a stroj byl tady. Malý jednomotorový hornokřídový jednoplošník se snášel na začátek přistávací dráhy. Samozřejmě byla vidět jen temnější silueta proti obloze, ale něco na ní oba letce zaujalo.

„Podívej!“ zasyčel Algy. „Má plováky. Co k čertu...“

„Oboživelný letoun,“ zabručel Biggles.

„Vypadá jako vylepšená verze starého německého letadla typu Storch.“

„Nemluv a sleduj ho!“

Letadlo se blížilo a rychle ztrácelo výšku. Jeho plováky, či spíše kola, která v nich byla uložena, se dotkly země a pilot předvedl dokonalé tříbodové přistání, což oba přihlížející letci ocenili. Zpomalení na zemi bylo pozoruhodné, ale než se letadlo zastavilo, zaznělo krátké zavytí motoru a pilot otočil stroj podél svislé osy. Stál náhle čelem ke směru, z něhož přiletěl, aby byl připraven k okamžitému startu.

Dvířka pilotní kabiny se otevřela, jakýsi muž sestoupil na zem a nechal motor spuštěný. Běžel naprázdno, jemně a přesně, jako dobře naolejovaný šicí stroj. Jasně z toho vyplývalo, že tu pilot nehodlá zůstat dlouho. Tiše stál a díval se ke starému dolu.

Je sám, nebo se v letadle schovává ještě někdo? prolétlo hlavou Bigglesovi.

Události se nezastavily. Přistávací světla zhasla, protože již splnila svůj účel. U dolu se vynořily dvě postavy mužů, z nichž jeden nesl kufřík. Kráčeli rychle k letadlu.

„Sebereme je najednou,“ zašeptal Biggles k inspektorovi. „Až tam doběhneme, vy chytíte dva, kteří přicházejí. Pilota nechte nám.“

Inspektor přikývl.

Dvojice, blížící se od dolu, dorazila k letounu. Mezi spiklenci padlo několik krátkých slov.

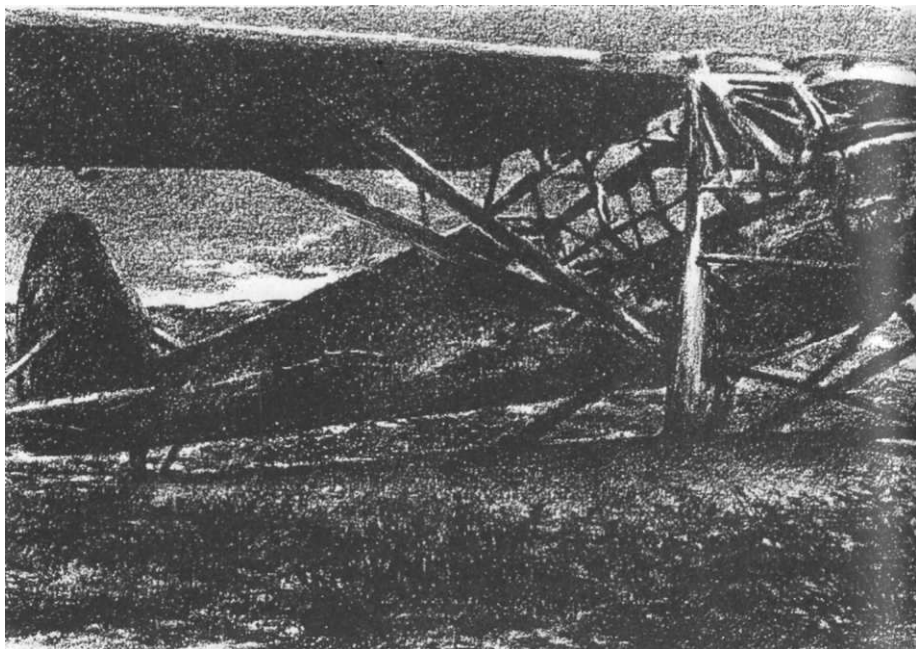
„Teď!“ sykl Biggles, vyskočil a pádil k letadlu.

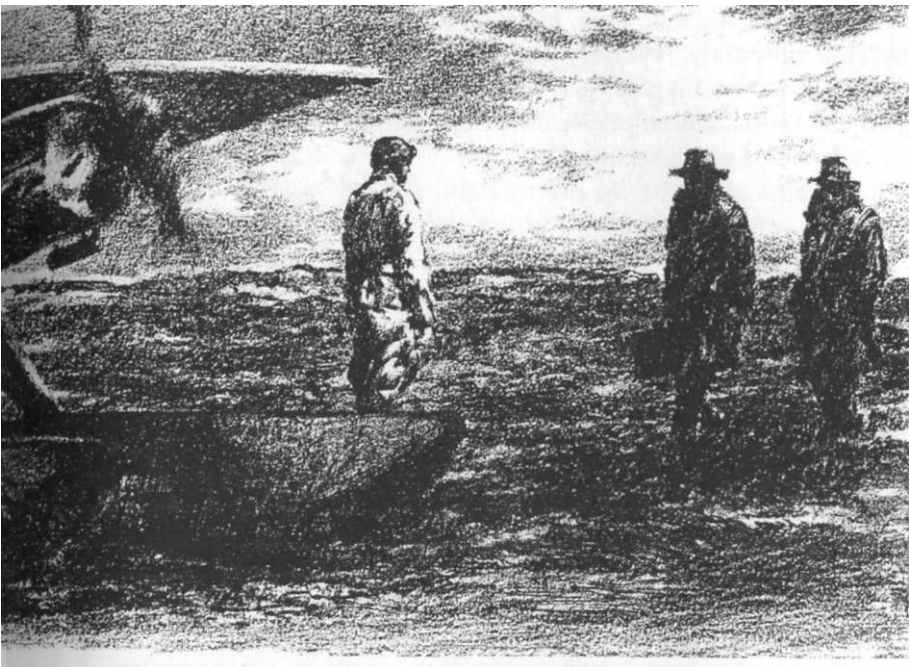
Nemyslel si, že by se čtyři běžící lidé dali přehlédnout, ale uběhli téměř polovinu vzdálenosti k letadlu, než zazněl polekaný výkřik označující, že byli zpozorováni.

Biggles ještě přidal a malá skupinka se rozdělila. Než dorazil k letadlu, pilot byl již skoro uvnitř. Chytil ho za nohy a rval se s ním, až ho vytáhl ven. Algy přiběhl Bigglesovi na pomoc a spolu povalili muže na zem. Divoce kopal a snažil se osvobodit. Algy si na něj klekl a předvedl mu svůj revolver.

„Uklidni se, nebo to zmáčknu!“ zavrčel. „Hra skončila!“

„Drž ho pevně!“ křikl Biggles, vytáhl svou automatickou pistoli a vstal. Vypálil dvě rány přes plovák do levé pneumatiky. Zasyčel unikající vzduch a stroj se lehce naklonil ke straně. Spokojený s tím, že letadlo s prázdnou pneumatikou neodstartuje, otočil se k Algymu a viděl, že pilot stojí na nohou. Zřejmě pochopil, že hra skončila. Pokrčil odevzdaně rameny, ale jako mluvka se rozhodně neprojevil. Mlčel.

Biggles vnikl do pilotní kabiny a vypnul motor. Seskočil na zem a pohlédl ke zbořeništi, jak si vedou ostatní. Při zajišťování pilota a jeho letadla neměl čas sledovat okolí. Přicházel k nim policista se spoutaným mužem a nesl kufřík.

„Kdepak je inspektor?“ zeptal se Biggles.

„Běžel za tím druhým. Lewise máme, ale ten druhý utekl.“

„Kam prchal?“

„Tam!“ ukázal policista na pobořený dům. „Zmizeli tam oba.“

„To jsou inspektorova pouta nebo vaše?“

„Inspektorova.“

„A svoje máte u sebe?“

„Ano.“

„Dobrá. Spoutejte ty dva k sobě.“

„Docela rád,“ usmál se policista a želízka zaklapla. Kasír Lewis přitom zuřivě klel. „Říkal jsem mu, že tu něco nehraje,“ vrčel.

„Komu jste to říkal, Lewisi? Trethallanovi?“

„Táhni k čertu!“

Přiběhl další strážník, muž, který odvezl Bertieho do nemocnice. „Slyšel jsem výstřely,“ vyhrkl. „Není někdo zraněný?“

„Ne,“ usmál se Biggles. „Do nemocnice podruhé nemusíte. Nechám vás tu oba, abyste pohlídali vězně a sám se dojdu podívat, zda inspektor nemá nějaké potíže.“

„Pohlídáme si Kasíra líp než vězeňští strážci,“ zazubil se jeden z mužů.

„Buďte opatrní! Ty, Algy, pojď se mnou,“ řekl Biggles a vyběhl směrem k pobořeným zdem starého domu, odkud zazníval zuřivý psí štěkot. Museli se

vyhnout stádečku ovcí, které poplašeně pobíhaly kolem dolu a zamířili k pobožené zdi.

„Kde jste, inspektore?“ zavolal Biggles, když k ní doběhl.

„Tady.“ Inspektor vyšel ven. „Nemůžu toho lumpa najít, ale přece tady někde musí být.“

„Mohl sestoupit do šachty.“

„Chtěl byste se tam jít podívat?“

„Ani moc ne,“ usmál se Biggles. „Děkuji.“

„Také se mi tam nechce.“

„Byl to Trethallan?“

„Podle postavy asi ano. Nebýt toho zatraceného kouře, byl bych ho už měl. Kouř se dostal až sem mezi nás. Pak jsem ho už neviděl. Podle rámusu, co dělá ten mizerný pes, určitě tudy proběhl. Ta psí potvora je našťěstí uvázaná.“

„Nikoho jiného jste neviděl?“

„Ani nohu.“

Z nevelké vzdálenosti k nim dolehl třesk výstřelu.

„Pistole,“ řekl Biggles. „To znamená, že se někdo pokouší zmizet východem na druhé straně. Řekl bych, že to definitivně potvrzuje domněnku o spojení tohoto místa s jámou.“

„Půjdeme tam?“

„S tím si nedělejte starosti. Jestli to je Trethallan a podařilo se mu utéct, vím kde ho najdeme.“

„Kde?“

„U něj doma. V Towers.“

„Vážně myslíte, že by utíkal domů?“

„Kam jinam by šel? Má moc dobrý důvod k tomu, aby šel do Towers. Má tam auto a je tam jeho podíl z Lewisových peněz. Bude je moc potřebovat. Ale než v té věci něco podnikneme, měl byste napřed odvézt vězně na stanici. Nemůžeme je tahat s sebou. Pak se vydáme do Towers.“

„Dobrá. Kolik máme zajištěných?“

„Dva. Lewise a pilota letadla. A máte také kufřík, v němž zřejmě bude část peněz z Lewisovy krádeže.“

„Výborně. Jdeme!“

Když vycházeli ze zbořeniště, přihnal se Ginger s policistou, který mu byl přidělen. Popoháněli spoutaného vězně. Byl jím ovčák, který se tvářil ještě zachmuřeněji než obvykle.

„Tohohle jsme dostali,“ hlásil Ginger. „Vylezl po žebříku z té Bertieho díry.“

„Byl sám?“

„Ne. Utíkali dva. Popadli jsme prvního, který se soukal nahoru, ale zatímco jsme se s ním rvali, vylezl druhý a zmizel nám. Hnusný chlap! Vystřelil na nás z revolveru.“

„Poznali jste ho?“

„Ne. Byla tma a do toho ten kouř.“

„Mohl to být Trethallan?“

„Je to možné, ale nepřisahal bych na to.“

„Kam běžel?“

„Tam,“ ukázal Ginger.

„To bude směr do Hallstone Towers,“ řekl inspektor. „Měli bychom se tam vypravit hned, jak to tady skončíme.“

Všichni se vrátili zpátky k letadlu, kde čekali zbývající dva policisté s oběma vězni.

Biggles přistoupil k pilotovi. „Odkudpak jste přiletěl?“ zeptal se přátelským hlasem.

„Nemám co bych vám řekl,“ zazněla krátká odpověď, vyslovená se zřetelným cizím přízvukem.

„Možná změníte názor, až budete mít čas o tom přemýšlet. Budete ho asi mít dost,“ prohlásil Biggles. „Já jsem také pilot a radím vám, abyste řekl všechno co víte. Nakonec se vám to vyplatí.“

„Zabloudil jsem a musel jsem nouzově přistát.“

„Ale kdež,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Musíte si vymyslet něco lepšího. Tohle neobstojí.“ Obrátil se na Lewise. „Vy víte, kam jste měl letět?“

„Ne!“ zavrčel Lewis a odplivl si. „A i kdybych to věděl, poldo, tobě bych to neřekl.“

„Dobrá, dobrá. Tak teď jste na tom líp. Už víte, kam jdete!“ usmál se Biggles. „Pojďte, inspektore, my také půjdeme.“

Zamířili k silnici, kde čekaly vozy. Cestou se inspektor zeptal Bigglese, co udělá s letadlem.

„Zatím může zůstat na místě,“ mínil Biggles. „Ráno si ho pořádně prohlédnu. Možná by bylo dobré určit jednoho muže, aby ho ohlídal, kdyby někoho napadlo letadlo zničit. Je to důkaz, který se dá dost snadno zapálit.“

„Postarám se o to.“

Na silnici inspektor převzal velení a rychle udělil rozkazy. Tři spoutané muže posadili dozadu do prostorného policejního vozu spolu se dvěma policisty. Třetí muž řídil.

„Nejedete s nimi?“ zeptal se Biggles.

„Není třeba. Seržant ve stanici je starostlivý chlapík. Zařídí vše potřebné, dokud se nevrátím. Ještě nás čeká jeden lov.“

„Správně. Ten nejdůležitější. Člověk který vymyslel tak důmyslný plán útěků ze země, má nepochybně bystrý mozek. Pospěšme si, nebo přijedeme pozdě.“

Inspektor, Algy a Ginger nasedli do auta. Biggles se ujal řízení a vůz se rozjel po silnici směrem do Hallstone Towers.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

VÝSLECH A SMRT

Biggles projel kolem pobořených sloupů označujících začátek příjezdové cesty k Hallstone Towers a zastavil auto na rozšířené krajnici, kterou již vícekrát použili. Všichni vystoupili a šli dál pěšky.

„Bude to ožehavá záležitost,“ poznamenal Biggles k inspektorovi, když stoupali vzhůru. „Dost bude záležet na tom, jak se Trethallan zachová, až mu sdělíte, že je zatčen. Mimochodem, z čeho ho chcete obvinít?“

„Samozřejmě z pomoci uprchlému trestanci. To postačí, aby musel s námi. Máme Lewise jako svědka.“

„Co když to sir popře a Lewis mu půjde na ruku?“

„Mám přece vás. Dosvědčíte, že jste je viděl spolu v domě. Váš člověk, který je teď v nemocnici, je viděl taky.“

„Ano. Mělo by to stačit, ačkoli je to jen naše slovo proti jeho. Může přece vesele zapírat. Uvidíme. Napřed ho musíme chytit. Mohl by upláchnout.“

Když přišli na příjezdovou cestu, blížili se ke stavení klidně a neskřývali se. Biggles byl trochu překvapen a pocítil úlevu, když uviděl bentleye stále ještě stát venku přede dveřmi. Kromě toho ve známém pokoji v přízemí svítilo světlo a záclony byly nedotažené.

„Zdá se, že je ještě doma,“ poznamenal. „Spíše jsem čekal, že ho nenajdeme, že odjede.“

„Tím by si moc nepomohl a daleko by se nedostal. Zřejmě si to uvědomuje.“

„Počkejte chvíli tady, podívám se, jestli je v místnosti a co dělá.“ řekl Biggles a vydal se k

osvětlenému oknu. Rychle nahlédl dovnitř a hned se vrátil.

„Tak co?“ zeptal se inspektor.

„Je uvnitř.“

„Co dělá?“

„Kouří doutník a pije whisky.“

„Vida. Asi potřebuje zapít svůj zážitek.“

Došli ke dveřím a inspektor stiskl kliku. „Není zamčeno,“ šeptl. „Musí si být sebou zatraceně jistý. Vstoupíme tam a překvapíme ho, než něco vyvede.“

Otevřel dveře.

Hala byla osvětlená, na stolku u stěny stála malá petrolejová lampa. Inspektor, jediný z policistů který měl uniformu, se ujal vedení. Chodba vedla k osvětlenému pokoji, jenž našli podle úzkého proužku světla u podlahy. Inspektor otevřel dveře bez zaklepání a následován ostatními, vstoupil dovnitř.

Muž, kterého hledali, seděl pohodlně rozložen v lenošce, kouřil doutník a na dosah ruky měl sklenku s whisky. Jakmile si všiml nevíтанých návštěvníků, vyskočil a hněvivě vykřikl: „Co má tohle znamenat, u všech čertů? Jak můžete vstoupit do mého domu, jako kdyby vám patřil?“

„Jste sir Humphrey Trethallan?“ zeptal se policista, jako by Huphreyův výbuch hněvu neslyšel.

„Ano, to jsem. Co chcete, že mě tu přepadáte tak pozdě?“

„Ubezpečuji vás, sire, že pro to máme vážný důvod,“ prohlásil přísně inspektor. „Jsem nucen vás požádat, abyste se mnou odjel do Bodminu.“

„Proč bych tam, k čertu, jezdil?“

„Myslím, že byste mi pomohl zodpovězením několika otázek.“

„Do Bodminu? Ted’? Jaké otázky? O čem? To se mě nemůžete zeptat tady?“

„Prosím, když tomu dáte přednost. Mám důvod se domnívat, že v tomto domě byl přechováván trestanec jménem Lewis, který nedávno uprchl z vězení v Dartmooru.“

„Zbláznil jste se, člověče?“ vykřikl Trethallan s dobře hranou nevěřícností a pobouřením.

„Ne, sire,“ chladnokrevně pokračoval inspektor. „Mám také důvod k domněnce, že jste dnes v noci doprovázel Lewise na Bodminskou planinu a pomáhal mu v útěku ze země.“

„V útěku ze země?“ vyjekl Trethallan a zatvářil se tak bolestně, jako by mu někdo vrazil do těla dýku. „Nechápu o čem to mluvíte. O Lewisovi jsem nikdy neslyšel a tím méně jsem ho viděl. Proč bych měl, u všech d'áblů, pomáhat nějakému darebákovi, aby se dostal ze země?“

Biggles pokročil vpřed a řekl: „Jsem detektiv inspektor letectva Bigglesworth ze Scotland Yardu. Tvrdím, že jste pomáhal Lewisovi, protože vám za to zaplatil. Obstaral jste letadlo, aby ho naložilo na vřesovišti. Letoun je zajištěn a pilota s Lewisem jsme zatkli.“

„To je dobré,“ zasmál se Trethallan a dopil sklenku. „To se vám opravdu povedlo. Míváte živé sny, že ano.“

„Je to marné, sire Humphreyi,“ řekl Biggles. „To nejsou sny a vy to dobře víte. Už pár dní pozoruji, co se tu děje. Viděl jsem vás s Lewisem zde, v tomto pokoji.“

„Opravdu? Jak jste to dokázal?“

„Nedbale jste zatáhl záclony.“

Trethallan mimoděk sklouzl očima k oknu. „Ano, to bylo nedbalé,“ souhlasil. „Několikrát jsem tam chtěl dát pověsit nové, ale nějak jsem se k tomu nedostal.“

„Vstaňte, pane!“ vyzval ho inspektor. „Nebudeme mařit čas.“

„Dobrá,“ řekl Trethallan, jehož chování se náhle změnilo. „Takže vy tvrdíte, že jste viděl mě s Lewisem. Jakpak to chcete dokázat?“ řekl a výsměšně se ušklíbl.

„Jeden z mých mužů vás viděl, jak si s ním rozdělujete bankovky získané při loupeži, za kterou byl poslán do Dartmooru. Myslím, že se nemýlím, když řeknu, že jste Lewise odvezl svým vozem na místo, kde si je ukryl.“

„Vy jste se sem díval, váš muž se sem díval. Děláte z mého domu divadlo! Dokažte to, k čertu!“

„To bude snadné,“ řekl Biggles. „Opravdu to chcete?“

„Samozřejmě!“

Biggles za naprostého ticha přešel několika kroky pokoj ke krbu a uchopil vyřezávanou psí hlavu na levé straně obložení. Zatáhl za ni, až se posunula a zjevila se dutina. Sáhl tam a vytáhl několik svazků bankovek, sepnutých páskou, jak se to dělá v bankách. Hodil je na stůl.

„Jak to vysvětlíte?“ zeptal se tiše. „To je část peněz, které vám Lewis dal za to, že jste mu pomohl. Čísla ukradených bankovek jsou v záznamech banky.“

Tady Biggles trochu riskoval, protože ve skutečnosti s jistotou nevěděl, zda jsou čísla bankovek zaznamenána. Předpokládal to, ale zatím neměl čas si to ověřit. Jenže tohle zase nevěděl Trethallan a jeho přetvářka tím skončila. Důkaz byl podán a sir Huphrey to pochopil.

„Proboha!“ ušklíbl se. „Vy jste opravdu nezahálel.“

„Pojďte, pane,“ vybídl ho znovu inspektor.

„Nejdu nikam!“ zavrčel Trethallan a než ho někdo mohl zarazit, skočil mrštně jako kočka ke stolu, otevřel zásuvku a vytáhl z ní revolver.

„A co uděláte teď?“ zavrčel a upřel pohled na Bigglese. „Nemá to smysl,“ zavrtil smutně hlavou Biggles. „Tohle vám přece nepomůže.“

„Uvidíme!“

„Ohlédněte se,“ vyzval ho Biggles.

Trethallan otočil rychle hlavu a spatřil Algyho, který na něj mířil pistolí. Když pohlédl znovu na Bigglese, viděl že i on drží v ruce zbraň.

„Položte ten revolver, sire Humphreyi,“ radil Biggles. „Je to beznadějně.“

Trethallan na vteřinu zaváhal a tvář se mu stáhla do zatrpklého úsměšku. „Pěkně jste si to nachystali, co?“ zavrčel. „Ale nikdo nesmí říct, že jsem nepoznal, kdy jsem prohrál, nebo že neumím prohrávat.“ Potom, dříve než někoho vůbec napadlo co chce udělat, strčil si hlaveň revolveru do úst a stiskl kohoutek.

Zazněl tlumený výstřel a Trethallan se sesunul, jako když šaty padají z věšáku. Ve vzduchu se vznášela bleděmodrá spirála kouře.

Na okamžik se nikdo nehýbal. Inspektorova tvář byla bílá jako křída. „Bože můj! Kdo by pomyslel, že udělá něco takového?“

Biggles pokrčil rameny. „Byl už takový. Poznal, že hra skončila a dal přednost tomuhle konci, než by šel do vězení.“

Policista přistoupil k mrtvému tělu a sklonil se k němu. „Lékaře volat nemusíme,“ řekl ponuře. „Hrůza. Ustřelil si kus hlavy.“ Když pak pohlédl na Bigglese, měl ve tváři neobvyklý výraz. „Zničilo ho, když jste vytáhl bankovky. Jak jste mohl vědět, že si je tam schoval?“

„K tomu se vrátíme později. V té skrýši je bankovek ještě víc. S těmi, které měl Lewis v tašce, to bude slušná hromádka. Musíme to tady dát do pořádku.“

„Dám odvézt mrtvého do márnice,“ řekl inspektor.
„Kde tu mají telefon? Musí být někde v domě.“

„Na chodbě,“ odpověděl Ginger. „Všiml jsem si ho, když jsme sem přicházeli.“

Inspektor vyšel na chodbu. Brzy byl zpátky. „Zaříděno,“ oznámil. „Vozidlo je na cestě. Sám se o to postarám. Jestli nechcete, vaši lidé se tu nemusí zdržovat. Já pojedu do Bodminu s mrtvým.“

„To se mi hodí,“ odvětil Biggles. „V tom případě odjedeme hned. Uvidíme se ráno na stanici. Jestli nebudete proti tomu, rád bych si pohovořil s pilotem. A pak vám povím celou tu historii.“

„Samozřejmě souhlasím. Moc mě zajímá, jak jste na to přišel.“ Inspektor zvedl osudný revolver.

„Na ten bych si dal pozor,“ poznamenal Biggles.

„Je pro to nějaký zvláštní důvod?“

„Může to být revolver, z něhož vylétla kulka, která zabila konstábla Harleye. Lidé z oddělení balistiky nám to povědí. Té noci, kdy ho zavraždili, byl Harley na vřesovišti. Do Bodminu nás přilákala právě ta zdánlivě nesmyslná vražda.“

V tom okamžiku se otevřely dveře a dovnitř vešla starší žena. Když uviděla na podlaze mrtvého, zvedla ruce ke stropu, zaječela a vyběhla ven.

„Ujmu se jí,“ řekl inspektor.

„Kdo je to? Jeho žena?“

„Ne, nebyl ženatý. Viděli jsme ji, když jsme přijeli prohledat dům. Řekla nám, že je jeho hospodyně.“

„Dobrá,“ kývl Biggles. „Já si teď trochu zacvičím s polštářem.“

„Co to má být?“

„Postel,“ řekl Biggles. „Za posledních pár dní jsem přišel o spoustu krásného spaní. Pojd'te, pánové.“

Opustili dům, sešli k vozu a brzy ujížděli k Bodminu. Na začátku cesty nemluvili, ale když

prokličkovali na hlavní silnici, Algy se zeptal: „Co může přimět člověka jako byl Trethallan, který se narodil, jak se říká, se stříbrnou lžičkou v ústech, že si tak zpacká život a pak jej sám ukončí?“

„V jeho povaze muselo být něco nedobrého,“ řekl Biggles. „Myslím si, že měl jako mladík příliš mnoho peněz. Některé lidi to přivede k přesvědčení, že jsou lepší a chytřejší než ostatní. Starý moudrý král Šalamoun věděl své, když řekl: ‚Marnost nad marnost a všechno je marnost.‘ Ale co jsme my, že pronášíme soudy? Všichni tím více či méně trpíme.“

Dojeli k hotelu a zaparkovali. Když vcházeli dovnitř, Biggles prohodil: „Než půjdeme na kutě, Gingere, mám pro tebe malou práci. Zavolej Raymondovi a řekni mu, aby si nedělal starosti. Pověz mu, že náš ptáček tuláček hřaduje na bodminské planině. Mě najdeš v baru, chci se najíst a dám si něco k pití.“

Když se k němu Ginger o několik minut později připojil, oznámil: „Nešlo to. Nedostal jsem ho k telefonu. Mluvil jsem s jeho ženou. Říkala, že manžel bude nějakou dobu pryč.“

„Nevadí, tolik to zase nespěchá. Necháme to na ráno. Ty a Algy můžete zalehnout, jestli chcete. Musíte být unavení. Já se ještě dojdou pozeptat na Bertieho. Jak se mu daří.“

Druhý den ráno sešel dolů jako první. Když vstoupil do jídelny, našel tam ke svému velkému údivu generála Raymonda, jenž usrkoval z šálku kávy.

„Halo, veliteli,“ pozdravil a přisedl. „Copak tu děláte?“

„Mohl jsem se uvolnit, tak jsem v noci přijel, abych se podíval, jak se vám daří. Už brzy musíte něco podniknout!“

„Ten příkaz odmítám splnit,“ usmál se Biggles.
„Máme to totiž za sebou. Zbývá nám jen trochu po sobě uklidit. Včera večer jsme vám volali, abychom vám sdělili, že Trethallan se zastřelil a vetřelec je pod zámkem. Nebyl jste doma.“

„Panebože! Byl jsem na cestě sem. Jak se to stalo?“

Během snídaně spolkl Raymond vedle jídla i spoustu informací. „Nikdy se již nedozvíme, kolik darebáků dostal Trethallan ze země ven, ale nakonec skončil podle přísloví o džbánu a utrženém uchu.“

„Proč to dělal?“

„Pro peníze, pro co jiného? Domnívám se, že se zajímal jen o ty darebáky, kteří měli někde ukrytou tučnou kořist. Když Lewis utekl z vězení, věděl dobře na koho se obrátit. Po jeho zatčení jsme u něj našli hromadu bankovek. Policie je zabavila.“

„Co budete dnes dělat?“

„Nejprve dojdou do nemocnice navštívit Bertieho. Utrpěl těžký otřes mozku. Potom se zastavím na policejní stanici. Slíbil jsem inspektorovi, že mu pomohu, aby se v té záležitosti lépe vyznal. Potom dojedu na planinu a prohlédnu si pořádně letadlo. Potmě jsem toho moc neviděl.“

„Jaký je to typ?“

„Nevím. Anglický stroj to není.“

„Musíme zjistit, kde měl základnu.“

„Dokud nedonutíme pilota, aby mluvil, nebude to snadné. Je to námořní letoun, či spíše obojživelný. Má kola v plovácích. Takový stroj jsem už léta neviděl. Když jsem o tom včera v noci uvažoval, napadlo mě že tenhle stroj nemusí mít základnu na pevnině.“

„Jak to myslíte?“

„Může startovat z lodi. Dá se ukrýt v podpalubí a v případě potřeby se jeřábem spustí na vodu. U

námořnictva se to tak dělalo běžně, než vznikly mateřské letadlové lodi.“

Raymond se na chvilku zamyslel. „Myslím, že bude nejlepší, když požádáme pátrací oddělení, aby letadlo převzali. Měli by přijít na to, kde bylo vyrobeno.“

„To by mohlo vyjít.“ Biggles se zvedl. „Teď, jestli dovolíte, si zaskočím podívat se na Bertieho.“

„Jdu s vámi,“ řekl Raymond.

K vyprávění již toho moc nezbývá. Na otázky dostali v nemocnici obvyklou odpověď. „Stav pacienta je uspokojivý.“ Bertie klidně spal a bylo rozumnější ho nerušit.

Po příchodu na policejní stanici se dověděli, že Lewis je již na cestě do vězení. Byl silně podrážděný a odmítl cokoli vypovídat. Když mu řekli, že se Trethallan zastřelil, utrousil jenom: „Dobře mu tak, hlupákovi. Kdyby to celé nezbabral, nemusel jsem být tady.“

Ani pilot letadla nejevil zájem o spolupráci. Seděl v cele, mračil se a mlčel. Biggles mu vysvětlil, že pravdivá výpověď by mu velice prospěla, ale muž odmítl otevřít ústa. Odepřel uvést své jméno i národnost. Neměl u sebe pas ani jiné doklady, podle nichž by bylo možné zjistit jeho totožnost. V kapse měl jen nedokouřený balíček amerických cigaret, jaké se ovšem dají koupit všude.

„Snad promluví, až si svou situaci promyslí a pochopí, co si nadrobil,“ řekl Raymond, když vyšli z cely.

Na policejní stanici pak Biggles vyličil inspektorovi průběh pátrání. Raymond, který řadu podrobností ještě neznal, zaujatě naslouchal.

„Co s tím starým dolem?“ zeptal se inspektor. „Nechcete se do něho podívat?“

„Ne, děkuji pěkně,“ odpověděl Biggles. „Nezajímám se o doly, ať staré nebo nové. Je to ostatně vaše domácí hřiště, zahrajte si na něm sám.“

Můžeme prozradit, že v dole se nic zvláštního nenašlo. Ze zbytků jídla se dalo usoudit, že sloužil bandě jen jako jakási čekárna pro případ příletu noční můry. Vypovídal o tom nález krátkovlnné vysílačky. Jak předpokládali, anténa byla ukrytá v polozborceném komíně a v případě potřeby se dala vytáhnout. Chodba, užívaná jako úniková cesta, byla opravdu starou větrací šachtou.

Biggles odešel se svým velitelem k letadlu, které dosud trčelo na místě, kde přistálo. Prohlídka jim mnoho neřekla. S ohledem na to, jak Raymond hodlal s letadlem naložit, neztráceli zde čas.

„Svěřím ho pátracímu oddělení,“ řekl Raymond. „Pošlou mi pak zprávu služební cestou. Teď musím zpátky do města. Ministr bude potěšen, až mu povím, že noční vpády skončily, při nejmenším vpády tohoto ptáčka. Vráťte se do Londýna se mnou?“

„Když dovolíte, pane, pobudu tady ještě několik dní, dokud se Bertie nepostaví na nohy. Pak se vrátíme všichni společně.“

„Beze všeho,“ souhlasil Raymond. „To mně připomíná, kde jsou další muži z vaší skupiny?“

„Řekl jsem jim, že si mohou pospat,“ vysvětloval Biggles. „Od příjezdu do Cornwallu, nadělali spoustu přesčasů.“

Tak skončil příběh tajemného vetřelce, noční můry, která přilétala za noci a působila těžké sny nejednomu z ministrů. Její činnost, přestože ji rozhodně nelze brát na lehkou váhu, nebyla nakonec tak hroživá, jak se zprvu zdálo.

Jediným člověkem z bandy jenž unikl, byl kulhavý vousáč, který ohrožoval zrzka. Zmizel a ani se nezjistilo, kdo to byl.

Zadržením stroje a pilota však skončily nejenom zločinecké akce bandy Humphreye Trethallana, ale, jak Biggles od začátku tušil, objasnila se i nevysvětlená vražda policisty Harleje. Balističtí odborníci prokázali, že střela, která ho zabila, prolétla hlavní revolveru, jenž posloužil nečestnému šlechtici k sebevraždě. Proč však zabil Harleje, to se můžeme jen domýšlet, neboť člověk, jenž osudný výstřel vypálil, byl již mimo dosah spravedlnosti.

OBSAH

Neobvyklá záležitost
Porada
Místo vraždy
Spálený vřes
První prohlídka
Ochota a elegance
Ve slepé uličce
Bertie přináší zprávy
Šlechtické sídlo
Situace se komplikuje
Kde je Bertie?
Zbraní je klacek
V jámě
Ginger je na dně sil
Přichází vetřelec
Výslech a smrt

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES A TAJEMNÝ VETŘELEC

Z anglického originálu *BIGGLES AND THE DARK INTRUDER*

Edice Hrdinové vzdušných bitev 44

Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana

Ilustrace v textu Petr Barč

Překlad Oldřich Vidlák

Jazyková úprava překladu Mikuláš Moravec

Vydalo nakladatelství Toužimský & Moravec

Pod lázní 12, 140 00 Praha 4

jako svou 709. (139.) publikaci

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.,

Český Těšín, Střelniční 54

ISBN 80-7264-014-3